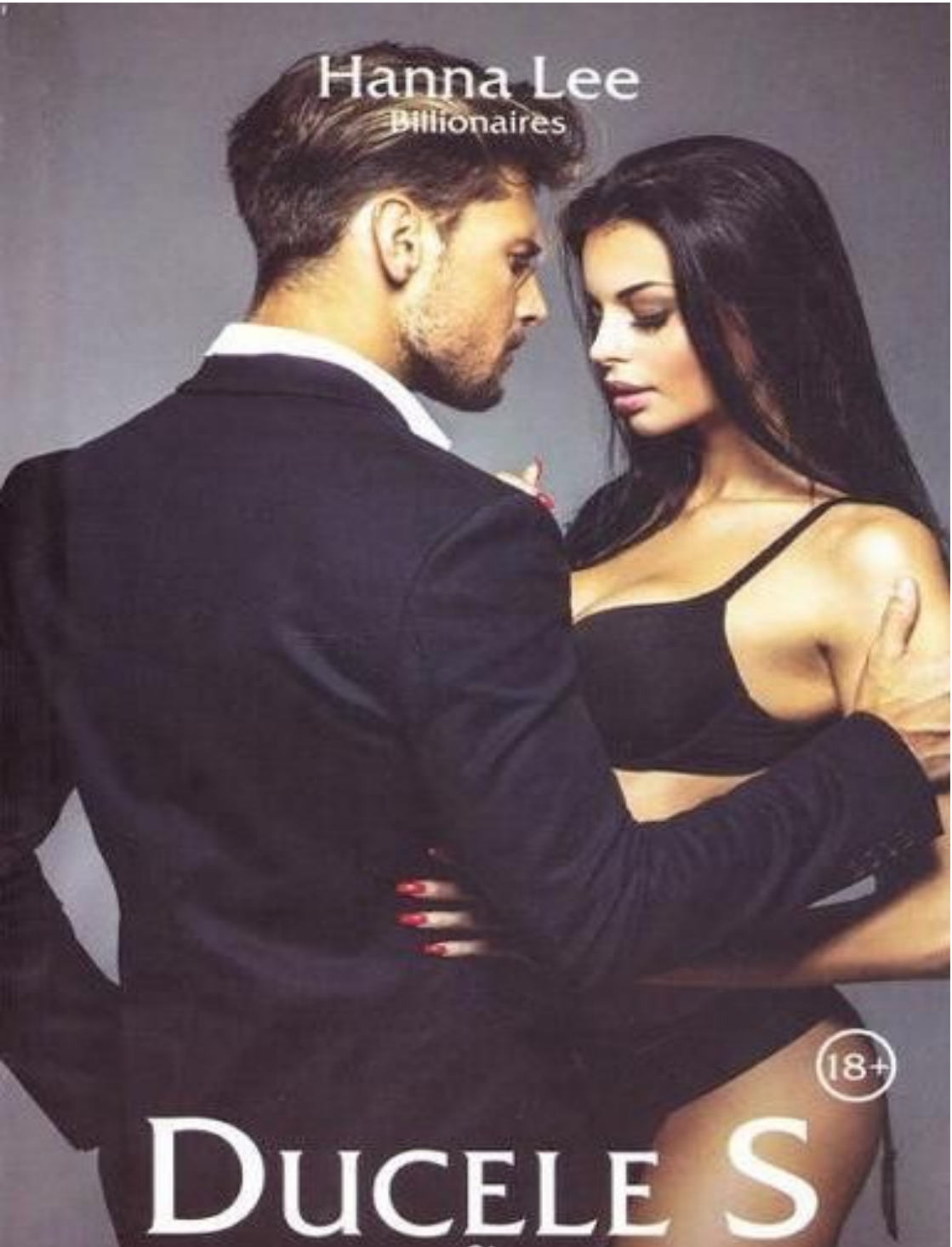
Hanna Lee
Billionaires
18+
DUCELE S

Hanna Lee

Billionaires
Volumul 6

DUCELE S

și

JURNALISTA

Cartea bonus a poveștilor Billionaires îl prezintă încă din primul capitol pe Ducele Santiago Juan de Calabria și latura ascunsă a acestuia. Preferințele lui de a domina, jocurile, elementele BDSM preferate de acest bărbat puternic și arogant, reprezintă doar distracții, însă nimic nu este la fel de important ca poziția pe care el o are în Familia Regală, pusă acum în pericol de vecina apetisantă care i-a creat probleme, cum nu ar fi crezut vreodată. Decis să își recapete poziția la Curte, cât mai repede, știe că cea mai potrivită persoană lângă care o poate face este chiar ființa frumoasă cu corp subțire. Așa că îi propune o înțelegere care le poate aduce multe avantaje.

Ariana îl urăște din prima clipă, oricât de sexy este acest bărbat, dar, pentru a nu pierde șansa vieții ei la cariera de vis, trebuie să joace cel mai periculos rol în piesa regizată de Santiago.

Cum rămâne cu dorința ducelui de a o pedepsi pe frumoasa Ariana?

ISBN general 978-606-9017-10-4

BILLIONAIRES

Volumul 6

Ducele S și Jurnalista

Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNA LEE
Billionaires / Hanna Lee. – Timişoara: Stylished, 2019
6 vol.
ISBN 978 – 606 – 9017 – 10 – 4
Vol. 6: Ducele S şi jurnalista. – 2019. – ISBN 978–606–9017–16–6
821.135.1

Editura STYLISHED Timişoara,
Judeţul Timiş Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro
www.noicecitim.ro

DUCELE S
ȘI
JURNALISTA

Capitolul 1

Santiago

În ciuda muzicii de dincolo de uşa dormitorului, urechile mele nu aud decât gemetele senzuale, poate puţin prea exagerate, ale celor două femei întinse pe patul meu, ce nu par să se sature de corpul meu. Una îmi desface nerăbdătoare nasturii de la cămaşă, în timp ce cealaltă vine spre mine cu o lesă din piele, care are ataşată o curea lungă.

— Ai chef de joacă? o întreb, ridicând o sprânceană, amuzat de iniţiativa ei.

— Cred că amândouă avem chef de joacă, îmi răspunde ea cu o voce mieroasă.

Nu pot să spun că nu sunt încântat. Dacă fetele vor astfel de jocuri, eu cu atât mai mult sunt dispus să mă conformez.

— De unde ai luat lesa? o întreb încet.

— De lângă fotoliu, spune ea, arătându-mi locul din spatele meu.

— Atunci să ne jucăm. Treci lângă prietena ta.

Nu mă complic să le zic pe nume, pentru că oricum nu am reţinut cum le cheamă şi până mâine aş uita din nou.

Cele două încep să se sărute şi trebuie să recunosc că amândouă arată bine, una cu părul

complet negru, cealaltă blondă, în opoziţie ca şi cromatică, dar pe aceeaşi lungime de undă cu fanteziile pe care le am pregătite pentru ele în clipa asta.

Cât ele înfierbântă atmosfera, mă duc la dulapul de lângă fotoliu, unde am închise jucăriile mele preferate. Iau două vibratoare şi două seturi de cătuşe. Vor să se joace? Păi să începem cu ceva uşor, pentru că avem toată noaptea la dispoziţie.

Mă întorc spre ele şi ochii lor sclipesc de entuziasm. Clar au mai avut parte de aşa ceva, pentru că altele tind să se sperie şi de nişte jucării atât de inofensive ca acestea.

Iau mâinile blondei, ridicându-i-le deasupra capului şi le prind de rama din fier forjat a patului. Chicoteşte, la fel ca prietena ei, curioasă să vadă ce i-am pregătit. Dar pentru aceasta am lesa, pe care i-o prind la gât şi o leg de aceeaşi ramă metalică a patului. Lesa îi permite să ajungă la acelaşi nivel ca prietena ei şi din nou încep să se sărute. Frumos tablou. Una legată de gât, iar cealaltă de mâini, amândouă lăsându-se pe mâna mea să fac ce vreau cu ele, atât timp cât le ofer plăcere. Au încredere în mine că voi face asta, chiar dacă este prima dată când petrec noaptea cu ele.

Faima mea a ajuns chiar atât de departe? Doar faima de Don Juan şi amant ideal, dar latura mea jucăuşă, din fericire, a rămas ascunsă de restul lumii care nu are tangenţe cu patul meu.

Dar revenind la cele două, chiar am de gând să le ofer plăceri neimaginate, chiar dacă par două profesioniste în acest domeniu.

Mă întorc la dulapul cu bunătăţuri şi mai iau o cravaşă, pregătit să încep jocul.

Dar un ciocănit în uşă mă opreşte. Insistă şi cu greu aud vocea lui Scot, prietenul meu şi iniţiatorul petrecerii nebune care are loc la parter.

Deschid uşa fără nicio intenţie de a ascunde corpurile goale ale celor două femei de pe patul meu.

— Santiago, avem o problemă.

Ridic o sprânceană.

— Iar a venit poliţia?

— Nu. A venit una care susţine că e vecina.

Încep să râd.

— Păi şi ce vrea? Să i-o trag? Să îşi aştepte rândul, îi fac cu ochiul, aruncând o privire peste umăr la cele două care încep să se pisicească şi să mă strige.

— Nu, omule, zice că dacă nu vorbeşte cu tine, cheamă presa pentru că, din câte vede, poliţia nu îţi face nimic.

Zâmbetul îmi îngheaţă pe chip. Mă doare în cur de poliţie, că i-am plătit bine pe toţi să nu mă frece la cap dacă o să fac câteva chefuri pe aici şi un pic de gălăgie, dar cu presa e nasoală. Ştirile de genul ăsta ajung imediat la familie şi nu am chef de încă un scandal cu ai mei.

— Fetelor, staţi fierbinţi, că revin repede, le

zic serios celor două şi închid uşa în spatele meu, luând-o în faţa lui Scot, spre parter.

E adevărat că muzica este cam tare, dar eu când am închiriat săptămâna trecută casa asta aici pe plajă, agentul imobiliar mi-a spus clar că în această perioadă zona este pustie şi că nu voi avea plângeri de la vecini. Cu toate astea, de două ori mi-a venit poliţia la uşă, rugându-mă să dau volumul mai încet, că au primit plângeri de la vecini. Mereu mă uitam pe geam, dar nu am văzut pe nimeni în Casele din zonă. Cu toate astea, se pare că m-am nimerit lângă singura persoană care mai locuieşte în cartierul ăsta select din Miami şi e decisă să îmi strice mie tot cheful.

Fără să îmi dau interesul că am cămaşa pe jumătate deschisă şi cravaşa încă în mână, cobor scările în grabă, decis să termin discuţia asta cât se poate de repede.

— E bruneta de la intrare, îmi spune Scot rapid, apoi se face pierdut printre ceilalţi.

Multe persoane nu sunt pe aici, maxim 20–25 de oameni, dar nu am cum să o ratez pe bruneta cu pricina, fiind îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi negri, converşi şi o bluză de trening, tot neagră. Privirea îmi coboară din nou pe picioarele lungi şi subţiri, care sunt ale dracului de sexy. Se întoarce cu faţa spre mine şi tot avântul meu se pierde în aer. Aproape mă opresc în loc când îi văd chipul frumos, ochii căprui, vizibil furioşi şi buzele perfect conturate.

Este al dracului de frumoasă vecina mea, iar după mâinile împreunate peste piept, îmi dau seama că este în aceeaşi măsură şi nervoasă.

Îmi place.

Se uită la mine, un pic confuză.

Da, scumpo, eu sunt vecinul tău. Vrei să ne-o tragem? Că eu sunt dispus să le las baltă pe alea două de sus pentru tine, într-o secundă.

— Bună seara, o abordez cu eleganţa mea regală, naturală. Am înţeles că doreşti să discuţi cu mine?

Imediat chipul ei redevine încruntat.

— Aş vrea să ştiu cât mai ai de gând să-i deranjezi pe ceilalţi vecini cu gălăgia asta. În ultima săptămână nu ştiu dacă am avut trei nopţi liniştite, iar poliţia se pare că nici nu se mai deranjează să vină până aici când o chem.

— Deci tu ai chemat poliţia de fiecare dată? ridic o sprânceană un pic arogant, ceea ce bănuiesc că o enervează şi mai tare.

— M-am mutat în cartierul ăsta pentru că este foarte liniştit, în special în această perioadă a anului, răspunde ea cu un calm greu controlat. Este normal să iau măsuri atunci când cineva continuă să deranjeze liniştea publică într-un mod abuziv, aşa cum faci tu. Şi dacă nu încetezi cu gălăgia, chiar voi fi nevoită să iau măsuri care să te liniştească de tot.

Nu ştiu dacă să râd sau să mă enervez. Un mixt din amândouă mă încearcă şi, uitându-mă în

ochii ei, tot ce îmi doresc este să o pun pe genunchii mei şi să îi dau nişte palme zdravene la fund pentru că are tupeul să îmi vorbească aşa.

Cu toate astea, mă rezum la un zâmbet politicos, chiar dacă ochii mei o fixează şi o dezbracă de hanoracul anost.

— Presupun că te referi la faptul că o să îmi aduci presa pe cap?

— Nu toată presa, dar un mic reportaj despre stilul de viaţă al unui potenţial moştenitor al Casei Regale a Spaniei, venit în State să îşi facă de cap, deranjând pe toată lumea, în timp ce poliţia nu ia nicio măsură, cred că va atrage câteva semne de întrebare.

Joacă murdar.

Oh, scumpo, nu ai idee cu cine te pui! Dacă faci asta, o să plăteşti cu vârf.

Strâng în mâna încet cravaşa.

— Domnişoară… fac o pauză, lăsând-o să îmi spună numele ei, pentru că nu s-a prezentat.

— Acosta. Ariana Acosta, răspunde sec.

— Domnişoară Acosta, sunt sigur că vom găsi o variantă de mijloc care să nu ducă la un război între noi doi. Nu cred că îţi doreşti asta, spun cu încredere în glas şi foarte serios. Dacă poliţia nu a luat nicio măsură pentru că ştiu cine sunt, atunci te asigur că nici televiziunile nu se vor băga în casa asta, doar pentru că o vecină este nemulţumită de muzica puţin mai tare venită de la mine.

— Eu nu vorbesc numai de muzică. Este vorba şi de mizeria dumitale, care a ajuns pe proprietatea mea!

— Nu ştiu la ce te referi.

— Sticle de băutură goale şi chiar prezervative.

Cu greu îmi abţin un zâmbet, muşcându-mi buza de jos.

— Te rog, spune-mi că erau nefolosite!

— Erau folosite.

— Folosite rău? Uzate?

— Poftim? mă întreabă din ce în ce mai nervoasă. Ce întrebare e asta?

— Încerc să îmi dau seama dacă erau ale mele. Ale mele de obicei sunt foarte uzate.

Şi îi fac cu ochiul.

— Mereu eşti atât de nesimţit?

— Sunt un Duce. E în natura noastră.

Îşi dă ochii peste cap şi ridică mâinile în semn de predare.

— Nu am cu cine să vorbesc. Eşti imatur şi răsfăţat. Dar să nu spui că nu te-am atenţionat.

— Că sunt prezervative la tine în curte? râd nervos, pentru că altfel chiar o s-o iau pe umăr sus în cameră, unde am s-o pedepsesc crunt pentru „complimentele” aduse.

Se întoarce cu spatele la mine şi iese ca o furtună, trântind uşa în urma ei.

Capitolul 2

Santiago

Cu ocazia asta am mai apucat să arunc o privire asupra fundului ei frumos, prin pantalonii scurţi.

Rămân pe loc pentru câteva clipe, apoi mă întorc spre încăperea unde unii dansează, un cuplu pe canapea se sărută cu foc, altul este într-o postură mai indecentă, mâna tipului fiind deja în chiloţii ei… Unde dracu’ a dispărut Scot?

Ca la un semn, acesta apare şi vine spre mine.

— Hai să o lăsăm mai moale cu muzica, măcar azi. Să se potolească tipa, îi spun serios.

— Am dat-o un pic mai încet de când a ajuns, dar oricum o să las volumul mai jos.

— Şi, te rog, vorbeşte cu ei să nu mai arunce gunoaie pe la ea prin curte.

— Mă ocup, S. Dar totul e ok? Ştiu că nu vrei să se facă valuri în presă.

— Dacă suntem puţin mai cuminţi, o să fie ok. În rest, mă doare în cur. Dar totuşi, vezi dacă poţi să îmi afli cine e vecina asta, Ariana Acosta.

Vreau să ştiu mai multe despre ea şi dacă are cum să ne facă probleme.

— Hai că mă ocup mâine de asta.

— Nu uiţi, nu? Că ai obiceiul…

— Nu, S. Nu uit!

Îmi face cu ochiul şi la cât de ameţit e, chiar sper să nu uite.

— Hai las-o pe vecină şi întoarce-te la alea două de sus, că poate le găseşti spânzurate de dorul tău.

— La dracu', zic încet printre dinţi, amintindu-mi că una chiar e legată de gât.

Îl bat pe umăr şi urc scările spre camera mea.

— Ai uitat de tot de noi, se pisiceşte de data asta blonda.

— Poate că acum trebuie să te pedepsim noi pe tine, că ne-ai lăsat aşa, completează şi bruneta.

— Oh, nu, dragile mele. Nimeni nu mă pedepseşte pe mine. Eu sunt mereu cuminte.

Ele chicotesc imediat şi par să revină imediat la starea în care erau când le-am lăsat singure.

— Dar voi aţi fost cuminţi cât am lipsit?

— Nu prea, recunoaşte bruneta.

— Ce-ar fi să îmi arătaţi de aţi făcut?

Bruneta rânjeşte pervers şi se urcă peste prietena ei, iar cele două încep să se sărute. Foarte rapid, îşi strecoară mâna printre corpurile lor şi între picioarele blondei, masându-i labiile încet, apoi o pătrunde cu două degete.

Spectacolul din faţa mea e frumos, dar eu sunt încă furios, gândindu-mă la vecina mea cu picioare lungi. Ce mi-ar fi plăcut să fie ea cea care este acum cu picioarele desfăcute în faţa mea sau cu fundul în sus, aşa cum stă bruneta perversă acum, parcă aşteptând să fie pedepsită. Îi aplic o palmă

peste fund şi ţipă uşor, luând-o prin surprindere. Mă ustură puţin palma, pentru că am dat destul de tare, dar se pare că pe ea nu o deranjează.

— Tu îmi pari a fi mai obraznică decât prietena ta, am dreptate?

— Eu aşa sper, zice ea râzând.

— Atunci tu o să fii pedepsită mai tare.

Pare şi mai entuziasmată.

O trag de lesă şi o ridic cu chipul la nivelul feţei mele.

— Tu o să stai jos lângă pat şi o să te uiţi la prietena ta cum o să aibă orgasm după orgasm, în timp ce tu nu ai voie să te atingi.

— Nu! se plânge ea făcând ochii mari.

— Tot ce o să primeşti sunt atingerile date de asta şi îi arăt cravaşa din mâna mea, cu care o lovesc imediat peste şold. Treci jos, îi ordon, iar ea se conformează imediat, spre deliciul meu.

Îmi dau jos hainele, sub privirile lor încântate şi mă urc în pat, oprindu-mă la picioarele îndoite ale blondei. Mă priveşte cu poftă, în timp ce îmi iau erecţia în mână şi mi-o frec uşor, evidenţiindu-i mărimea impresionantă.

Cu toată modestia din mine, care cred că există pe undeva prin mine, pot spune că am fost înzestrat cu o sculă cu mult peste media altor bărbaţi şi poate că asta mi-a adus şi atâtea femei prin toate paturile în care am ajuns. Pe lângă şarmul natural şi titlul nobiliar moştenit, desigur…

— Vreau să o gust, zice blonda lingându-şi

buzele.

— O să ai şi ocazia asta, zic încet, aplecându-mă peste ea, luându-i în gură sfârcul deja întărit.

Îl muşc încet şi apoi îl ling, iar ea începe imediat să geamă de plăcere. Acelaşi tratament îl aplic şi celuilalt sân, tachinat mai devreme cu dinţii, cuprinzându-l în palmă şi strângându-i sfârcul între degete. Îşi arcuieşte spatele, încercând să vină mai aproape de mine, dar eu mă desprind de sânii mari şi mă ridic în genunchi, spre nemulţumirea ei.

Iau unul dintre vibratoare şi îl pornesc pe viteza cea mai mică.

— Deschide gura.

Ca o fată ascultătoare ce e, aşteaptă cuminte să îi bag vibratorul în gură, pe care îl linge şi îl umezeşte imediat. Apoi trec jucăria peste unul dintre sâni, peste abdomen şi mă opresc la intrarea ei înfierbântată. E deja umedă, aşa că jucăria intră destul de uşor în ea, provocând-o să scoată gemete tot mai incitante.

— Stai nemişcată, îi ordon, când ea îşi mişcă pelvisul pentru a veni în întâmpinarea mişcărilor mele, care conduc jucăria tot mai adânc în ea. Vibratorul are şi o extensie care îi stimulează clitorisul, iar asta o face să fie şi mai excitată.

Cu o mână i-o trag cu ajutorul vibratorului, iar cu cealaltă iau cravaşa şi o lovesc peste sânii înroşiţi. Geme tot mai tare, dar nu am de gând să o las aşa uşor. Imaginea ei, toată la dispoziţia

mea, mă excită al dracului de tare. Măresc viteza la vibrator până simt că este aproape de orgasm, apoi o dau din nou pe prima treaptă, lăsând jucăria în păsărica ei fleaşcă şi mă urc peste ea, venind cu penisul erect în gura dornică să mă sugă. O prind de păr, ţinându-i capul fix şi intru în gura ei până când o simt că se îneacă. Apoi ies şi continuu să i-o trag în gură de încă câteva ori, de fiecare dată simţind-o la limită. E roşie la fată, dar ochii ei îmi spun că îi place.

Nepărăsind gura ei caldă, mă las un pic pe spate, cât să pot atinge vibratorul pe care îl pornesc pe viteza maximă şi îl bag în ea tot, totodată continuând să pompez printre buzele ei pline.

Are orgasm în acelaşi moment în care şi eu îmi dau drumul în gura ei, lăsând-o să mă stoarcă de toată sperma adunată.

Are o privire plină de satisfacţie şi mă întreb dacă şi vecina mea ar fi la fel de dornică să mă guste, dacă buzele ei s-ar mula la fel de bine în jurul membrului meu…

Doar gândul la ea şi deja simt cum erecţia mea revine imediat după ce am terminat.

Mă uit la bruneta obraznică şi, cum o văd, iar îmi vine să o pedepsesc. Poate pentru că o asociez cu vecina care m-a sfidat mai devreme? Nu are nimic în comun cu ea, dar cu toate astea, pe ea vreau s-o doară chiar şi când o să îşi dea drumul.

Îi arunc al doilea vibrator care este la fel de

striat ca primul, dar mai subţire şi îi spun:

— Familiarizează-te cu el, că ăla o să vină în fundul tău.

Rămâne şocată, dar în acelaşi timp încântată.

— Probleme? întreb dur.

— Nu! răspunde repede şi începe să lingă jucăria.

— Atunci treci înapoi peste prietena ta.

Se urcă peste aceasta, regăsindu-se din nou cu bazinele aproape lipite, iar de data asta îi iau jucăria din mână şi îi conduc mâna spre vibratorul prietenei ei.

— Tu te joci cu vibratorul ei, încet, în timp ce eu mă joc cu vibratorul tău. Dar nu promit că o să fiu blând.

— Te rog, nu fi blând, zice ea. Nu am fost cuminte.

Mamă, câte d-astea am auzit până acu' că m-am plictisit şi eu de replicile astea ieftine.

Un motiv în plus să o pedepsesc pentru lipsa de originalitate.

Bruneta începe să o penetreze pe prietena ei cu vibratorul, tachinând-o cu viteza mică, în timp ce fundul ei îmi stă la dispoziţie. Îi mai duc o dată vibratorul la buze, instruind-o să îl umezească bine şi, după ce las nişte salivă să îmi curgă pe rozeta ei, o pătrund cu vibratorul, încet, până când, acompaniat de gemete lor, mă lasă să îl bag aproape pe tot, cu uşurinţă. Nici nu mă surprinde. Mi-am dat seama de la început că nu este nimic

nou cu cele două, faţă de ce am mai întâlnit până acum.

Acelaşi joc, acelaşi tip de femei. Brusc mă simt plictisit, dar totuşi excitat când îi lipesc brunetei peste fund o palmă tare, care din nou îmi face mâna să mă usture de la impact. În acelaşi timp jucăria mea nu îi părăseşte gaura, dar pentru că vreau să scap mai repede de ele, îi scot blondei vibratorul din ea şi după ce îmi pun un prezervativ, o pătrund tare, apoi ies şi intru doar la câţiva centimetri mai sus, în păsărică prietenei ei, care încă are vibratorul în fund.

Repet acest joc de câteva ori, apoi măresc timpul pe care îl petrec pompând dur în fiecare dintre ele. Încă câteva mişcări şi blonda are un nou orgasm. Bun. Una e gata. Scot vibratorul din fundul brunetei şi vin în locul lui cu membrul meu gros, în acelaşi timp cu o palmă la fel de dură ca precedentele. Ţipă de durere, de plăcere, nu prea îmi pasă, că şi-o merită şi ştiu că de fapt plăcerea este cea care o face să se strângă şi mai tare în jurul meu. Părăsesc fundul şi intru în cealaltă gaură, împingându-mă tot în ea, dur şi rapid, strângându-i şoldurile cu degetele, pentru a o ţine tot mai fixă, până când orgasmul o face să ţipe tare, de plăcere.

O trag de lesă şi o las să îmi ia membrul în gură, după ce scap de prezervativ. Mă suge cu poftă ca şi când viaţa ei depinde de asta, chiar dacă pare că se îneacă în încercările ei de mă

înghiţi cât mai mult.

Îmi dau drumul pe limba ei scoasă în afară, iar prietena ei vine să o acompanieze şi termin, în timp ce gurile lor continuă să mă guste şi să mă lingă.

Capitolul 3

Ariana

— Ariana! în biroul meu! Acum!

Urletul panicat al şefului meu, Edy Hopper, aproape că mă face să sar de pe scaun. Cu toate astea, sunt obişnuită cu firea lui vulcanică, aşa că mă ridic încet de pe scaun, îndreptându-mă spre biroul lui.

Lucrez de aproape 4 ani în televiziune şi pot spune că nu mai impresionează pe nimeni cu crizele lui. Poate doar pe noii angajaţi.

— Da, Edy, răspund calmă, intrând în birou.

— Nu mă lua cu „Edy”! De data asta ai dat-o în bară rău.

— Ce dracu’ am mai făcut? întreb uimită, ştiind că nu am comis nicio gafă când am prezentat ştirile.

De aproape doi ani am ajuns cu un pas mai aproape de visul meu, iar acela este de a prezenta ştirile de la ora 19:00, ediţia cea mai importantă a televiziunii lider de pe piaţa din statul Florida. Jobul vânat şi visat de mii de prezentatori. Astfel,

de doi ani de când am reuşit să avansez atât încât să prezint ştirile de la ora 15 şi pe cele de la ora 17, am muncit pe brânci şi am fost crainicul perfect, ajungând prima pe lista de aşteptare pentru poziţia visată.

Aşa că… ce dracu' de gafa am făcut?

— Ne-ai aruncat pe amândoi în gura diavolului! zice el, făcându-şi rapid o cruce. Dumnezeu să ne ajute, că altfel rămânem amândoi pe drumuri şi voi face ediţii de ştiri în direct numai din canale!

Mă încrunt şi mă uit la el cum se învârte agitat prin biroul lui, aşa scund şi grăsuţ cum e. E amuzant, dar eu tot nu înţeleg ce am făcut.

— Edy, trage aer în piept şi spune-mi ce se întâmplă.

Încerc să fiu calmă, dar el mă agită şi mai tare.

— Căcatul ăla de reportaj pe care l-am făcut cu materialele aduse de tine… înregistrarea audio şi fotografiile. Nu numai că nu a păsat nimănui despre tipul ăla, dar a venit diavolul peste noi şi acum e la şeful cel mare în birou!

Clipesc. Nu prea îmi vine să cred şi nici nu prea îmi dau seama despre ce vorbeşte. Sau nu vreau să îmi dau seama.

— Uite-l! zice el repede, făcându-se brusc palid, iar eu mă întorc să văd mai exact despre ce este vorba.

Şi totul mă loveşte în faţă când îl văd. Este

îmbrăcat într-un costum gri cu nişte carouri negre foarte subţiri, vestă din acelaşi material şi o cravată gri închis. Părul îl are dat pe spate şi azi este perfect ras, diferit de acum 4 zile când m-am dus la uşa lui şi l-am văzut cu un pic de barbă, părul răvăşit, cămaşa desfăcută şi o cravașă în mână. Azi omul ăsta arată impecabil, dar efectul este la fel de tulburător ca în acea seară.

Cu ce dracu' am greşit de m-am procopsit cu un asemenea vecin? Pe cât e de sexy, pe atât e de imposibil de trăit cu el. Adică cu el în cartier.

Chiar şi după ce am avut acea discuţie m-a ignorat complet, urmând alte trei zile de bubuială obositoare, cu pachete de ţigări şi prezervative pe peluza mea. Nu îl mai suportam, aşa că am făcut ceea ce orice jurnalist ar face: o ştire.

Cred că am simţit că mă va ignora, pentru că în seara aceea am făcut rapid nişte poze când am fost lăsată să îl aştept, iar când a venim, am înregistrat fiecare cuvânt al discuţiei noastre. A fost o ştire frumoasă, după părerea mea, care din păcate nu a intrat şi la ştirile de la ora 19: 00, a intrat doar la cele de la 22: 00 şi în ziua următoare le-am readus în discuţie la orele 15: 00. Atât.

Dar acum diavolul e în faţa mea şi îmi zâmbeşte prin geamul de sticlă, fixându-mă cu privirea lui, care îmi face inima să îmi bată şi mai tare, chiar dacă în timpul ăsta, şeful cel mare, Lieberman, îi vorbeşte.

Îşi muşcă buza de jos şi brusc îmi aduc aminte

de cravaşa pe care o avea în mână în acea seară şi sunt sigură că tot sângele meu este acum în obraji.

Umerii lui laţi îl fac să fie colosal de mare pe lângă bătrânul de aproape 60 de ani, care îi vorbeşte şi observ că îi prezintă redacţia.

Într-un final, îşi ia ochii de la mine şi pare că se decide să îi acorde atenţie bătrânului. Mai vorbesc puţin, apoi îşi iau la revedere şi pleacă, dar înainte de asta îmi mai aruncă o privire şi îmi face cu ochiul, zâmbindu-mi la fel de arogant ca în seara aceea.

Ce dracu' se întâmplă?

— El se întâmplă! zice agitat Edy, dându-mi de înţeles că vorbele mele nu au fost spuse doar în gând. A venit să discute despre reportajul tău şi din câte am văzut, era foarte nemulţumit când a venit.

— Nu a părut la fel de nemulţumit când a plecat, zic eu încruntându-mă.

— Păi asta probabil pentru că a obţinut ce şi-a dorit! Capetele noastre!

Se prăbuşeşte pe scaunul din spatele biroului lui.

— Ce dracu' a fost în capul meu să bag la ştiri povestea aia? E un Duce de Calabria, totuşi! Mă mir că nu a venit Regina Spaniei să ne taie capetele direct, ca să îşi apere nepotul!

— Eu tot nu înţeleg de ce trebuie să ne simţim noi vinovaţi că am luat atitudine! E un nesimţit

care a mituit poliţiştii din zonă ca să-l lase să îşi ţină orgii în casa de pe plajă!

— E casa lui! Că plăteşte chirie sau că a cumpărat-o! E proprietate privată!

— Iar deranjarea liniştii publice trebuie pedepsită! Iar el nu trebuie să fie excepţie de la regulă!

— Uite că el, se pare, că este! Ai luat-o prea personal şi acum o să zburăm în canale amândoi!

Oftez, trecându-mi nervoasă mâna prin păr, când deodată în uşă se aude un ciocănit şi secretara lui Lieberman îşi bagă capul.

— Ariana, te chemă şeful la el.

Ups…

— Aşa începe totul, aud vocea epuizată a lui Edy.

— Laşule, îi arunc peste umăr şi, aranjându-mi cămaşa care e deja dreaptă, o urmez pe aceasta spre biroul cel mare.

Deschid cu curaj uşile din lemn masiv, chiar dacă inima mea îmi bate cu putere şi sunt imediat primită de chipul senin al domnului Lieberman.

Este de obicei un tip drăguţ şi corect, dar întotdeauna poate să existe acea ocazie care face excepţia de la regulă, nu? Iar la cât de speriat era Edy, mi-e teamă că am ajuns să fiu prima care intră azi în istorie şi nu numai că nu voi mai primi jobul mult visat, dar e posibil să îl pierd şi pe cel actual.

Înghit în sec, în timp ce şeful îmi face semn să

mă aşez pe fotoliul din piele din faţa biroului lui masiv.

— Ce ai făcut, Ariana? mă întreabă el calm, ca un părinte.

Clipesc, fiind a doua oară pusă în faţa acestei întrebări.

— Am făcut o ştire.

Oftează, dar continuă să zâmbească şi să fie un bătrân răbdător şi calm.

— Aia nu era ştire. Aia era o mondenitate, iar noi ne mândrim că prezentăm ştiri serioase, despre suferinţa oamenilor, nu despre chefurile pe care le trage unu-altu' în casa lui. Iar tu ai făcut mondenitatea asta doar ca să te răzbuni pe vecinul tău.

— Am vrut să subliniez că cei ca el au voie să încalce legea şi să scape nepedepsiţi.

— Dacă nu era vecinul tău, nici nu mişca cineva vreun deget pentru povestea asta. Tu te-ai implicat personal şi asta a creat nemulţumiri la nivel mult mai înalt decât suntem noi doi.

Ultima lui propoziţie o spune cu mai multă seriozitate în glas, ca şi ceea ce spune mai departe:

— Tipul ăsta ne poate cumpăra pe toţi într-o secundă. Ca pe o bucată de carne, ne molfăie puţin şi apoi ne scuipă elegant într-un şerveţel, dacă nu îi suntem pe plac.

Pufăi nervoasă.

— Ţin la tine foarte mult, Ariana şi sunt

mândru de evoluţia ta impecabilă din ultimii ani. Eşti preferata mea pentru postul de la ora 19: 00, pe care ştiu cât îl doreşti. Ştii foarte bine că, în maxim o lună, Monica o să plece în concediu prenatal şi, din spusele ei, este posibil să aleagă viaţa de casnică, ceea ce înseamnă că postul va rămâne permanent pentru înlocuitoarea ei.

Aş vrea să mă bucur de veştile pe care le aud pentru prima dată, dându-mi foarte multe speranţe că acel post chiar va fi al meu, dar totodată, mi se pare că sunt pe marginea prăpastiei, iar în realitate, în faţa mea este o mare şi grasă concediere.

Capitolul 4

Ariana

— O să fiu sincer cu tine, draga mea. În mod normal, ceea ce s-a întâmplat ar fi condus la concedierea ta imediată. Postul nostru de televiziune nu are nevoie de astfel de scandal, în niciun caz cu Familia Regală a Spaniei, din cauza unui conflict între vecini. Cu toate astea, Ducele de Calabria e dispus să treacă cu vederea peste această mică altercaţie dintre voi doi şi, mai mult de atât, e dispus să te lase să faci despre el un reportaj pentru ediţia specială.

Ediţia specială este o emisiune de 45 de minute care rulează în weekend şi are în prim-

plan câte un om de afaceri important sau un politician, care vorbeşte despre starea ţării în acel moment. Este o emisiune cu multă audienţă şi, în general, este moderată de colegul care prezintă ştirile de la ora 19:00. Au fost însă cazuri în care Monica a fost moderatoarea emisiunii, ceea ce a reprezentat un privilegiu pentru prezentatorii ştirilor de la ora 19: 00. Iar acum şeful îmi oferă şansa să fac eu o astfel de emisiune? El sau Ducele?

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că ai şansa vieţii tale. Dacă faci o emisiune de nota zece, atunci jobul mult visat ţi-l dau cu cel mai mare drag şi, crede-mă, îmi doresc din tot sufletul să iasă bine şi tu să obţii ceea ce îţi doreşti. Dar dacă o dai în bară şi îl superi şi mai tare pe Duce, o încurcăm toţi, iar tu poţi să îţi iei la revedere de la un viitor în televiziunea asta.

Oh, nu! Nu am muncit atât de mult, să ajung atât de aproape de visul meu, iar un Duce arogant şi nesimţit să mă facă să îl pierd!

— Ce trebuie să fac? întreb resemnată.

— Documentaţie multă, de data asta. Santiago Juan de Calabria este un om foarte ocupat şi cu toate astea este dispus ca în fiecare zi să îţi acorde din timpul lui pentru a discuta despre afacerile lui, despre Familia Regală, despre afacerile Familiei pe care el le gestionează... Ai la dispoziţie 2 săptămâni, pentru că după aceea se întoarce în Spania şi nu ştiu când îl mai prindem.

— Dar ce are el de câştigat? întreb sceptică fiind de dărnicia lui fără limite.

— Omul vrea să îşi îndrepte reputaţia pe care tu i-ai stricat-o cu imaginile alea obscene din casa lui.

— Îmi pare rău că nu am fotografiat şi prezervativele aruncate de prietenii lui prin curtea mea… bombăn nervoasă.

— Cred că ai făcut mai bine. Nu uita că suntem o televiziune serioasă şi ce s-a întâmplat nu a fost nici pe placul unor acţionari care, a doua oară, nu mai sunt dispuşi să treacă cu vederea aşa uşor.

Aprob tăcută din cap şi îmi frec degetele în poală, ca un copil mic certat de părinte.

Îmi întinde o carte de vizită şi continuă.

— Aici ai numărul lui de telefon. îl suni şi mai departe te descurci. Din clipa asta, soarta ta este în mâinile lui.

Fac ochii mari, pentru că expresia mi se pare chiar dramatică, dar dacă stau să mă gândesc… cam are dreptate. Dacă pierd jobul ăsta, chiar că m-am dus de râpă.

O oră mai târziu, încă eram la biroul meu, holbându-mă la cartea de vizită ca şi când aştept un semn divin din partea ei. Am lăsat-o pe masă, încercând să îmi găsesc de treabă şi apoi am luat-o din nou, cred că de peste cincizeci de ori. Nu cred că am avut atâtea emoţii în toată viaţa mea şi tot atâtea ezitări. Este incredibil prin câte trece

mintea mea şi corpul meu din cauza unui prinţişor arogant.

Da, bine, ştiu că nu e prinţ, dar îmi e mai uşor să îl ironizez aşa.

— L-ai sunat? aud deodată vocea lui Edy în spatele meu, făcându-mă să tresar.

De parcă nu îmi ajungea stresul meu, îl mai am şi pe el.

— Încă nu. O să îl sun, zic tăioasă.

— Sună-l! Şi nu o da în bară, că ne dăm dracu' amândoi!

Perfect. Exact ce aveam nevoie: mai multă presiune pe mine.

Îi fac semn să plece şi se îndepărtează, bombănind ceva legat de faptul că o să îi moară copiii de foame. Nu ştiu ce aberează, că el nu are copii.

E timpul să îmi fac curaj şi să fac pasul ăsta.

Nu mai pot să amân, că în timpul ăsta nu mă pot concentra pe nimic şi în mai puţin de o oră intru şi în emisie.

Respir adânc de câteva ori, număr până la 30 şi înapoi, îmi scutur mâinile, îmi răsucesc capul, de parcă m-aş pregăti pentru lupta secolului şi mă decid să îl privesc ca pe un simplu subiect pentru un articol cu care trebuie să interacţionez. Uşor de zis, greu de făcut, dar de data asta formez numărul şi nu mai închid, ci aştept să răspundă.

Şi nu răspunde. Eh, pe dracu', asta e culmea!

Emoţiile dispar de tot şi sunt înlocuite cu

nervi. M-am agitat atât, iar el nici măcar nu răspunde. Mai încerc o dată, dar de data asta e şi mai nasol: îmi dă ton de ocupat. Pe bune?! În câteva secunde primesc un sms: „Sunt într-o şedinţă. Sună-mă în 15 minute”.

Pe bune?!? Tot eu să îl sun? încerc să mă calmez şi mă abţin să îi dau la rândul meu mesaj în care să îi spun că în mod normal ar trebui să mă sune el pe mine când termină, dar presimt că asta ar conduce la un val de discuţii şi mai aprinse, iar situaţia mea nu îmi prea permite să mai fiu atât de dură cu el. Omul ăsta o să îmi mănânce ficaţii.

Fix 15 minute agonizante mai târziu, apelez din nou numărul lui, însă de data asta sună o dată… a doua oară… iar înainte de al treilea apel, vocea lui groasă se aude în urechea mea şi instant stomacul meu se strânge cât o nucă.

— Domnişoară Acosta, răspunde el şi parcă îi văd zâmbetul arogant pe chip când vorbeşte. Îmi cer scuze că ţi-am închis mai devreme şi mulţumesc că ai revenit.

Ridic o sprânceană. Acum e politeţea întruchipată?

— Bună ziua, domnule, răspund la rându-mi, păstrându-mi tonul serios de profesionist. Domnul Lieberman m-a instruit să vă contactez pentru a stabili prima noastră întâlnire.

— Credeam că am avut deja prima noastră întâlnire, zice şi de data asta sunt sigură că îl amuz foarte tare.

— Şi nu cred că doriţi ca a doua întâlnire să fie la fel.

— În primul rând, te rog să îmi spui Santiago, continuă el, puţin mai serios. În al doilea rând, spune-mi dacă eşti liberă peste o oră.

— Din păcate peste o oră sunt în emisie. Mă eliberez peste aproximativ două ore.

Face o pauză şi inima mi se strânge din nou.

Să nu îmi spui că nu mai ai timp pentru mine. Te rog să nu îmi spui asta, că mă omoară şefu'!

— Mă tem că nu mai am altă fereastră azi, cel puţin nu la o oră rezonabilă.

Am încurcat-o.

— Atunci la orice oră s-ar putea? întreb cu speranţă în glas.

— Pe la 22 sigur voi fi acasă. Treci pe la mine şi intră direct în casă, că e posibil să fiu la etaj şi să nu te aud. Codul de la intrare este 1202.

Un pic încurcată de informaţiile private oferite, nu prea ştiu ce să mai zic altceva decât atât:

— Ăă… ok. O să fiu acolo.

— Nu uita. 1202. O zi bună, domnişoară Acosta.

— La revedere, domnule!

Închide şi, în sfârşit, mă las fără vlagă pe spătarul scaunului. Ce om! Şi prin telefon îţi transmite firea dură şi arogantă pe care o are.

Degeaba arată de o mie de ori mai bine decât majoritatea actorilor de la Hollywood, dacă e un

om cu un caracter atât de complicat. A fost foarte cizelat la telefon şi sper din suflet că nu este genul de om ranchiunos şi nu va încerca să îmi facă zile negre cu reportajul ăsta. Am două săptămâni la dispoziţie să îi cânt în strună cât pot eu mai bine, astfel încât jobul meu să fie din nou în siguranţă. Dar am limitele mele şi la cât de încăpăţânată mă ştiu, o să îmi fie foarte greu. O să dansez un pic după cum cântă el, dar în niciun caz nu o să îi ofer un spectacol.

De-a lungul zilei mă trezesc de multe ori gândindu-mă la acest bărbat. La o simplă căutare a numelui lui pe internet, sute de articole şi poze apar imediat. Aproape toate îl înfăţişează îmbrăcat în costume impecabile, care îi evidenţiază corpul puternic şi umerii laţi, cu părul perfect aranjat şi zâmbetul de milioane care ar face orice femeie să îşi arunce chiloţii într-o secundă. Dar nu şi eu. Pentru că în spatele acestui aspect de zeu, am fost lovită de atitudinea de copil răsfăţat, iar asta mă aduce la realitate de fiecare dată când mă pierd în frumuseţea lui de suprafaţă.

Capitolul 5

Ariana

Totul decurge fără să îmi dau seama. La ora 22 fix sunt la uşa lui şi sun la sonerie, dar nu răspunde. Este lumină în casă, aşa că îmi iau

inima în dinţi şi tastez codul. Uşa se deschide, dar nu este nimeni să mă primească. Strig de câteva ori „Alooo!”, dar nu primesc niciun răspuns.

Când am plecat de acasă am văzut că era lumină şi la etaj, unde presupun că este el acum, aşa că urc scările şi singura lumină de acolo vine dintr-o cameră care are uşa deschisă, de parcă mă invită să intru. Din secunda în care intru îmi dau seama că sunt într-un dormitor, iar până să apuc să mă dezmeticesc şi să ies, el apare din ceea ce bănuiesc eu că este baia. Din clipa asta, timpul pare că se opreşte în loc.

Mă holbez. Ştiu, nu e frumos, dar nu mă pot controla.

Are doar un prosop mare, alb, în jurul taliei şi atât. Pieptul gol este încă plin de stropi de apă, ca părul ciufulit pe care îl are dat pe spate. Dar privirea îmi revine asupra triunghiului acestui bărbat puternic, braţele groase, pectoralii lucraţi, firele de păr de pe piept, abdomenul conturat perfect şi acel V sexy care mă lasă să văd câteva fire negre ce se pierd sub prosop.

Doamne, ajută-mă, că aş linge toată apa care se prelinge pe corpul perfect al bărbatului ăstuia.

Dar imediat îmi aduc aminte cine este el, de fapt. Un arogant. Şi ochii mei revin repede pe chipul lui, dar nu prea îmi pot menţine starea nervoasă când mă lovesc de privirea lui care mă arde, de nasul drept, buzele perfect conturate, maxilarul puternic şi încordat…

Nici nu ştiu dacă îmi amintesc cum să respir, dar după câteva secunde, care pentru mine au părut o veşnicie, vocea lui groasă răsună în urechile mele, aducându-mă la realitate.

— Nu te-am auzit intrând.

— Am strigat! mă scuz repede, poate prea repede… Dar nu a răspuns nimeni şi îmi pare rău!

Dau să ies repede, dar aproape că mă lovesc de un fotoliu lângă care nu ştiu cum am ajuns.

— Domnişoară Acosta, mă opreşte vocea lui şi, când mă întorc, îl găsesc mai aproape de mine.

Mult prea aproape.

— Ai ceva ce mă intrigă al dracului de tare… zice el, aproape lipit de mine.

Dar eu sunt efectiv blocată de cuvintele lui, de apropierea lui şi nu mă pot mişca.

— Eu? Nu am nimic, zic cu jumătate de glas, încercând să clipesc şi să îmi dezlipesc privirea din ochii lui pe care acum îi observ că sunt de un căprui-verzui, ce mă duc cu gândul la o junglă periculoasă, în care el este prădătorul.

— Aş vrea eu să nu ai nimic, pentru că atunci lucrurile ar fi mult mai simple. Dar cu toate astea, e de ajuns să te văd sau să mă gândesc la tine şi să ştiu fără îndoială că eşti o femeie care ar putea să mă facă să îmi pierd controlul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zic încet, tot mai hipnotizată de cuvintele lui.

— Despre atracţie, Ariana, şopteşte apropiindu-se cu buzele de urechea mea.

Milioane de fiori îmi străbat corpul şi se adună toţi acolo jos, între picioarele mele. La dracu'… Nici eu nu mă pot controla?

Îşi depărtează din nou faţa de a mea şi îmi analizează chipul. Mă ia de mână şi fără să îmi dau seama, prosopul lui nu mai este, iar el atinge degetele mele de capul penisului care este erect şi ridicat spre mine. Este extrem de dotat, iar asta mă face să mă simt şi mai pierdută în acest moment, complet blocată de ceea ce face. Îmi trece degetele peste capul rozaliu şi umflat, umezindu-le cu lichidul excitaţiei lui.

— Eşti aici de câteva secunde şi deja sunt în stadiul ăsta, şopteşte încruntat.

Apoi îmi ridică degetele, aşezându-mi-le pe buza de jos şi astfel pot să îi gust excitaţia. Fără să îmi dau seama, îmi trec limba peste buză şi sunt convinsă că este cel mai erotic moment al vieţii mele.

— Asta este atracţie, Ariana şi sunt sigur că şi tu eşti la fel de excitată ca mine în clipa asta.

Dumnezeule! Ce îmi face omul ăsta?

Are perfectă dreptate, dar nici de-a dracu' nu am să îi recunosc! Abia mă mai ţin pe picioare, iar inima îmi bubuie în piept. Însă nu asta mă deranjează la corpul meu, ci faptul că simt cum ard de dorinţă şi că sunt mai excitată decât am fost vreodată.

Clipesc de câteva ori şi cu cel mai mare efort depus vreodată, reuşesc să îmi desprind mâna din

a lui.

— Cred că depăşiţi nişte limite, domnule, reuşesc eu să spun, încercând să îmi adun mai multă putere pentru a face şi un pas în spate.

— Ţi-am zis de atâtea ori să îmi spui Santiago. Şi nu cred că depăşesc nicio limită, atât timp cât sunt sincer cu mine, spune la fel de serios. Poate că ar trebui să faci şi tu la fel, nu crezi?

Ba cred că ai dreptate dacă mă uit bine la corpul tău perfect, gol în faţa ea.

Cum să gândesc raţional când un bărbat care arată mai bine decât toate sculpturile celebre ale lui Michelangelo, stă în faţa mea excitat şi mai frumos decât orice bărbat pe care l-am văzut vreodată?

— Poţi, te rog, să te acoperi? zic, întorcându-mi privirea şi îmi încrucişez braţele. Vreau să ştiu dacă eşti capabil de o discuţie rezonabilă, fără să apelezi la trucuri ieftine care îţi merg cu majoritatea femeilor. Dacă nu te poţi concentra, pot să revin în altă zi.

Ultima propoziţie i-o zic privindu-l în ochi, apoi îmi mut din nou privirea.

— Poţi să mă aştepţi în living. Mă îmbrac şi cobor în câteva minute.

Fără nicio ezitare, ignor tonul lui un pic amuzat şi ies ca vântul din dormitor. Şi abia acum pot să respir. Îmi duc mâna la inimă, parcă dorind să opresc bătăile nebune ce mă fac să simt că o să îmi iasă din piept.

Este incredibil ce s-a întâmplat şi fără să îmi dau seama, îmi duc din nou la buze degetele care l-au atins. Parcă încă îi pot simţi gustul şi nu îmi vine să cred că el a făcut asta, iar eu nu l-am oprit.

Prima dată când l-am văzut avea o cravaşă în mână, iar azi mă face să îi ling de pe degetele mele sucul excitaţiei. Cine dracu' e bărbatul ăsta?

Încet simt cum sunt cuprinsă de nervi. Îmi vine să zic „la dracu' cu tot!" şi să plec din casa asta imediat. Ba chiar mă duc spre uşă şi pun mâna pe clanţă, când realitatea mea crudă mă loveşte şi mă face să închid ochii şi să trag o serie de înjurături destul de urâte printre dinţi. Cariera mea, viitorul meu… totul depinde de perversul ăsta.

Santiago încerc să îmi limpezesc mintea, să îmi liniştesc corpul, dar întăritura din pantalonii mei nu vrea să se calmeze. În mintea mea nu o văd decât pe ea, cu buzele întredeschise, gustându-mă. A fost cel mai intim şi mai excitant moment pe care mi-l amintesc să îl şi avut până acum. Mă excită constant simpla ei prezenţă, cum mi s-a întâmplat în ziua în care am văzut-o prima dată, cum mi s-a întâmplat şi azi la prânz când am văzut-o la redacţie, îmbrăcată elegant, într-o cămaşă albă, pantaloni negri şi o pereche de pantofi cu toc subţire, care o făceau şi mai înaltă. Dar ce m-a stârnit şi mai tare erau buzele ei perfecte, de o culoare roşu-aprins, ruj pe care l-a purtat şi acum când am văzut-o în dormitorul meu.

Mi-a plăcut de ea din prima clipă când am văzut-o, dar acum e altceva. Acum o doresc ca un nebun şi îmi doresc să îi văd buzele perfect roşii în jurul membrului meu, privindu-mă cu ochii ei căprui, la fel ca mai devreme.

Dar strâng din dinţi şi îmi amintesc că sirena asta este de fapt cea care mi-a creat cele mai mari probleme din viaţa mea.

După minunatul reportaj pus la cale de ea, revoltată că Scot şi cu mine am continuat cu gălăgia şi în zilele următoare, veştile destrăbălării mele au ajuns inevitabil şi la Curtea Regală, ceea ce a revoltat-o pe mama foarte tare.

Relaţia mea cu familia este una destul de bună, însă mama, cea care ţine foarte mult la imaginea unei familii frumoase, a cam început să se sature de articolele din ziare care mă prezintă ca un afemeiat şi chiar mi-au dat porecla de „Don Juan", că ăsta îmi e şi numele. Mama mea, oricât de permisivă a devenit în ultimii ani cu lumea din jur, lăsând-o mai moale cu rigiditatea ei bine-cunoscută, nu a renunţat la pretenţiile pe care le are legate de etichetă. Verişoară primară cu Regina Spaniei şi mâna dreaptă a acesteia, a ţinut mereu ca noi, în calitate de membri ai familiei, să nu facem familia de ruşine.

Chiar înainte să vin în State să mă ocup de câteva afaceri, mi-a spus că nu o interesează ce fac eu în spatele uşilor închise, dar să mă asigur că nu mai iese nimic, nici măcar pe gaura cheii. Şi

uite că, la mai puţin de două săptămâni, un nou scandal legat de viaţa mea destrăbălată ajunge la urechile ei. Presa din Spania abia aşteaptă cel mai mic zvon pentru a face valuri pe acolo, chiar dacă aici imaginea mea nu este atât de căutată.

În secunda următoare primeam un telefon de la ambii părinţi care mă anunţau că din acel moment afacerile familiei sunt preluate de fratele meu cel mare, un incompetent din punctul meu de vedere, care va falimenta întreaga familie în mai puţin de un an. Să nu se înţeleagă greşit, îmi iubesc familia şi fratele, dar omul ăsta nu are pic de spirit de lider în el şi tremură tot când este în faţa unui client mai înţepat. Tocmai de aceea, acasă el este cel care a preluat organizaţiile caritabile şi se ocupă de latura aceasta mai calmă a afacerilor. Şi asta pentru că sora mea mai mică, Ana Sofia, a renunţat la poziţia ei în familie acum mai mulţi ani şi, după ce a studiat aici în State, a devenit una dintre cele mai bogate şi mai apreciate femei de afaceri.

Din punctul meu de vedere, ea este singura pe care o simt cel mai aproape şi pe care o iubesc mai mult decât propria viaţă şi mă bucur că acum este extrem de fericită alături de bărbatul care o iubeşte atât de tare încât chiar a fost la un pas să îşi dea viaţa pentru ea.

Dar revenind la femeia care este acum la parter, ea a creat nişte valuri, iar acum eu sunt oarecum la un pas să fiu dezmoştenit şi lăsat fără

atribuţiile care m-au făcut ceea ce sunt acum, omul de afaceri temut de mulţi.

Da, am şi propriile mele afaceri, deci nu am de ce să îmi fac griji că situaţia mea financiară ar avea prea mult de suferit, dar mie îmi plac responsabilităţile mele în cadrul Casei Regale şi nu am de gând să renunţ la ele în favoarea timidului meu frate, în niciun caz din cauza unei femei supărate că vecinul ei, adică eu, i-am deranjat câteva ore liniştea.

Încă de când părinţii îmi spuneau că dacă nu îmi îndrept stilul de viaţă urgent, pierd toate atribuţiile, pentru că ea este cea responsabilă pentru situaţia mea. Tot ea trebuie să plătească şi pentru situaţia urâtă în care sunt acum.

Am ajuns imediat la şeful ei care, cu ocazia asta, mi-a propus să particip la emisiunea dedicată diferiţilor oameni de afaceri sau politicieni, dar am acceptat doar cu condiţia ca vecina mea dragă să se ocupe de tot, dându-mi astfel ocazia să o analizez şi să mă gândesc cum o voi pedepsi, altfel decât mi-aş dori să o fac în dormitor.

Planul meu e simplu şi o să i-l prezint şi ei, mai ales când ştiu că slujba ei depinde de cât de bine iese acest interviu şi implicit, de mine. Pe scurt, e la mâna mea.

Capitolul 6

Santiago

Cobor scările după ce mă îmbrac într-o pereche de pantaloni gri şi un pulover subţire, negru, deschis la cei doi nasturi de la gât şi cu mânecile suflecate până aproape de cot. Spre surprinderea mea, ea este la uşă, cu mâna pe mâner, bombănind şi înjurând nervoasă ca la uşa cortului.

Îmi bag mâinile în buzunare şi nu am cum să nu mă amuz de starea ei. Dar în acelaşi timp să o admir. E îmbrăcată acum într-o bluză aurie şi o pereche de pantaloni tot negri, asemănători cu cei purtaţi când era la redacţie. De asemenea, pantofii negri cu toc cui sunt nelipsiţi şi îi fac gleznele subţiri să arate chiar foarte sexy. Ea este sexy. Privirea mea urcă din nou pe fundul frumos, scos în evidenţă de pantalonii strânşi pe şolduri.

Nu pot să nu privesc cu admiraţie acest corp superb, dar o nouă înjurătură îmi atrage atenţia şi de data asta se întoarce spre mine şi mă vede. Rămâne blocată.

Palidă, apoi roşie, chipul ei îşi schimbă vizibil culorile, spre amuzamentul meu tot mai greu stăpânit.

— Ce cuvinte colorate pot ieşi printre buzele tale frumoase, îi zic eu, clătinând certăreţ din cap.

Se încruntă şi nu mi-e greu să îmi dau seama că starea ei de nervi mi se datorează în totalitate mie şi probabil momentului intim de mai devreme.

Deschide gura să spună ceva, dar o opresc

intervenind repede.

— Să mergem în birou, îi fac semn să-mi urmeze calea. Vrei ceva de băut? Apă? Ceai? Tequila?

— Toate în această ordine, bombăne ea, trecând pe lângă mine şi intrând în biroul cochet, dar slab luminat.

Nu vreau să forţez mai mult, cel puţin nu momentan, aşa că aprind toate luminile din încăpere, încercând să îi dau un sentiment de confort în preajma mea.

Trebuie să îmi joc bine cartea până când îi lansez bomba, care ticăie din ce în ce mai tare. În faţa biroului din lemn masiv sunt două scaune aşezate la un unghi de aproximativ 90 de grade, iar eu mă aşez pe unul dintre ele, făcându-i semn să ia loc pe cel de lângă mine.

Se aşază cu o reţinere uşoară, pentru că scaunele sunt destul de apropiate. Suntem amândoi picior peste picior, încercând să ne dominăm cu poziţia corpului.

Oh, scumpo… să nu ne gândim la cine ar domina pe cine…

— Ştiu că sunteţi un om foarte ocupat, domnule şi nu vreau să vă încurc prea tare, îşi începe ea discursul imediat. Aşa că am să vă trimit pe mail un mic scenariu al emisiunii şi cum va decurge, dar în mare parte vom discuta despre anumite subiecte care vă privesc în mod direct, atât pe dumneavoastră, cât şi restul familiei.

— Şi-am zis să renunţi la „domnule”, o întrerup brusc şi foarte serios.

Ea nu are cum să înţeleagă că acest cuvânt, spus de ea, trezeşte în mine nişte pofte nebune şi nişte fantezii care ar face-o să fugă de lângă mine cu viteza luminii.

— Este ultima dată când îţi spun asta, Ariana. Dacă vom ajunge vreodată în situaţia în care va trebui să mi te adresezi aşa, am să te anunţ.

Şi chiar sper ca ziua aia să vină, chiar foarte repede.

Oftează.

— Am înţeles. Santiago.

Observ că îi este greu să îmi dea ascultare şi să se supună indicaţiilor mele. Cu toate astea, o face şi îmi place că nu se împotriveşte prea tare. Din nou, imaginea degetelor ei umezite de excitaţia mea atingându-i buzele senzuale, îmi face sângele să fiarbă şi să simt cum iar mă întăresc în pantaloni.

— Aşa cum spuneam, am să îţi dau pe mail întrebările şi zilele acestea o echipă de la redacţie va veni să filmeze câteva cadre cu biroul tău de aici, din Miami. Voi avea nevoie şi de imagini cu biroul din Spania. Dacă eşti de acord, putem să trimitem o echipă zilele următoare pentru câteva imagini.

Se pare că s-a gândit la toate, mai ales cum să stea cât mai departe de mine. Iar asta nu îmi place şi nu se potriveşte deloc cu ceea ce vreau eu.

— Doreşti cam multe, Ariana. Eu cu ce mă aleg?

Clipeşte.

— Am înţeles că ai fost de acord cu această emisiune. Voi face tot posibilul să te deranjăm cât mai puţin şi de aceea voi pune mai mult accent pe discuţia pe care o vom avea la redacţie.

— Corect, am fost de acord, dar nu la asta mă refer.

Mă fixează cu privirea şi eu mă decid să îi ofer lămuririle pe care le caută în ochii mei.

— Suntem în această situaţie din cauza unor mici conflicte personale dintre noi doi. Când poliţia nu a luat măsuri, ai vrut să îmi închizi gura cu acel reportaj, sperând că o să mă sperii. Ei bine, nu m-ai speriat, dar mi-ai creat nişte probleme al dracului de mari.

Fac o pauză, împreunându-mi relaxat degetele şi lăsându-le calm pe pulpă.

— Tu ai scăpat uşor, te-ai răzbunat şi, pe lângă asta, ţi s-a oferit şi ocazia să faci o emisiune care, dacă iese ok, îţi va asigura viitorul. Am să fiu sincer cu tine, Ariana, pe mine emisiunea asta nu mă ajută cu nimic. Răul e deja făcut şi nu este afectată imaginea mea ca om de afaceri, ci relaţia cu familia, care nu se va repara cu o apariţie săracă la TV, când în Spania ziarele încă scriu despre povestea vecinei care a fost martoră la orgiile celui de-al şaselea moştenitor la rând pentru tronul Spaniei. Mă doare în cur de tronul

ăla, dar îmi pasă foarte mult de impactul bârfelor asupra afacerilor de care eu sunt responsabil.

Nu vreau să îi dau detalii despre actuala mea situaţie şi pericolul în care mă aflu, de a pierde aceste responsabilităţi. Dacă planul meu merge cum trebuie, o să îmi recapăt drepturile destul de repede, iar frumuseţea asta îşi va primi şi pedeapsa de la mine. Sus, în camera mea.

— Şi atunci, ce vrei de fapt? Să te răzbuni pe mine şi să distrugi interviul? mă întreabă cu ochii mari şi privirea îngrijorată.

— Nu, scumpo, zic zâmbind calm, poate şi puţin prea încrezător. O să ai interviul şi emisiunea pe care ţi-o doreşti. O să obţin toate aprobările ca echipa ta să aibă acces şi la palat, dacă vrei, iar tu o să primeşti toate laudele şefilor tăi şi, astfel, promovarea mult visată. Dar pentru asta va trebui să faci şi tu ceva pentru mine, care mă va scoate din situaţia complicată în care m-ai băgat.

Am toată atenţia ei şi clipeşte des, cu ochii mari, ca şi când este deja speriată de ceea ce aş putea să îi spun.

— Până când apele se liniştesc şi eu mă voi întoarce în Spania la treburile mele, tu te vei da drept iubita mea. Vom prezenta lumii o povesti minunată, cum cearta noastră ca între vecini ne-a făcut, de fapt, să ne îndrăgostim unul de celălalt. Vom avea apariţii publice şi vei fi iubita perfectă, dar din păcate, ne vom despărţi când eu va trebui

să mă întorc în Spania. Tu aici ai o carieră la care nu poţi renunţa, iar eu am acolo afaceri pe care nu le mai pot neglija. Ne vom despărţi amiabil, după ce vom avea o relaţie frumoasă şi foarte serioasă, în această perioadă.

Mă priveşte tot mai şocată şi când mă opresc din explicat, explodează:

— POFTIM?! Eu să mă afişez cu tine? Să mă dau drept iubita ta? Ai luat-o razna?

Nu pot să nu îmi ridic sprâncenele uimit de fiecare întrebare în parte şi, în acelaşi timp, amuzat de reacţia ei. Mă aşteptam la ceva ieşit din comun din partea ei, dar nu atât de sincer.

— Mă răneşti, spun uşor victimizat. Ce e aşa rău să te afişezi cu mine?

— Nu vreau să fiu o altă paraşută pe lista ta de cuceriri! Nu cred că am cunoscut un afemeiat mai mare decât tine şi dacă pe tine te ajută să te afişezi cu o femeie care are un trecut curat şi cuminte, pe mine nu mă ajută să mă afişez cu tine, în timp ce ziarele probabil te vor mai afişa cu încă alte zece femei în acelaşi timp!

— Pe toată perioada aranjamentului tu vei fi singura femeie din viaţa mea, zic zâmbind în colţul gurii.

Ceva mă face să îmi placă ideea aceasta tot mai tare şi cred că va fi un experiment tare amuzant şi pentru mine.

— Nu mă interesează! Nu mă bag! zice cu încăpăţânare, clătinând din cap şi se ridică

nervoasă de pe scaun.

Mă priveşte agitată, cu mâinile în şolduri, iar eu ridic nepăsător din umeri.

— Atunci nu mai particip la emisiune şi am să îi spun lui Lieberman că eşti o persoană complicată şi răzbunătoare care nu vrea să coopereze deloc.

— Dar e o minciună!

— Ba, nu e deloc. Aşa cum ţi-am spus, tu primeşti tot ce îţi doreşti, în timp ce eu rămân cu aceeaşi situaţie urâtă creată din cauza ta. Tot ce mă poate salva este imaginea bărbatului responsabil care s-a cuminţit acum pentru că şi-a găsit femeia ideală, de care este îndrăgostit nebuneşte. Crede-mă, nici mie nu-mi e uşor, dar tu eşti persoana ideală.

— De ce eu?! Sunt sigură că o mulţime de pupeze ar vrea să fie iubitele tale şi nu va trebui să forţezi pe niciuna! Le-ai zâmbit o dată şi sunt iremediabil îndrăgostite de tine!

Zâmbesc. Îmi place complimentul venit din partea ei.

— Dar tu, Ariana, o să te îndrăgosteşti iremediabil de mine?

Capitolul 7

Ariana

Îmi îngheaţă sângele în vene când aud

întrebarea lui. Omul este al dracului de frumos şi cu atitudinea lui impunătoare aş răspunde dintr-o răsuflare „DA!” dar pentru că încep să îi cunosc caracterul arogant tot mai bine, îmi dau seama că răspunsul trebuie să fie „nu”.

— Nu, Santiago, îi răspund, încercând să îmi recapăt calmul în glas. Eu nu am să mă îndrăgostesc de tine pentru că încep să te cunosc tot mai bine şi sunt tot mai sigură că eşti cel mai nepotrivit bărbat pentru mine. Tocmai de aceea ideea ta mi se pare aberantă, pentru că nu sunt o actriţă prea bună şi cred că alta ar face o treabă mult mai bună decât mine.

— Nu, zice încet şi ca un animal de pradă se ridică în picioare, dominându-mă cu corpul lui înalt şi umerii laţi, privirea lui continuând să mă fixeze. Aşa cum ai spus şi tu, eşti o femeie cu un trecut frumos, fără scandaluri, iar relaţia cu mine nu îţi va afecta deloc reputaţia, pentru că te voi trata cu respect şi toată lumea va vedea în tine o femeie norocoasă care a reuşit să îmblânzească un mult râvnit Duce, afemeiat, care părea că nu mai are salvare. Ce se întâmplă în spatele cortinei, este treaba noastră şi doar noi vom şti adevărul.

Îmi face cu ochiul şi îmi zâmbeşte din nou, iar ca răspuns, corpul meu este străbătut de un val de căldură. Sunt sigură că se datorează nervilor pe care îi am din cauza lui şi a acestei propuneri absurde.

Îmi trec mâinile prin păr, răsfirându-l pentru a

crea puţin curent pe ceafa mea, dar în acelaşi timp fac un pas în spate, pentru că deja îl simt prea aproape.

— Este o nebunie ce îmi ceri.

— Nu te forţez şi nu îţi cer nimic altceva, Ariana, zice şi din nou ceva se strânge în stomacul meu când el îmi pronunţă numele. Eu doar îţi propun un aranjament din care nu avem decât de câştigat. Amândoi.

— Am avut doar două relaţii serioase în cei 32 de ani ai mei. Una de 3 ani, iar alta de 4 ani. De aproape un an nu am mai fost cu nimeni, dedicându-mă exclusiv carierei, care a fost şi motivul pentru care am încheiat ultima relaţie. Nicio aventură şi nimic din trecutul meu nu ar putea să mă afecteze pe viitor. Aşa că, te întreb pe tine: tu cu ce bagaje vii la cei 36 de ani pe care îi ai, în afară de numeroasele aventuri şi relaţii pasagere pe care le-ai avut?

— Eu vin cu sângele albastru, *hermosa,* răspunde, zâmbind la fel de arogant. Poţi să fii şi călugăriţă, că biserica mi te-ar da ca sacrificiu într-o secundă şi nimeni nu ar avea ce să comenteze. Nu eşti mai presus decât mine cu trecutul tău impecabil, pentru că uiţi un amănunt foarte important: nu sunt un amărât de om de afaceri, ci un nenorocit de Duce de Calabria.

Tonul lui s-a transformat din unul amuzat, în unul dur. Rece. Mândru. De Duce. Şi nu pot să nu îi dau dreptate. Sunt, până la urmă, o simplă

prezentatoare TV, nici măcar la o oră unde aş putea să ating audienţă maximă pe segmentul meu de ştiri. De aceea tind să îi dau dreptate că imaginea mea ca persoană publică nu va avea de suferit chiar atât de mult, chiar dacă vor fi discuţii în jurul meu şi în presă. Dar măcar asta mă va asigura că va coopera până la final cu emisiunea, iar eu voi obţine promovarea. Iar el, ceea ce vrea să obţină prin imaginea de bărbat îndrăgostit care s-a cuminţit.

— Deci, cât ar trebui să dureze tot teatrul ăsta? îl întreb, ridicându-mi privirea spre el.

— Eu unul, sper ca la scurt timp după interviu să se remedieze situaţia, iar eu să revin fără probleme în Spania.

— Dar acum nu poţi?

— Ba da, dar scandalul este prea în toi şi lumea mult prea supărată ca să o fac. Trebuie să mai aştept puţin.

Oftez… Cel puţin două săptămâni…

— Şi mai exact, ce trebuie să fac? întreb resemnată, ceea ce îi aduce un mic zâmbet pe chip.

— Să te laşi purtată de val. Să te porţi ca o femeie îndrăgostită în ceea ce mă priveşte şi toată lumea să creadă acest lucru. De restul detaliilor am să mă ocup eu.

— Este o nebunie… bombăn mai mult pentru mine, trecându-mi din nou mâinile prin păr, de parcă aş vrea să îl smulg.

Îl prind între degete şi mă întorc cu spatele la el, pentru că dacă îi mai văd chipul, nu ştiu ce fac. Dar chiar nu ştiu ce să fac, pentru că privirea lui îmi face sângele să fiarbă de nervi, dar şi din alt motiv, total opus.

Deodată, îi simt corpul foarte aproape de al meu şi degetele lui apucă degetele mele încurcate prin păr, îndepărtându-le uşor de capul meu.

— Nu te mai trage de păr, îmi şopteşte calm, într-un ton ce îmi pare puţin ameninţător. Calmează-te. Dracu' nu e chiar atât de negru.

Mă întorc spre el şi din nou are acea privire care îmi strânge stomacul, care îmi dă fiori pe spate şi care îmi face inima să îmi bată mai tare.

— Şi cu toate astea, trebuie să fac un pact cu el, zic încet, iar el îmi zâmbeşte.

De ce trebuie să fie atât de frumos arogantul ăsta chiar şi când îmi zâmbeşte acum ca un învingător, în timp ce eu simt că pierd cel mai mult?

— Să înţeleg că avem un pact? mă întreabă viclean.

Ezit să răspund. Şi totuşi…

— Da! Avem un pact! răspunde el făcând un pas în spate şi întinzându-mi palma pentru a pecetlui înţelegerea. Înţelegerea cu diavolul…

— Acum, că am stabilit acest lucru, nu ne rămâne decât să ne apucăm de treabă, începând de mâine. Aştept mail-ul cu întrebările, când îl vei avea gata şi alte indicaţii pe care le ai, legat de

emisiune. Cât despre noi, odihneşte-te şi revin eu cu veşti.

Ajung acasă şi mă reazem cu spatele de uşa de la intrare, simţindu-mă uşurată că am luat distanţă faţă de el. Cu toate că privirea lui încă mă urmăreşte.

Chiar dacă tot corpul încă îmi tremură, ştiu că este un arogant, nesimţit, pervers şi afemeiat. Tot ceea ce nu îmi doresc de la un bărbat. Genul acela de care trebuie să stai departe, iar eu tocmai am acceptat să mă dau drept iubita lui. Doamne, sper ca perioada asta de teatru să treacă cât mai repede!

Încerc să mă gândesc la ce am eu de câştigat dacă totul va ieşi bine cu emisiunea, iar asta parcă îmi dă un strop de entuziasm.

Până dimineaţă sunt bântuită de privirea lui, de degetele lungi care mi-au scos mâinile din păr, de gustul lui pe buzele mele… Vise după vise, care m-au trezit de zeci de ori, dându-mi impresia că el este lângă mine… în mine… Atingeri, sărutări, gemete. Atât de real, încât dimineaţă puteam să jur că orgasmele din vis au fost reale, iar eu eram mai udă ca niciodată.

Este pentru prima dată când regret stilul meu de viaţă şi faptul că nu am avut în ultimul timp pe cineva cu care doar să mă culc şi să îmi satisfac nişte nevoi, care acum sunt trezite la viaţă de nemernicul ăsta din vecini.

Mă uit pe geam spre casa lui şi e linişte. Oare

s-a trezit?

Dar ce îmi pasă? Trebuie să trec peste starea asta şi decid să ies la o tură de alergat pe plajă, pentru a-mi limpezi gândurile. Iau totul prea personal când, de fapt, trebuie să privesc înţelegerea asta ca pe un simplu contract de colaborare. Motivată de această decizie de detaşare faţă de problemă, încerc să îmi continuu ziua cât se poate de normal.

Însă, pe la prânz, când abia ajunsesem la birou, un curier îmi aduce un buchet imens de trandafiri roşii, ornaţi pe alocuri cu un şireag de perle mici. Nu mă dau în vânt după trandafiri, să fiu sinceră, pentru că mi se par nişte flori prea folosite la astfel de ocazii, însă buchetul acesta chiar mă impresionează din prima clipă în care îl zăresc.

Cu mici emoţii şi sub privirile curioase şi admirative ale colegelor mele, poate chiar invidioase, citesc cartea de vizită, pe care o are ataşată.

„Ne vedem diseară la cină. Trec să te iau la 19: 30. PS: Trandafirii aceştia îmi amintesc de buzele tale roşii”.

Nu se semnează, dar ştiu cine este. Şi sunt conştientă că obrajii mei sunt la fel de roşii ca trandafirii pe care îi am în faţă. Îmi revin repede când sunt asaltată de colegele curioase, dar încerc să evit să le dau un nume. Ştiu că nu le voi putea ascunde prea mult acest personaj, dar fac pe

misterioasa şi le spun că vor afla ele în curând.

Împieliţatul ăsta e decis să îşi joace rolul bine, se pare. Şi pe lângă asta, să îmi amintească şi de buzele mele roşii pe care el le-a remarcat, probabil când am avut acel moment în dormitorul lui. Din nou, imaginea corpului gol şi a excitaţiei pe care am gustat-o mă fac să îmi simt stomacul mic, iar corpul străbătut de un val de căldură. E periculos şi trebuie să am mare grijă cu el, că nu au trecut nici 24 de ore şi deja s-a jucat cu creierii mei mai mult decât alţii în ani de zile.

Capitolul 8

Ariana

— Contez pe tine! Viitorul nostru e în mâinile tale! Sunt cuvintele disperate pe care mi le repetă şeful meu, deja enervant.

Dac-ar şti el că eu am făcut pact cu dracu' pentru ca „viitorul" lui să fie asigurat… Normal că şi al meu, sau mai bine spus, este vorba despre al meu, pentru că nu îmi pasă de plânsetele lui, ştiind că oricum el nu ar fi chiar atât de afectat de un eventual eşec. Dar eu sigur aş zbura din televiziune.

Este vorba despre mine şi viitorul pe care mi-l doresc, iar asta este tot ce mă motivează să îi cânt în strună vecinului.

Aşa că la ora 19: 20 sunt gata şi extrem de

agitată.

Zici că sunt o copilă care se pregăteşte pentru prima ei întâlnire sau pentru primul examen. Nu ştiu. Sunt atât de nervoasă că deja îmi imaginez cum el o să apară la uşă cu zâmbetul acela arogant, iar eu în secunda aia o să îi dau cu uşa în faţă şi apoi o să râd ca o vrăjitoare că i-am spart nasul.

Doamne, cât aş vrea să pot face asta!

Sau la restaurant, să încep să mănânc cu mâna şi să nu folosesc tacâmurile, iar când el o să îmi atragă atenţia, să iau o faţă nevinovată şi să-l întreb: „Dar ce? Nu este un restaurant arăbesc?”

Râd singură, ca proasta, de ce mi-aş dori să îi fac fiţosului doar ca să îi piară cheful să mai iasă cu mine.

Când deodată, mă uit în oglindă şi îmi dau seama că idiotul nu mi-a spus cum să mă îmbrac. Dar dacă a zis cină, sunt sigură că rochia gri cu spărtură delicată în faţă, pe care am ales-o, se va potrivi oriunde. Este sexy, dar decentă, neavând decolteu, ba chiar aş putea spune că se ridică puţin pe gât, iar mâneca este lungă, croită în clopot nu foarte larg la încheietura mâinii. Am mici ezitări legate de crăpeul din faţă, dar rochia este peste genunchi şi aveam nevoie de ceva care să nu o facă chiar de pocăită. Am adăugat şi o pereche de pantofi nude Louboutin, cu un toc de 11 centimetri, iar de data asta nu am mai folosit rujul acela roşu care se pare că îi place atât de

tare. Am ales unul maroniu. Pe scurt, am încercat pe cât posibil să nu îl provoc să mai încerce vreo tâmpenie şi, în acelaşi timp, să mă simt şi eu bine cu ţinuta aleasă şi să nu mă fac de râs, în cazul în care cineva mă va recunoaşte.

La şapte jumate fix, cineva sună la uşă şi inima îmi sare din piept, mărindu-şi ritmul extrem de mult. E punctual.

Deschid uşa şi cu greu mă stăpânesc să mă ţin pe picioare şi să nu îmi las saliva să se scurgă pe la colţul gurii.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce a mâncat omul ăsta când era mic de arată atât de bine?

Este, cred, cel mai frumos bărbat pe care l-am întâlnit în viaţa mea!

Poartă un costum negru din trei piese, cu o cravată albastră cu modele tot negre. Este extrem de elegant şi la fel de apetisant.

Probabil îmi observă privirea şi nu ezită să mă privească de sus până jos şi înapoi, iar la final privirea lui să se oprească asupra buzelor mele şi apoi să mă facă să mă pierd în ochii aceia căprui-verzui, la fel de întunecaţi ca în seara precedentă, în camera lui.

Niciun zâmbet arogant, nicio sclipire răutăcioasă, doar noi, într-o tăcere infinită, care pare că ne atrage spre ceva necunoscut şi periculos. Periculos de… fierbinte. Pentru că tot corpul meu tinde să se aprindă din ce în ce mai tare sub privirea lui.

Concluzia mea: oricât de tare îl urăsc, corpul meu se pare că e de altă părere. Pe scurt: bărbatul ăsta mă excită doar prin felul în care mă priveşte.

Santiago

Nu sunt capabil să vorbesc. Tot ce pot face este să mă concentrez să nu o împing înapoi în casă, să o lipesc de primul perete şi să o sărut până nu mai are aer, ca apoi să mă pierd în ea şi să i-o trag până va fi răguşită de la cât de tare îmi va ţipa numele de plăcere.

Ce cină? Ce ieşire? 0 vreau… Concluzia mea?

Chiar dacă va fi ultimul lucru pe care o să îl fac în viaţa asta, eu trebuie să o am pe femeia asta. Chiar dacă nu va fi cum vreau eu, ci va fi cum vrea ea, trebuie să o am.

Şi să fiu al dracu’ dacă privirea ei în clipa asta îmi transmite că ar vrea altceva. Sunt sigur că nici ea nu se gândeşte acum la mâncare, doar dacă eu sunt în meniu.

Suntem prinşi amândoi în momentul nostru, care cred că durează câteva clipe bune, timp în care eu sunt conştient că mă întăresc tot mai mult în pantaloni.

Clipeşte de câteva ori şi, deodată, vraja pare că se risipeşte. Dar tensiunea rămâne.

— Îmi iau poşeta şi mergem, zice repede şi dispare după uşă, dar revine după mai puţin de un minut.

— Bună şi ţie, zic când revine şi se opreşte din nou în faţa mea.

Îmi dau seama că nu m-am mişcat din loc de când am ajuns şi aşteaptă să mă dau din calea ei şi să mergem spre maşină.

Dar eu parcă încă sunt tentat să o bag înapoi în casă.

— Da, bine. Bună, răspunde sec. Mergem?

Mijesc ochii şi mă uit la ea, care, cu tocurile astea, este cu doar câţiva centimetri mai scundă. Nu mă pot abţine să nu arunc o nouă privire asupra picioarelor ei lungi şi subţiri. Iar rochia asta este superbă, ca turnată pe corpul cu forme delicate şi mă stârneşte şi mai tare.

Şi îmi ridic din nou privirea spre buzele ei, care acum nu mai au acea nuanţă roşie care îmi place.

— Mi-ar fi plăcut să porţi şi azi rujul roşu, spun încet şi mă dau într-o parte pentru a-i face loc să înainteze spre maşina parcată în faţa casei.

— Tocmai de aceea nu l-am folosit, zice cu răceală când trece pe lângă mine.

A naibii femeie.

Nu pot să nu zâmbesc.

Şoferul ne deschide uşa şi urcăm în maşina mare.

— Nu mă plâng, continuu eu nonşalant. Îmi place şi nuanţa asta. Are acelaşi efect.

Face ochii mari şi se uită la mine.

— Ce efect?

— Sunt spaniol. Roşul întotdeauna va avea acelaşi efect pe care îl are şi asupra unui taur. Dar eu, în comparaţie cu acel animal, apreciez orice nuanţă care îţi scoate în evidentă buzele frumos conturate.

Mă apropii brusc de ea, analizând un pic amuzat nuanţa.

— Este puţin lucios, nu?

Se dă imediat înapoi.

— Tu vorbeşti serios?

— Tu eşti cea care nu a purtat un ruj ce o avantajează, doar pentru că îmi plăcea şi mie, zic inocent, ridicând din umeri.

Iar asta pare că o înfurie şi mai tare.

— Ai sânge latin, nu-i aşa? o întreb deodată.

— Da. De ce întrebi?

— Pentru că te aprinzi repede.

— Nu m-am aprins! sare ofuscată.

— Uită-te la tine cât de nervoasă eşti! Ai luat foc doar pentru că ţi-am făcut un compliment.

Tonul meu este la fel de calm şi de relaxat, în timp ce ea e la fel de agitată. Dar în sinea mea fierb la fel de tare ca ea, numai că din alte motive.

— Aa… aprins în felul ăsta, răspunde, mai mult doar pentru ea.

Hopa!

— Dar la ce aprins credeai că mă refer?

Sunt vizibil intrigat.

— Nimic, zice repede. Tu nu taci niciodată?

— Ba da. Când am gura ocupată.

Din nou face ochii mari. Exact ceea ce voiam.

— De exemplu când mănânc, răspund zâmbind inocent. Iar te-ai gândit la prostii?

— Eu nu mă gândesc la prostii, spune şi îşi ridică mândră bărbia.

— Nici eu nu mă gândesc prea mult. Doar le pun în practică şi improvizez pe parcurs.

— Oh, Doamne, zice frecându-şi fruntea cu palma, ca şi când ar fi epuizată. Data viitoare să îmi amintesc să îţi aduc o acadea ca să-ţi ţină gura ocupată să nu mai vorbeşti tâmpenii care nu mă interesează.

— Acadelele sunt pentru fete. Mie poţi să îmi aduci o piersică. Zemoasă. Alea chiar îmi plac.

De data asta nu mai aştept să îi văd reacţia, pentru că sunt sigur că mă priveşte la fel de iritată. Mă uit senin în faţă, la drumul care se aşterne în faţa noastră.

Un drum care sunt sigur că va fi plin de surprize. Începând chiar din seara asta, pentru că sunt decis să o provoc la maxim şi să mă bucur, în acelaşi timp, de senzualitatea ei.

Îmi place să o provoc şi să o enervez pentru că observ că aşa obţin cel mai repede nişte reacţii delicios de amuzante din partea ei. Nu cred că este o naivă, pentru că sunt convins că este o femeie foarte deşteaptă şi cu destulă experienţă de viaţă, dar se revoltă foarte tare când fac aluzii sexuale, ceea ce mă face să cred că este un pic pudică sau doar orgolioasă. Ei bine, eu nu sunt

deloc pudic şi îmi plac reacţiile ei.

— Unde mergem? mă întreabă după câteva minute de linişte. Şi dacă spui text din ăla ieftin de genul „în Paradis”, mă jur că mă dau jos din maşină, chiar dacă e în mers.

— Nu m-am gândit la replica asta, dar o să o notez, zic râzând. Mergem la un restaurant mai… deosebit. O să vezi. Şi o să îţi placă.

Privirea ei este sceptică. Şi are şi de ce să fie.

Capitolul 9

Ariana

La o primă vedere nu recunosc restaurantul, cu toate că pare a fi unul destul de exclusivist, judecând după figurile pe care le văd. Printre ei, o masă la care sunt câţiva actori destul de cunoscuţi. Deci, presupun că e ceva de locul ăsta. Nu pare a fi cel mai fiţos loc de pe pământ şi, în ciuda eleganţei, atmosfera este destul de prietenoasă, mulţi râd şi glumesc zgomotos, nepăsându-le de cei din jur. Este un loc frumos şi relaxant.

Suntem aşezaţi imediat la o masă mai retrasă, de către o domnişoară foarte frumoasă şi zâmbitoare.

Zâmbitoare mai mult la Santiago, nu şi la mine.

— În câteva clipe va veni şi chelnerul care vă

va servi în seara asta. Dacă mai doriţi şi altceva, nu ezitaţi să mă anunţaţi.

Subtilă rău, ce pot să spun. Ne întinde meniurile la fel de serviabilă, vis-à-vis de partenerul meu din această seară, care însă nu pare mai deloc interesat.

Îi mulţumeşte cordial, dar privirea lui nu se desprinde de mine.

— Au un desert minunat pe care aş vrea să îl împărţim, zice înainte de a mă decide ce vreau. Este prea mult să îl mănânc singur şi sunt sigur că o să îţi placă.

— De ce eşti aşa sigur?

— Pentru că arată divin şi are un gust pe măsură.

— Dar tu chiar ştii să rogi frumos! îi răspund ironic, lăsând meniul pe masă.

— Poftim? mă priveşte încurcat.

— „La 7 vin să te iau la cină”. „Vreau să mâncăm desertul împreună”. Ştii şi cum se formulează ca o întrebare cât să nu pară că sunt o jucărie care trebuie să îţi asculte ordinele tale?

Privirea lui este serioasă şi gânditoare.

— Îmi pare rău, spune el, luându-mă prin surprindere cu sinceritatea lui. Chiar nu mi-am dat seama.

Chipul lui devine calm şi senin.

— Te deranjează dacă împărţim desertul?

— Vezi că se poate să nu pari chiar aşa un mare nemernic?

Deodată, râsul lui bărbătesc sună atât de plăcut în urechile mele, încât nu mă pot obţine să nu zâmbesc şi eu, conştientă de sinceritatea mea brutală care l-a amuzat atât de tare.

— Deci sunt un mare nemernic, din punctul tău de vedere.

Din fericire, masa la care stăm este aşezată destul de strategic, astfel încât discuţia noastră să nu fie auzită de ceilalţi.

— Nu cred că este doar al meu, dar în seara asta prefer să nu vorbesc în numele altora.

— Eşti incredibilă, Ariana, pe cuvântul meu.

Zâmbetul acela frumos i-a rămas impregnat pe chip şi eu sunt hipnotizată de el. În acelaşi timp, cuvintele lui par încărcate cu ceva mai mult decât lasă să se vadă.

Şi din nou simt cum o energie delicioasă îmi încălzeşte corpul.

Din fericire, chelnerul îşi face apariţia şi acea încărcătură se risipeşte.

În acelaşi timp îmi dau seama că nu prea cunosc produsele din meniu şi mă cam uit încurcată, neştiind ce să aleg.

— Pot să te ajut eu? se oferă Santiago. Vrei pui sau vită?

— Aş încerca pui, îi zic, zâmbindu-i în semn de mulţumire.

El comandă ceva ce habar n-am ce o să fie, dar sper să nu mor de foame. De băut, ne rezumăm la un vin alb, recomandat de chelner.

— Deci, începe el după ce ne este servit vinul, sânge latin. Mai exact…?

Un subiect care nu pot să spun că mă încântă pentru că este despre mine, iar eu nu prea sunt o mare fană a vorbitului despre mine, dar măcar e un început normal de discuţie.

— La origine, ambii părinţi. Dar mama a fost născută aici în State. Tata în Columbia, la fel ca bunicii din partea mamei.

— Părinţii tăi sunt bine?

— Da. S-au mutat acum câţiva ani în Jacksonville, imediat după pensionare. Le place mai mult acolo, fiind un oraş mai mic.

Zâmbeşte politicos, dar nu cred că e cel mai interesant subiect, aşa că schimb direcţia.

— Vorbeşte-mi despre originea ta. Familia de Calabria este destul de veche în monarhia Spaniei, corect?

— Aşa este. Mama mea este verişoară primară cu Regina, taţii lor fiind fraţi. Din fericire, nu avem o familie plină de dramă şi avidă după coroană, aşa că nu au avut loc poveşti prea interesante de mai bine de o sută de ani.

— Până ai apărut tu în peisaj.

Cuvintele îmi scapă fără să îmi dau seama că le-am spus cu voce tare. Şi asta face ca acel zâmbet jucăuş să îi reapară pe chip, iar el să mă privească pe sub genele lungi şi negre.

— Şi acum şi tu.

— Ce vrei să spui?

— Povestea noastră va fi una destul de discutată la Curte. Poate mai mult decât aventurile mele pasagere. Aşadar… hai să facem o poveste frumoasă.

Ridică paharul să ciocnim, dar din nou am sentimentul că el ascunde ceva mai periculos în spatele cuvintelor lui. Cu toate astea, ciocnesc cu el, completând:

— Să jucăm un teatru pe măsură.

Buzele i se strâng într-o linie subţire şi pare nemulţumit de completarea mea, dar decid să ignor şi oricum nu apuc să cer o lămurire, pentru că mâncarea ne este adusă şi, recunosc, arată delicios.

Chelnerul ne întreabă dacă mai avem nevoie de ceva şi apoi se retrage, lăsându-ne din nou singuri. Dar când mă uit mai bine, mâncarea este aşezată puţin ciudat şi nu are acel aranjament specific restaurantelor cu multe stele. Şi mai e ceva. Nu am tacâmuri.

Observ că Santiago zâmbeşte pe sub mustăţi şi fără alte explicaţii, rupe cu mâinile goale o bucată din puiul frumos rumenit din platoul pus în centru. Duce bucata la gură şi apoi îşi linge degetele, privindu-mă cu acelaşi zâmbet pervers.

Oh, nu! Nu a făcut-o!

Santiago

O, scumpo, ba da. Te-am adus la un restaurant

unde se mănâncă cu mâna. Şi să fiu al dracu' dacă nu o să mă uit la tine toată seara cum o să te lingi pe degete, spre marea mea satisfacţie.

— Aici nu se folosesc tacâmuri, nu-i aşa?

Are un zâmbet atât de forţat, încât pot să jur că dacă cineva i-ar aduce acum o furculiţă, mi-ar înfige-o direct în ochi.

— Nu. Doar cu degeţelele. Şi, dacă îmi permiţi să completez, Unsul acestora este permis aici.

Mai iau o bucată din pui şi repet gestul de mai devreme, savurând gustul bun al fripturii chiar şi de pe degetele mele.

Oftează, parcă încercând să se controleze şi să nu îmi pună tot platoul în cap.

— Nu cred că am întâlnit un om cu o minte mai perversă decât a ta.

— Mulţumesc! răspund zâmbind.

— Nu era un compliment!

Tonul ei este tăios, dar eu sunt încă amuzat.

— Mie aşa mi s-a părut.

— Pentru că aşa ai vrut tu să ţi se pară.

— Mai devreme ai spus că sunt un nemernic, acum un pervers... Cred că am început bine parteneriatul nostru.

— Eu am toată bunăvoinţa ca treaba să meargă bine, însă tu nu îmi faci munca uşoară deloc.

— Eu? zic inocent, din nou, dar serios. Ăsta sunt eu şi cred că ţi-ai dat seama de asta din prima seară când ai veni la uşa mea. Acum ce am

mai făcut?

— M-ai adus în restaurantul ăsta doar ca să mă vezi cum mă mânjesc pe mâini.

Ridic din umeri.

— Avea recomandări bune.

— Nu ai mai fost aici?

— Nu. Dar mă bucur că am ocazia să fiu aici cu tine.

Îi zâmbesc frumos, dar ea mă priveşte tăios, apoi chipul i se schimbă deodată în ceva cald şi seducător.

— Atunci, ai grijă ce îţi doreşti, señor Santiago.

Şi rupe o bucată din pui, pe care o duce la buze, lingând-o uşor, apoi savurând-o, în timp ce închide ochii pentru a se bucura de gust. Îşi duce degetul arătător la buze şi îl suge încet, dar pot să jur că aud şi un geamăt de plăcere.

Zâmbetul îmi dispare, iar tot corpul meu este încordat la maxim. O privesc ca un animal înfometat, doar că nu vreau să mă înfrupt din puiul ăla, ci din ea. În doar câteva secunde, tot jocul s-a întors împotriva mea. Este atât de imprevizibilă, iar asta nu face decât să mă simt tot mai atras de ea.

S-a prins de jocul meu şi acum vrea să mă chinuie. Şi îi reuşeşte.

Capitolul 10

Santiago

Nu pot să nu continuu să mă uit la ea cum mănâncă, la fel de senzual, ignorând complet prezenţa mea, până când simt că nodul din gât nu mă mai lasă să respir şi trebuie să îmi dreg glasul. Îşi ridică privirea spre mine, de data asta ea fiind cea care se preface a fi nevinovată.

— Mă scuzi. E atât de bun, că nu mă pot abţine să nu îl bag în gură.

Dă-mă dracu'! Mă termină din vorbe şi cred că e mai talentată decât mine!

— Tu nu vrei?

Şi îmi întinde o bucată ruptă din pui, dar când dă să îşi retragă mâna, i-o prind repede.

— Ba da, mulţumesc!

Mă aplec peste masă sub privirea ei surprinsă de ce urmează să fac şi, probabil, speră că am să mă opresc. Dar nu am să o fac. Îi duc mâna până la gura mea şi iau bucata de pui, asigurându-mă că prin această mişcare am ocazia să îi sug şi cele două degete care m-au hrănit. În tot acest timp, nu îmi desprind ochii de ai ei şi cred că o să sar peste masa asta asupra ei, pentru a-i gusta şi buzele întredeschise prin care respiră tot mai agitat.

Pupilele i s-au dilatat şi sunt convins că este la fel de excitată ca mine.

— Mi-ar face plăcere să joc acest joc cu tine, Ariana, şoptesc, iar ea îşi retrage încet mâna.

— Ce joc?

— Cine pleacă mai excitat din restaurantul ăsta. Te crezi capabilă?

— Este o provocare stupidă, zice şi tonul ei încearcă să fie rece.

— Şi ce dacă? O să fie amuzant, asta dacă nu eşti prea pudică.

Se încruntă. Ştie că spun aceste lucruri doar ca să o provoc şi cu toate astea, nu zice nimic.

Continuă să mănânce şi chiar dacă nu a confirmat că vrea să intre în jocul meu, fiecare gest al ei îmi pare extrem de erotic.

Sunt atât de excitat de femeia asta, încât şi dacă strănută tot m-aş simţi extrem de atras de ea. Nu trebuie să poarte roşu, pentru că mă simt la fel de aprins în prezenţa ei. Şi nu numai, dacă stau să mă gândesc la cum mi-a decurs ziua, gândindu-mă aproape constant la întâlnirea asta şi implicit la ea.

— Ar trebui să încerci şi cu sosul acesta, zic zâmbindu-i provocator.

Şi îi întind o fâşie de pui, dată prin sosul dulce picant, aşteptând ca ea să facă următoarea mişcare. Şi o face. Se uită direct în ochii mei, apoi la bucata de pui şi se întinde peste masă, venind cu buzele aproape de degetele care ţin carnea fragedă. Mă priveşte din nou în ochi şi, rezemându-se în coate, apucă cu buzele carnea, iar în acelaşi timp, şi degetele mele. Repetă gestul meu, dar într-un mod mult mai erotic, sugându-le

încet, insistând pe degetul arătător, apoi pe cel mare, fără să-şi dezlipească vreo secundă privirea de a mea.

Credeam că momentul în care şi-a lins propriile degete a fost punctul culminant al acestei seri, însă văzând-o acum cu degetul meu între buzele ei, pot spune că nu voi uita niciodată această imagine.

Se îndreaptă spre scaunul ei şi bea o gură din vin, la fel de calmă.

— Cred că gestul ăsta a fost la fel de excitant ca cel de ieri seară, când am ştiut că gustul meu este pe buzele tale, reuşesc să spun cu vocea pe jumătate răguşită.

Aproape că se îneacă cu vinul, iar chipul i se înroşeşte imediat.

— Nu ai idee ce efect ai asupra mea, îi spun sincer.

Cuvintele mele par să o lase fără replică, dar cu toate astea, îmi zice:

— Ţi-ai intrat bine în joc.

— Joc? întreb nedumerit, dar imediat îmi amintesc la ce se referă şi zâmbesc uşor în colţul gurii. Nu, *hermosa,* îi zic încet. Nu este niciun joc.

Clipeşte şi îşi coboară privirea în paharul de vin, din care mai ia o gură.

Continuăm să mâncăm, dar cel puţin pentru mine, pofta de mâncare este din ce în ce mai rău înlocuită de pofta de a o gusta pe ea.

De cele mai multe ori, îmi evită privirea, chiar

şi atunci când încercăm să vorbim despre altceva, ceea ce face ca atracţia asta dintre noi să crească tot mai tare.

Ariana

Până ajungem la desert, pare o veşnicie. Nu mai vorbesc despre chiloţii mei care sunt sigură că sunt uzi de la excitaţia constantă pe care o simt din cauza acestui bărbat şi a privirii tot mai pătrunzătoare cu care mă fixează.

Încerc să fiu indiferentă şi rece, dar nu ştiu cât mai rezist. Trebuie să iau distanţă faţă de el, dar nici măcar scurta pauză la baie şi apa rece pe care o las să îmi curgă pe mâini, cu care îmi ating gâtul, nu reuşeşte să mă răcească.

Este cel mai nepotrivit bărbat cu care aş putea să îmi doresc să am de-a face şi, totuşi, în clipa asta este singurul bărbat care mă face să mă simt atât de excitată.

Mă întorc la masă sperând că tensiunea sexuală dintre noi să se mai fi risipit, dar cu cât mă apropii de el, cu atât inima îmi bate şi mai tare, văzând cum mă priveşte în tot acest timp.

Îşi pune coatele pe masă, împreunându-şi palmele în dreptul gurii, dar în acelaşi timp se joacă cu buza de jos, pe care o atinge uşor cu degetele mari.

Ni se aduce într-o secundă şi desertul, dar nu mai am nicio poftă, chiar dacă arată cu adevărat

spectaculos. Este un platou minunat format din bucăţi de ciocolată, fructe şi frişcă, toate aranjate şi pregătite astfel încât să fie savurate, bineînţeles, cu mâna.

În timp ce eu admir opera de artă culinară, Santiago ia o bucată de ciocolată pe care o trece prin puţină frişcă şi mi-o întinde până aproape de gură.

Are o privire atât de plină de dorinţă, încât nu pot să îi refuz acest joc. Aşa că îmi întredeschid buzele, cât să îi dau voie să îmi bage desertul în gură. Şi cu o mişcare lentă, o face, privirea lui fiind acum fixată pe buzele mele. Înainte să îşi îndepărteze mâna, îmi mângâie buzele cu degetul mare iar eu, ademenită de atingerea lui, îmi trec limba peste ciocolata rămasă pe pielea lui.

— E bună? mă întreabă încet, ridicându-şi privirea pătrunzătoare.

— Mhm, reuşesc să aprob.

— Mai vrei?

Oricât de bună e, apetitul meu pentru mâncare, la propriu, a dispărut de tot, inima bătându-mi ca nebuna, iar valuri de căldură mă fac să mă simt tot mai fierbinte, mai ales între picioare.

Ce poate să îmi facă bărbatul ăsta…

Clatin încet din cap, dar reuşesc totuşi să îl întreb:

— Tu nu vrei?

Îşi linge restul de ciocolată de pe deget şi îmi

spune:

— Eu prefer alt desert în clipa asta. îl văd cum se îndreaptă de spate şi face un semn chelnerului, cerând nota. Plăteşte, în ciuda intenţiei mele de a-mi achita partea, uitându-se scurt şi ameninţător la mine. Apoi se ridică şi îmi întinde mâna, invitându-mă să i-o dau pe a mea. Şi mă conformez, luată din nou prin surprindere de mâna lui caldă care îmi strânge degetele până când urcam în maşină.

Conştientă de toată această tensiune şi de apropierea dintre noi, simt că trebuie să iau puţină distanţă pentru a-mi recăpăta puţin control asupra corpului meu, dar şi asupra gândurilor care nu se îndreaptă deloc spre direcţia dorită.

Îmi retrag degetele din palma lui şi observ cum rămâne cu privirea spre locul unde mâinile noastre au fost lipite. Apoi strânge palma ca într-un pumn, dar nu este un gest nervos, ci mai mult, aş tinde să cred că simte un gol acolo pe care vrea să îl acopere.

Da, astea sunt gândurile mele stupide pe care trebuie să mi le controlez. Pentru că trebuie să îmi amintesc că acest bărbat este unul periculos, un afemeiat şi un arogant.

Încerc să mă concentrez pe acest aspect, dar mi-e foarte greu pentru că încă îi simt atingerea pe buzele mele.

Capitolul 11

Ariana

Ajungem în faţa casei mele după un drum făcut într-o tăcere apăsătoare, în care tensiunea sexuală cred că a ajuns la cote maxime. Îi simt corpul încordat şi privirea fixată asupra mea, ceea ce nu mă ajută să îmi calmez corpul fierbinte absolut deloc. Coborâm amândoi, iar Santiago îi urează noapte bună şoferului, care pleacă cu maşina după ce ne lasă pe amândoi.

Nimic ieşit din comun, pentru că stă la doar zece metri de casa mea.

Dar mă surprinde că el este încă în spatele meu, chiar şi când mă îndrept spre intrare.

Mă întorc să îi urez noapte bună, dar este aproape. Foarte aproape.

— Deschide uşa! îmi ordonă încet.

Dar ezit.

— Deschide uşa, Ariana, sau mă jur că o să ofer trecătorilor un spectacol pe care nu îl vor uita niciodată!

Tonul lui este hotărât şi ameninţător, dar în acelaşi timp, încărcat din nou de acea sexualitate pe care el o emană prin toţi porii.

Mă întorc încet cu spatele la el şi deschid uşa, iar în secunda următoare, corpul lui, foarte apropiat de al meu, mă grăbeşte să intru în casă,

unde mă întoarce cu faţa spre el şi mă lipeşte de peretele de lângă uşa pe care o închide, trântind-o.

Mă presează cu corpul masiv, dar privirea îi cade peste buzele mele întredeschise, pe care le atinge cu degetele.

— Nu pot să îţi mai rezist, şopteşte şi, în clipa următoare, îşi lipeşte gura de a mea, într-un sărut sălbatic, plin de o dorinţă care mă face să îmi simt corpul luând foc, lăsându-mă moale sub asediul limbii lui, sub atingerile mâinilor care îmi conturează formele, strângând uşor carnea de pe braţe, de pe şolduri, de pe fund.

Mă împinge cu pelvisul, lăsându-mă să îi simt întăritura dintre picioare, apăsându-mă pe abdomen. Îi cuprind talia cu palmele şi, în loc să îl îndepărteze, mâinile mele îl trag mai aproape.

Mintea mea este blocată şi tot ce ştiu e că raționamentul nu mai are loc în creierii mei. Nu pot decât să mă las asaltată de aceste atingeri incitante care mă fac să vreau mai mult.

Limba lui continuă să îmi exploreze posesiv gura şi să îmi muşte buza de jos şi, încet, îşi dezlipeşte buzele de ale mele. Moment în care simt că pot să îmi recapăt respiraţia, dar gura lui continuă să îmi muşte uşor maxilarul, în timp ce o palmă îmi acoperă sânul, masându-l peste rochie.

— Nu te mişca, îmi porunceşte şi mă simt prizonieră doar în urma unor cuvinte pe care aş putea să le ignor cu uşurinţă.

Dar nu pot, aşa că rămân lipită de perete, în timp ce el se lasă în genunchi în faţa mea şi, până să apuc să reacţionez, partea de jos a rochiei mele este deasupra şoldurilor, iar gura lui îmi acoperă mica bucată de material care îmi acoperă sexul.

— Santiago, şoptesc mai mult ca o rugăminte să se oprească, dar este un eşec total, cuvintele mele fiind mai mult un geamăt de plăcere.

Nu are niciun moment de ezitare şi îi simt limba caldă umezindu-mi şi mai tare lenjeria intimă, pe care mi-o trage în jos peste picioare. Limba lui imediat mă atinge, caldă, umedă, moale, lingându-mi acel loc extrem de excitat.

— Mă întreb când ai început să te umezeşti în seara asta… şopteşte şi îmi ridică un picior peste umărul lui, oferindu-şi mai mult acces asupra vulvei mele umflate de dorinţă.

De dorinţa de a fi gustată de gura lui flămândă, care mă sărută cu poftă acolo jos, mă linge şi îmi tachinează clitorisul cu tot mai multă plăcere. Mi-l suge şi apoi mă pătrunde cu limba, iar corpul meu dă tot mai multe semne de slăbiciune, străbătut de valuri de căldură pe care nu le-a mai întâlnit de foarte mult timp.

Îmi pierd degetele în părul lui, ţinându-l acolo, din ce în ce mai aproape când simt că şi corpul meu este mai aproape de apogeul de care mă apropii destul de repede.

Degetele lui îmi mângâie pulpa pentru o clipă, venind în sus spre locul acela umed cu care el se

înfruptă cu atâta nevoie.

Gemetele mele îmi sună pierdute în urechi, timp în care simt cum mă pătrunde cu un deget, apoi cu două, pornind un ritm ameţitor, acompaniat de limba care continuă asaltul delicios asupra clitorisului. Sunt tot mai aproape de orgasm, iar suspinele mele sunt tot mai clare, cu cât el măreşte ritmul plăcut al degetelor, până când tot corpul meu este cuprins de artificii ce se adună acolo unde buzele şi degetele lui fac minuni. Un geamăt ascuţit îmi scapă din gât când îmi dau drumul, iar el continuă să mă lingă, încetinind ritmul, până îmi simte corpul liniştindu-se.

Sunt epuizată şi picioarele mă lasă în clipa următoare, dar el pare că îşi dă seama de momentul meu de slăbiciune şi mă cuprinde în braţe.

— Eşti mai delicioasă decât orice desert de pe lumea asta, îmi zice şi imediat mă sărută din nou cu aceeaşi pasiune de mai devreme, lăsându-mă să îmi simt propriul gust pe buzele lui avide.

Se desprinde cu greu din sărutul nostru şi când credeam că va trece la următorul pas, face un pas înapoi şi îşi îndreaptă sacoul.

— Oricât de mult mi-aş dori să continui, mă tem că am o urgenţă de familie pe care eram obligat să o onorez, încă de când eram la restaurant.

Îşi scoate telefonul din buzunar şi îmi arată un

mesaj cu un text în spaniolă pe care îl înţeleg destul de bine, ca să îmi dau seama că nu mă minte.

— Nu trebuia să îţi citesc mesajul, zic repede uitându-mă în altă parte. Te cred.

— Nu am nimic de ascuns faţă de tine, Ariana.

Cu un deget sub bărbia mea, mă face să îmi ridic privirea spre el.

— Eşti probabil prima femeie din exteriorul familiei pe care nu vreau să o mint şi cred că ţi-ai dat seama până acum că sunt o fire extrem de sinceră. Cu tine nu am niciun motiv să mă prefac că sunt altcineva.

— Dar se presupune că trebuie să fac o emisiune despre tine, zic zâmbind. Nu ar trebui să mă laşi să îmi creez o imagine mai bună?

— Păi… zice apropiindu-se din nou de mine, ăsta e modul meu de a mă face plăcut şi sunt sigur că te-am ajutat să îţi faci o părere mult mai bună despre mine.

Zâmbetul lui e îndrăzneţ şi provocator şi mă sărută din nou înainte să se îndepărteze de mine şi să deschidă uşa de la intrare.

— Noapte bună, Ariana! Să mă visezi frumos! Am să te verific mâine.

Îmi face cu ochiul şi pleacă, închizând uşa după el.

Rămân tot acolo, lipită de perete, cu un zâmbet tâmpit pe chip. Şi în acelaşi timp, nu am cum să nu mă gândesc: ce dracu’ am făcut?!

Rămasă singură, sunt cuprinsă de remuşcări. Cu cât corpul începe să revină la temperatura normală, realitatea mă cuprinde cu răceala ei caracteristică şi simt nevoia să îmi cuprind trupul cu braţele. Sub apa caldă a duşului, simt că mă mai liniştesc, însă mintea mea este încă asaltată de panică şi regrete.

Nu trebuia să cedez, cel puţin nu atât de repede. Este un afemeiat şi chiar dacă în seara asta am fost doar eu în câştig, nu înseamnă că trebuie să am răbdare cu el şi să cred că va fi ceva mai mult între noi. Dar inevitabil, inima mea speră. Inima mea trădătoare care mă face să îmi amintesc cât de frumos este acest bărbat, cât de puternice îi sunt braţele, cât de moi îi sunt buzele.

Târziu în noapte, bântuită încă de cele întâmplate mai devreme, îmi dau seama că am avut trei întâlniri cu el şi toate au fost la fel de ieşite din comun. Are un efect ciudat asupra mea, iar creierul intervine cu atenţionările lui care îmi reamintesc că este un bărbat periculos. Este un bărbat în care nu pot să am încredere. Fără să îmi dau seama, am ajuns prin bucătărie să beau un pahar cu apă şi mă uit pe geam spre casa lui. Este trecut de două noaptea şi casa este învăluită de întuneric.

Doarme? Nemernicul.

Eu nu dorm din cauza lui, iar el probabil doarme liniştit. Sau mai rău, e cu vreo ţipă, chiar dacă a promis altceva. Gândul nu îmi place. Nu

îmi place deloc. Îmi scutur capul şi alung gândul care nu ar trebui să mă intereseze. Pentru că între mine şi el nu este nimic. Ce s-a întâmplat până acum a fost o greşeală şi nu se va mai repeta. De treaba asta chiar o să mă asigur, pentru că nu vreau să alimentez un foc care mă va arde foarte tare la final.

Capitolul 12

Ariana

Ziua următoare o încep puţin mai obosită ca de obicei, din cauza puţinelor ore de somn pe care le-am avut. Cu toate astea, încerc să îmi fac programul cât mai normal, ieşind şi azi la o nouă alergare pe plajă şi încerc în tot acest timp să mi-l alung din minte pe vecinul meu periculos... de frumos.

În ciuda gândurilor mele obosite şi haotice, ziua decurge la fel de normal ca celelalte. Asta până la prânz, când ajung la birou, iar câteva persoane se uită ciudat la mine, pe unii chiar îi văd cum şuşotesc când trec pe lângă ei.

Mă încrunt şi când mă opresc la biroul meu, colega mea Georgia apare cu scaunul lângă mine şi mă împinge cu cotul, privindu-mă cu un mare zâmbet pe faţă.

— Deci el e misteriosul care ţi-a trimis florile?

Clipesc.

— Bună şi ţie, zic încruntată.

— Judecând după cearcăne, aş spune că nu prea ai dormit. Dar zi-mi că bunăciunea aia te-a ţinut trează!

Vocea ei este plină de un entuziasm pe care chiar nu îl înţeleg.

— Despre ce vorbeşti?

— Santiago Juan de Calabria! Lucrezi la ştiri şi nu ştii cea mai mare ştire? Că sunt câteva articole pe net destul de stufoase.

Oh, nu…

— Arată-mi, zic scurt.

Începe repede să tasteze la calculatorul meu şi într-o secundă îmi apare în faţă un articol cu multe poze în care suntem noi doi la restaurant în ipostaze foarte… dulci. Toate pozele au surprins imaginile în care el m-a hrănit pe mine sau invers.

La dracu'! La dracu'! Inima îmi bate şi mai tare când încep să citesc, însă mai mult este despre acest Don Juan care a cucerit până şi inima unei respectate prezentatoare TV. Din fericire, articolul este mai mult o antiteză între personalitatea lui recunoscută pentru aventuri şi a mea, care am avut mereu viaţa personală foarte retrasă. Articolul culmină cu întrebarea dacă de data asta este ceva serios sau o nouă aventură a cuceritorului spaniol, iar asta îmi face stomacul să se strângă de tot.

Încerc să îmi amintesc înţelegerea noastră şi să iau totul ca pe o afacere, chiar dacă lucrurile au

deraiat puţin. Trebuie să fie ceva pur profesional, altfel chiar o să ies şifonată din treaba asta.

— Deci? El te-a ţinut trează, nu?

Vocea Georgiei mă trezeşte din starea mea de agitaţie şi mă uit spre ea. Mă priveşte ridicând jucăuş din sprâncene.

„Da, dar nu în sensul ăla” vreau să îi spun. Încerc să zâmbesc, amintindu-mi că trebuie să mă prefac că sunt o femeie îndrăgostită.

— Nu s-a întâmplat nimic, Georgia. M-a condus acasă şi… înghit în sec, amintindu-mi ce a urmat, dar nu îi spun. Şi atât.

Închei cu acelaşi zâmbet fals, spre dezamăgirea ei.

— Atât?

— Dap, zic scurt şi pentru că nu am chef de alte întrebări, îmi deschid mail-ul şi mă prefac că sunt ocupată.

Îşi dă seama că nu am chef de poveşti şi revine la biroul ei, dar nu înainte de a-mi şopti:

— Lasă că îmi spui tu mai multe când o să ai chef de vorbă.

Îi zâmbesc, dar de data asta e un zâmbet sincer. Este colega mea şi nu prea discutăm subiecte intime, doar chestii generale. Îmi place de ea tocmai din acest motiv, că niciodată nu m-a asaltat cu întrebări iscoditoare şi de când ne cunoaştem, a învăţat care îmi sunt limitele şi nu le-a întrecut.

Am mai ieşit de-a lungul anilor de câteva ori

cu ea, dar nici atunci nu ne-am împărtăşit secretele, preferând să vorbim despre viaţa în televiziune şi, eventual, despre visul ei de a juca într-un film. Puţin despre soţul ei şi mai puţin despre viaţa mea sentimentală. E o companie plăcută şi cam singura cu care am mai multe texte decât cu ceilalţi colegi, cu care mă rezum strict la discuţii profesionale.

Edy iese din biroul lui şi când mă vede, se luminează tot la faţă şi îmi face cu ochiul. *Ok… Ce a fost asta?* Mă încrunt, aşa că îmi face semn să mă duc la el în birou.

— Spune, îi zic tăios, având o mică bănuială despre ce este vorba.

— Îmi place strategia ta! zice cu fericire şi parcă şi cu mândrie în glas.

— Şi care e aia?! deja simt cum mă enervez.

— Cucereşte-l pe Duce şi salvează cariera!

Îmi trec o mână prin păr, trăgând de fire în acelaşi timp. Închid ochii şi număr până la 3, apoi continuu, încercând să îmi păstrez calmul.

— Nu este nicio strategie, Edy. Am ieşit la cină şi atât.

— Din ce am văzut în pozele alea, a fost o cină foarte intimă.

— Se pare că nu chiar atât de intimă, dacă toată media e plină de acele poze prost interpretate, zic amar.

— Eh, hai că se vedea clar că ceva e între voi! Porumbeilor!

Nu îmi pare ironic, ba chiar e încântat.

— Ok, Edy, cum spui tu. Dacă nu ai nimic important de spus, chiar aş vrea să încep să mă pregătesc, pentru că într-o oră intru în emisie.

— Da, da! Nu te mai reţin. Baftă!

Ies fără să îi mai spun ceva şi simt că o să urlu dacă cineva îmi mai pomeneşte de el şi de seara precedentă, pentru că asta aduce de la sine imagini ale lui între picioarele mele, senzaţii calde date de amintirea limbii lui intrând în contact cu clitorisul meu…

Nu! Gata! Alung gândul şi mă duc glonţ spre cafeneaua de la parter să îmi iau o cafea tare.

Şi cu toate astea, gândul meu este tot la el. Prima ediţie de ştiri pe care o prezint se termină şi îmi verific telefonul, dar nu am niciun semn de la el. Nici telefon, nici mesaj. Vine timpul pentru a doua ediţie pe care o prezint şi când se încheie sunt şi mai nerăbdătoare să verific telefonul, dar sunt cuprinsă de o dezamăgire tot mai mare când văd că nici acum nu am primit o veste de la el.

O lungesc puţin mai mult pe la birou decât de obicei, în speranţa că îmi voi face de lucru pe aici şi nu mă mai gândesc la treaba asta. Dar constat că din cinci în cinci minute îmi privesc telefonul şi tot nimic.

A zis că mă verifică azi dacă l-am visat, dar se pare că până la ora 7, când decid să închid treaba şi să plec spre casă, el nu prea a avut de gând să o facă.

După o staţionare pe la supermarket pentru mai multe provizii, ajung şi eu destul de târziu acasă, epuizată psihic de gândurile legate de Santiago şi indiferenţa pe care am primit-o toată ziua. Dar şocul cel mai mare îl am când parchez maşina şi văd că un taxi opreşte în faţa casei lui, iar două domnişoare extrem de cochete şi sumar îmbrăcate, coboară chicotind şi intră în casa lui. Totodată aud şi puţină muzică, nu de ajuns de tare încât să chem poliţia, dar de ajuns cât să îmi dau seama că domnul meu vecin are o nouă petrecere, unde femeile clar nu sunt lipsite.

Sunt cuprinsă de un sentiment greu, care mă apasă pe inimă şi încep să fiu din ce în ce mai furioasă.

Îşi bate joc de mine, nu?

Am avut o înţelegere şi el o încalcă din a doua zi? Ce proastă am fost că am interpretat cuvintele lui aşa cum am vrut. A zis că pe toată perioada aranjamentului voi fi singura femeie din viaţa lui, dar el probabil s-a referit la viaţa publică. În casa lui este spaţiu privat, aşa că ce mai contează câte femei trec pe acolo în perioada asta?

Cobor furioasă din maşină, descurcându-mă greoi cu geanta şi sacoşele cu provizii, când o altă maşină opreşte în faţa casei lui şi, de data asta, un cuplu şi alte două tipe coboară, la fel de distraţi ca primele „musafire”. Şi toate astea în doar câteva minute cât eu am parcat maşina şi am coborât din ea, aşa că nu vreau să îmi imaginez câte femei

sunt acum în casa aia. Şi toate probabil venite pentru el, toate dornice să îi satisfacă dorinţele şi nevoile.

La dracu'! Gândurile mele sunt total eronate! De ce îmi pasă? Dar o altă voce din capul meu îmi răspunde: normal că îmi pasă, că este vorba de reputaţia mea! Şi aseară la cină am crezut că avem intimitate şi am fost surprinşi de paparazzi, de unde să ştiu că cineva nu o să îi facă poze în timpul orgiei care are loc acum în casa aia, iar mâine vor apărea în ziare, făcându-mă pe mine să pic de proastă că am fost o altă cucerire pentru o noapte şi apoi el a revenit la obiceiurile vechi?

Nu pot să am încredere deloc în el şi sunt convinsă că aranjamentul ăsta o să se termine mai repede decât aş fi crezut. Ceea ce mă duce cu gândul la locul meu de muncă. Dacă el o dă în bară, eu ce dracu' fac cu emisiunea? O să mai vrea să participe? Pentru că eu nu am de gând să îi fac jocul de femeie îndrăgostită, dacă o singură poză cu nebuniile lui nocturne apare în presă!

Îmi vine să îl joc în picioare de draci pentru că a intrat în viaţa mea şi înjur ziua în care m-am dus la uşa lui să îi spun să dea muzica mai încet. Mai bine stăteam în banca mea şi acum dormeam liniştită. Dar nu, eu m-am dus să fac dreptate, de parcă aveam în faţă un om raţional, cu care să discut. Mi-am făcut-o cu mâna mea şi acum am o nouă noapte în care sigur nu o să adorm prea repede.

Capitolul 13

Ariana

Au trecut două zile de la întâlnirea noastră şi el tot nu a dat niciun semn. Deja simt că trebuie să îmi iau gândul şi să mă împac cu ideea că el, probabil şi-a rezolvat problemele şi s-a întors cu spatele la aranjamentul nostru. Din fericire, azi-noapte nu a mai dat nicio petrecere şi a fost foarte linişte, aşa că am putut, să mă odihnesc un pic mai bine, ştiind că nu îşi mai face de cap cu o mulţime de femei la nici 100 de metri de mine.

Cu toate astea, am ajuns la birou cu o falcă în cer şi una în pământ, la fel de lipsită de entuziasm, ca în zilele precedente, dar măcar un pic mai împăcată cu ceea ce s-a întâmplat, în special că nu am văzut nimic în ziare despre el şi petrecerea lui de acum două nopţi. Singurul meu stres este legat de emisiunea pe care trebuie să o fac şi de faptul că i-am dat ieri şi întrebările pe mail, iar el tot nu a răspuns. Am fost tentată de mai multe ori să îl sun, dar nu am avut curaj. Chiar nu m-am simţit în stare să îi aud vocea încă o dată. Am trecut o dată prin miile de emoţii, când a trebuit să îl sun prima oară şi mi-a fost de ajuns pentru o viaţă. Dacă până mâine tot nu primesc o veste, am să îl pun pe Edy să-l contacteze, sau pe oricine altcineva, dar nu eu!

Cu gândul acesta setat în minte, încerc pentru a mia oară să mi-l alung din gânduri şi să îmi citesc ştirile pe care le voi prezenta în scurt timp. Cu hârtiile în mână, mă duc la machiaj şi apoi direct în studioul de emisie, să mai pierd timpul pe acolo, cu colegii. Mai am o emisie şi am terminat pe ziua de azi.

Abia după vreo două ore mă reîntorc în biroul meu, unde, spre marea mea surprindere, mă aşteaptă un nou buchet imens de trandafiri roşii.

Pentru o clipă, dar doar pentru o clipă, mă bucur şi sper ca buchetul să fie de la cine cred eu că este, dar după acea clipă îmi amintesc că totul este doar un spectacol scump, iar eu nu trebuie să cad în plasa creată de acest afemeiat, care acum două seri dădea din nou orgii la el acasă, iar în tot acest timp m-a ignorat complet, chiar şi după cina noastră şi momentul avut după uşa casei mele. Este un nesimţit şi, dacă primul buchet a ajuns cu mine acasă, acesta va avea o altă soartă.

Citesc bileţelul pe care scrie de mână „Ţi-a fost dor de mine?”. Mă uit în jurul meu şi nimeni nu mă vede, aşa că fac biletul ghemotoc şi îl arunc la gunoi. Zeci de cuvinte urâte care îl caracterizează îmi trec prin minte şi apoi respir adânc, încercând să mă liniştesc.

Aş arunca şi trandafirii, dar ceva îmi spune că aranjamentul nostru încă este în picioare, cel puţin din punctul lui de vedere şi nu vreau să fac un circ cu florile astea, pe care să îl vadă toţi

colegii şi să stârnesc mai multe bârfe.

Pun buchetul într-o vază de pe acolo, dar îl las pe birou, să se bucure şi colegii mei de aceste flori. Să nu zică ca nu mă gândesc la ei şi ca nu încerc să fac biroul să arate mai frumos, în ciuda tonelor de hârtii care zac pe lângă noi. Sunt ironică, ştiu. Înainte să îmi iau geanta şi să plec, mă uit şi la telefon pentru prima dată în câteva ore şi văd că am patru apeluri nepreluate. De la el. Arunc telefonul în geantă şi îmi văd de drum.

Parcarea, unde se află şi maşina mea, este peste stradă de clădirea în care lucrez. Dar când ies din clădire să mă îndrept spre trecere, exact în faţă, rezemat de o maşină neagră şi foarte luxoasă, este Santiago.

Nu ştiu ce mă face să mă opresc brusc, şocul că el este la câţiva metri în faţa mea, sau că sunt izbită de frumuseţea lui? Este îmbrăcat tot într-un costum din trei piese, gri închis, cu o cravată şi batistă galbene. Însă chipul lui este uşor diferit şi cu cât mă apropii de el mai tare, cu atât observ chipul obosit şi barba nerasă de câteva zile.

Cineva a fost tare ocupat.

Observ privirea lui care mă urmăreşte din cap pana în picioare şi un zâmbet îi apare în colţul gurii. Dar când mă opresc serioasă în faţa lui, la aproape un metru, se încruntă.

— Nu ai primit trandafirii de la mine?

— Ba da, zic sec.

Sprâncenele i se ridică de parcă aşteaptă să

continui, dar nu o fac, aşa că mă întreabă.

— Şi nu le-ai luat cu tine?

— Nu, răspund la fel de indiferentă.

— De ce?

— Trandafirii şi stăpânul nu mai au ce căuta la mine în casă. Aduc aşa… o energie negativă…

Joc un pic de teatru şi orice prost şi-ar da seama de ironia mea, care nici nu îl amuză, nici nu îl enervează. Ridică din nou sprâncenele şi clipeşte de câteva ori, înainte să se îndrepte. Cu mişcarea asta îmi reaminteşte cât de impozant este corpul lui. Face un pas spre mine şi instant nările îmi sunt invadate de parfumul lui suav şi bărbătesc.

Este încă cu mâinile în buzunar, făcând pantalonii să îi stea strânşi pe picioarele puternice. Se opreşte la câţiva centimetri de mine şi mă priveşte fix în ochi.

— Eşti supărată pe mine.

Vocea lui e aproape şoptită şi are un efect devastator asupra corpului meu, care e străbătut de fiori calzi pe care nu îi pot controla.

— Declaraţia secolului, reuşesc să spun, păstrându-mi încă sângele rece, măcar la suprafaţă.

— De ce?

Acum eu sunt cea care îşi ridică sprâncenele, doar că puţin mai exagerat. Chiar nu realizează? Şi atunci îmi dau seama. Cea care nu realizează sunt eu. Noi nu avem o relaţie, aşa că nu are nicio

obligaţie faţă de mine, să mă caute sau să îmi fie cu adevărat fidel. Ce proastă sunt…

Clatin din cap, realizând toate astea şi simt că umerii mi se lasă ca şi când corpul meu a abandonat bătălia. Oftez şi resemnată îi spun.

— Sunt obosită, Santiago. Ce vrei?

— Voiam să îţi fac o surpriză şi să vin să te văd. M-am gândit mult la tine zilele astea.

Pare sincer, dar încerc să ignor, pentru că la fel de bine poate să fie teatru.

— Ai veni, m-ai văzut, acum poţi să te duci acasă.

Dau să plec, dar îşi pune mâinile pe braţele mele, oprindu-mă. Sau mai bine spus, imobilizându-mă. Îmi ridic ochii spre el şi de data asta văd că privirea lui este mult mai întunecată.

— O să plec acasă, iar tu o să vii cu mine.

— De ce aş face asta?

— Pentru că noi doi avem o înţelegere şi se pare că nu prea o respecţi.

— Eu?

Vocea îmi este puţin ridicată, dar chiar nu mă pot abţine.

— Nu vreau să vorbim aici. Mergem împreună spre casă.

— Am maşina parcată peste stradă.

— 0 s-o iei mâine. Acum mergi cu mine.

— Eşti absurd!

— Ariana, zice pe un ton dur care mă face să îmi înghit protestele. Nu vreau să ne certăm în

mijlocul străzii. Discutăm acasă, că oricum am de dat nişte telefoane cât suntem pe drum.

— Un motiv în plus să îţi ofer intimitate. Vin cu maşina mea şi ne vedem la tine în 20 de minute.

— Nu vreau să te scap din ochi, zice la fel de hotărât.

— Hai, Santiago, scuteşte-mă cu textele astea! Suntem doar noi doi acum şi dacă nu vrei cu adevărat o scenă, te urci frumos în maşina ta şi ne vedem în 20 de minute.

— De ce zici că sunt texte?

— Pentru că aşa cum 3 zile ai putut să mă scapi din ochi fără să dai vreun semn, sunt sigură că nu ai nicio problemă să mă mai treci cu vederea jumătate de oră.

Îşi trece o mână prin păr şi deja mi-am dat seama că este ticul lui atunci când este cu adevărat nervos sau agitat.

— Bine. Ne vedem în 20 de minute la mine acasă.

Vreau să mă îndepărtez din strâmtoarea palmelor lui care încă îmi susţin braţele, dar îmi dau seama că nu are de gând să mă lase aşa uşor.

— O femeie îndrăgostită îşi sărută iubitul când îl revede după atâtea zile.

Mă încrunt.

S-o creadă el!

— Suntem încă la început de relaţie, zic ironică. Nu cred că sunt chiar atât de îndrăgostită.

— Poate că eu sunt, zice zâmbind arogant şi, fără să apuc să mai spun ceva, mă sărută.

Dar este un sărut blând, senzual şi suficient de lung să îmi simt din nou corpul aprins de atingerea buzelor noastre, de limba care imediat îmi invadează gura şi mă umple de dorinţă.

Încerc să îmi spun că este doar un teatru, dar pot să jur că se simte cât se poate de real.

Capitolul 14

Ariana

Când urc în maşină sunt încă ameţită de sărutul lui. Din fericire după aceea a plecat spre casă, iar eu am luat imediat distanţa de care aveam nevoie.

Bărbatul ăsta este atât de intens şi emană atâta sexualitate şi masculinitate, încât mă simt ca o drogată în preajma lui de fiecare dată. E ca şi când mă hipnotizează şi devin o bucată de plastilină pe care o poate manevra cum doreşte.

Tot drumul până la el acasă încerc să îmi recapăt echilibrul pierdut în doar câteva secunde sub efectul acelui sărut.

Nemernicul... Ce-mi face!

Ce tupeu pe el să apară după atâtea zile ca şi când nimic nu s-a întâmplat, ca şi când eu sunt cea care şi-a tras-o cu alţii zilele astea şi l-a ignorat complet.

Furia mea creşte tot mai tare şi după ce parchez maşina total aiurea, mă duc la uşa lui, unde bat tare cu pumnul.

Îmi deschide aproape instant, ca şi când stătea chiar lângă ea.

— Puteai să intri singură. Cunoşti şi codul de acces.

Trec pe lângă el lovindu-l cu umărul în braţ, parcă nu aş avea loc, chiar dacă el s-a dat într-o parte să mă lase să intru.

— Nu îmi permit să intru aşa, fără să ciocăn, că nu ştiu în ce orgie mai nimeresc.

Mă întorc pe călcâie spre el, încrucişându-mi braţele peste piept.

— Care e problema ta? îl întreb furioasă.

— A mea? întreabă pe un ton calm şi nevinovat. Tu eşti cea care e plină de nervi şi supărată pe mine!

— Normal! Pentru că ai tupeu să zici că EU sunt cea care nu respectă înţelegerea noastră!

Privirea lui e acum tăioasă şi înainte să îmi răspundă, îşi dă jos sacoul, rămânând în cămaşă şi vesta gri asortată. Îşi încrucişează braţele, imitându-mi poziţia corpului, doar că este cu un cap mai mare decât mine.

— Şi din ce îmi dau seama, tu crezi că EU sunt cel care a greşit cu ceva?

— La dracu'! Nu eu am dat petreceri cu o mulţime de femei la mine în casă! Este treaba ta ce faci şi câte orgii faci, dar la prima poză în presă

care să îmi afecteze reputaţia, aranjamentul nostru e papa! Şi o să mă asigur să fac o emisiune despre adevărata ta personalitate!

— Ariana, în locul tău nu as face astfel de ameninţări.

— Nu sunt ameninţări. Sunt realităţi. Tu te şi joci cu focul, iar eu nu o să stau cu extinctorul lângă tine să îţi salvez fundul de curvar, care nu se simte bine dacă nu ţine o petrecere cu zeci de femei la fiecare 3 zile!

Zâmbeşte. Eu sunt plină de draci, iar el zâmbeşte! îmi vine să îl lovesc în cap cu tocul pantofilor mei şi pe cuvânt că e de zece centimetri şi foarte ascuţit! îmi dau ochii peste cap, exasperată că el este amuzat de cuvintele mele.

Face un pas spre mine, dar eu fac unul înapoi. Mai face unul şi repet gestul, iar asta îl face să se încrunte. Mâinile îi cad grele pe lângă corp.

— Ariana, eu am fost plecat în Spania încă din noaptea în care ne-am văzut ultima dată. Am discutat aproape două ore cu ai mei la telefon şi apoi am urcat în avion şi m-am dus la ei pentru că nişte lucruri au luat-o razna rău de tot pe acolo.

Îşi trece o mână prin păr şi oftează. Îmi dau seama că nu vrea să îmi dea mai multe detalii, dar chiar pare afectat de aceste probleme.

— M-am întors acum trei ore, m-am oprit la o florărie, am luat florile, sperând că o să te bucure, şi l-am trimis pe şofer să ţi-i le lase la birou. Şi te-am aşteptat lângă maşină până când ai terminat

treaba. Am fost atât de prins cu toate nebuniile de acolo, că, după cum observi, nu am avut timp nici să îmi dau barba jos. Deci sper să înţelegi că nu a fost rea-voinţă faptul că nu te-am sunat în tot acest timp.

Valul de informaţii mă face să fiu şi mai confuză şi nervii mei se risipesc, parcă ar fugi din calea lui care vine din nou spre mine, dar de data asta nu mai fac niciun pas în spate.

— Şi atunci ce a fost tu nebunia din casa asta acum două nopţi?

— Se pare că prietenul meu Scot şi-a făcut puţin de cap cât eu am lipsit. O să am o discuţie cu el să nu se mai repete, cel puţin cât durează aranjamentul nostru.

Corect. Pentru că totul este un aranjament.

Fără să vreau, un nou oftat îmi scapă, dar îmi mut privirea spre un punct imaginar şi nu mai zic nimic. Ce să mai zic?

Nu ştiu când s-a mişcat, căci el este acum în faţa mea, iar degete lui îmi ridică bărbia, forţându-mă să îl privesc în ochi.

— Ţi-am zis că în toată această perioadă o să fii singura femeie din viaţa mea, Ariana. Iar asta ar fi trebuit să excludă de la sine orgiile, aşa cum le spui tu. Această… relaţie… este foarte importantă pentru mine şi nu îmi permit să o dau în bară. Cu atât mai puţin după întâlnirea mea cu familia, care acum este la curent şi cu prezenţa ta în viaţa mea şi cărora le-am spus că între noi este

ceva serios.

Mă trec călduri numai auzind aceste cuvinte, aşa că încerc să nu mă gândesc deloc la noi doi având o relaţie serioasă, cu atât mai mult la Familia Regală a Spaniei, care ştie acum de prezenţa mea în viaţa acestui Duce.

— Ok, aprob încet. Deci continuăm cu teatrul.

Maxilarul lui se încordează, dar nu zice nimic, decât după câteva secunde.

— Şi mă tem că trebuie să te străduieşti un pic mai mult. Puteam să jur că vrei să mă ucizi azi când m-ai văzut, ceea ce nu prea pare a fi comportamentul unei femei îndrăgostite.

— Îmi ceri prea mult, Santiago. Nu sunt bună la teatru şi mi-e cam greu să îmi intru în rol.

Încerc să nu fiu ironică, dar nu prea îmi iese. Iar el zâmbeşte din nou în stilul lui arogant, în colţul gurii.

— Tocmai de aceea vom avea parte de mai multe repetiţii.

Şi îşi lipeşte buzele de ale mele, sugându-mi încet buza de jos, dar atât. Îmi priveşte chipul cu un zâmbet care acum e mai cald şi nu mai pare arogant ca înainte.

— Hai, să ieşim să mâncăm!

Ridic o sprânceană.

— Iar îmi dai ordine?

De data asta râde şi cred că este pentru prima dată când îi aud râsul atât de sincer şi bărbătesc.

— Ariana, se corectează el după ce îşi drege

glasul, încercând să nu mai râdă. Ai vrea să luăm cina împreună? Mi-e al dracului de foame şi sunt sigur că nici tu nu ai apucat să mănânci.

Mă strâmb, pentru că are dreptate.

— Deci, mâncăm?

— Da.

— Îţi ajunge o oră să fii gata?

— Da…

— Vrei să facem duşul împreună?

— D… Nu! zic repede, dându-mi seama de jocul lui, iar el începe să râdă din nou cu poftă.

Mă sărută pe creştet într-un gest atât de natural şi trebuie să mărturisesc că sunt luată prin surprindere de intimitatea acestei atingeri, atât de sinceră şi, în acelaşi timp, pură. Se îndepărtează de mine făcând un pas înapoi, dar nu înainte de a-mi mângâia din nou braţele.

— Tu cunoşti oraşul mai bine decât mine. Unde ai vrea să mergem?

— Iar vrei ceva cu pretenţii? Sau ceva mai relaxat?

— Tu ce preferi?

— Nu mă dau în vânt după restaurantele de cinci stele care îţi servesc două boabe de mazăre şi una de fasole la 50 de dolari.

Râde din nou, pricepând aluzia mea, iar de data asta nu mă pot abţine să nu zâmbesc şi eu ca răspuns la reacţia lui atât de naturală.

— Atunci, mergem undeva mai relaxant. Blugi, tricou, e ok?

— Ştiu locul ideal pentru o astfel de ţinută.

— Perfect. Aşadar, azi mergem pe mâna ta.

— Eşti sigur? glumesc eu.

— Am încredere în tine, Ariana.

— Ok. Dar te anunţ de pe acum că acolo unde mergem au şi tacâmuri.

— Păcat, glumeşte la rândul lui.

Îl lovesc uşor peste braţ, dar nici nu cred că a simţit ceva la cât de gros este. Cu toate astea se preface că îl doare, făcându-mă să râd de reacţia lui copilăroasă.

Ducele Santiago Juan de Calabria se poartă ca un copil, iar asta nu are cum să nu mă uimească. Suntem doar noi doi, fără alţi martori, deci nu are motiv să joace teatru în clipa asta. Oare aşa este el? Serios, dur, rece, dar în acelaşi timp glumeţ şi jucăuş?

Zâmbetul lui în clipa asta îl face să pară şi mai frumos. Nu credeam că se poate şi cu toate astea lumina de pe chipul lui îl face să fie aşa. Ne privim în ochi şi niciunul nu spune nimic, niciunul nu face un pas. Iar între noi din nou acea tensiune sexuală îşi face prezenţa.

Dar îmi revin repede şi îmi mut privirea spre uşă.

— Ne vedem într-o oră, zic repede şi trec pe lângă el, ieşind din casă.

Afară simt că iau prima gură de aer din viaţa mea. Este ceva care mă atrage la el şi nu pot opri. Tot ce reuşeşte să mă trezească sunt gândurile că

el este un fustangiu şi că tot ce este între noi este doar un aranjament, care se va termina în clipa în care el se va întoarce în Spania definitiv.

Şi, încă o dată, realitatea mă aduce cu picioarele pe pământ: dacă nu am grijă de mine, bărbatul ăsta o să fie sfârşitul meu.

Capitolul 15

Santiago

Femeia asta o să fie sfârşitul meu. Şi cu cât o cunosc mai bine, cu atât sunt tot mai sigur de afirmaţia asta. Pentru că nicio femeie nu m-a atras şi nu m-a excitat aşa cum o face ea. Sau, mai bine spus, cum a făcut-o din prima clipă în care am văzut-o. Ce este şi mai ciudat este faptul că nu a făcut nimic deosebit în prima zi, decât să apară în faţa mea, cu acea atitudine de mai avea puţin şi îmi lua cravaşa din mână şi mă bătea cu ea, nu invers cum îmi imaginam eu.

Este o femeie cu sânge latin şi asta se vede din privirea ei fierbinte, pe care mi-o aruncă fără să vrea. Pentru că în majoritatea timpului o văd şi o simt cum se abţine să se lase purtată de val.

M-am îmbrăcat repede într-o pereche de blugi gri închis şi într-un tricou… roz. Este printre singurele mele tricouri şi normal că e primit cadou de la sora mea, care m-a îndemnat să mai îmi împrospătez garderoba şi cu haine mai comode,

nu numai cu costume, cum sunt obişnuit. Cu excepţia echipamentelor de sport, nu prea am în garderobă altceva în afară de haine pentru întâlnirile mele serioase, pentru că nu am ocazia să port aşa ceva. Până azi, când merg pe mâna Arianei şi ieşim la un restaurant pe care ea îl va alege. Nu îmi pasă ce restaurant e, atât timp cât am ocazia să mă uit la buzele ei frumoase şi să îmi las fanteziile să o ia razna ca de fiecare dată când mă gândesc la ele.

Mă uit în oglindă şi îmi trec mâna prin barba nerasă. Am fost atât de prins şi de obosit zilele astea, încât nici nu mi-a păsat că mama s-a uitat urât la mine azi când am plecat de la palat cu aspectul ăsta. Eram nerăbdător să plec de acolo, să uit de ameninţările lor că voi pierde definitiv conducerea afacerilor, dar în acelaşi timp îmi doream să mă întorc şi să o văd pe creatura asta senzuală, care mi-a lăsat pe buze un gust minunat după ce i-am gustat adevărata dulceaţă, chiar înainte să plec. A fost de ajuns să îmi deschidă apetitul şi să vreau mai mult.

Îmi amintesc că am primit mesajul de la asistentul mamei care mă anunţa că reprezentantul Familiei Regale, adică mama, doreşte să vorbească urgent cu mine situaţia ultimelor discuţii avute cu o firmă cu care eram în tratative, în Miami. Mereu am avut mână liberă în ceea ce privea postul meu, dar acum mama era atât de supărată pe mine, încât găsea orice motiv

să se lege de mine, chiar dacă în acest moment poziţia mea era ocupată de fratele meu. După două ore de certuri absurde, i-am zis că mă urc în avion şi discutăm faţă în faţă.

Oficial nu s-a declarat nimic despre înlocuirea mea în funcţie, fiind ceva provizoriu, până când îi voi dovedi mamei mele că nu mai sunt un băiat care umblă după fuste, ci un bărbat matur, din punctul ăsta de vedere. A fost o ceartă cumplită, ştiind amândoi că stilul meu de viaţă nu îmi afectează viaţa profesională, ba chiar mai mult, mă ajută să mă focusez pe afaceri, fără să am o femeie care adoră să mă sune în disperare să mă întrebe la ce oră ajung acasă.

Aşa că am jucat o altă carte când am ajuns acolo. I-am spus mamei că mă bucur că a luat această decizie, pentru că oricum îmi doream mai mult timp liber pentru a-l petrece cu Ariana. Nu ştiu cât a crezut povestea mea, dar mi-a zis că a văzut pozele cu ea şi că pare o femeie total diferită faţă de cele cu care am mai apărut prin poze.

Eram pe drumul cel bun cu teatrul meu, ceea ce a făcut-o să cadă puţin pe gânduri şi să mă privească la fel de neîncrezătoare, dar cu puţină speranţă că aş fi totuşi pe drumul cel bun. Atunci am ştiut clar că, dacă o conving pe mama că sunt capabil să mă implic într-o relaţie cu o femeie ca Ariana, în scurt timp îmi voi recăpăta drepturile depline de a mă ocupa de afacerile familiei, ca

înainte.

Aşadar, teatrul trebuie să continue cât mai natural şi frumos cu Ariana, să mă ocup de propriile afaceri şi să aştept unda verde a familiei pentru celelalte.

Dar pe lângă acest teatru, la întoarcere tot drumul am fost entuziasmat că mă întorc. Eram atât de obosit, încât am ştiut că dacă ajung acasă, probabil o să mă bag la somn şi nu o s-o mai văd, aşa că am făcut tot posibilul să ajung la ea la birou până îşi termina ea programul şi să o aştept în faţă.

Dar când am văzut-o, am uitat complet de tot, de familie, de oboseală, iar corpul meu s-a trezit instant, ca după un duş rece şi deja mi-o doream cât mai aproape.

M-a surprins că era supărată pe mine şi mi-am dat seama de asta din prima clipă când mi-a vorbit, dar ce m-a surprins mai tare a fost starea de disconfort pe care am avut-o ştiind că ea e supărată pe mine. Nu mi-a plăcut sentimentul. În general nu îmi pasă ce cred ceilalţi despre mine, dar de data asta am simţit ceva nou şi deranjant.

Acum, însă, mă simt uşurat, ştiind că explicaţiile mele au liniştit-o şi abia aştept să ieşim, pentru că am nevoie de o pauză. E ciudat că atunci când sunt cu ea simt cu adevărat că sunt în timpul meu liber. E amuzantă şi îmi place compania ei, chiar dacă în cea mai mare parte a timpului îmi doresc să o sărut şi să petrec timpul

cu ea, nu la masă, ci în dormitor.

Dar la cum simt tensiunea sexuală dintre noi, cred că bomba va exploda în scurt timp.

Şi, brusc, îmi amintesc ce mi-a spus când am întrebat-o de flori: că nici trandafirii şi nici eu nu avem ce căuta la ea în casă.

Eh, s-o creadă ea!

Am soluţia perfectă să mă joc cu cuvintele ei şi să îi dovedesc că mereu există o scăpare din astfel de „promisiuni”. O să vadă ea mâine.

Dar înainte de toate, mă uit la ceas şi îmi dau seama că am la dispoziţie câteva minute să vorbesc cu Scott, aşa că îl sun.

— Ce faci, frumosule? îmi răspunde el ironic.

— Idiotule, îl iau tare, ai dat petreceri în casa mea cât am fost plecat?

— Omule, te-ai tâmpit de tot? zice un pic mai serios. Mi-ai zis că am voie, chiar dacă eşti plecat. De fapt, ai zis că e mai indicat să le dau când nu eşti tu pe aici.

— Da… corect, recunosc frecându-mi fruntea cu degetele. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Sunt nişte discuţii la Curte şi o să te rog să termini cu nebuniile astea în casa asta. Chiar dacă eu nu sunt.

— Are oarecum legătură şi cu vecina ta pe care ai scos-o la cină acum câteva zile?

— Are legătură şi cu ea, dar totul trebuie să se schimbe, dacă nu vrei să te arunc pe tine în faţa mamei la următoarea petrecere pe care o mai dai.

— Wow! Calm! Că maică-ta e mai periculoasă decât mafia şi ţi-am mai zis că e singura femeie pe lumea asta de care îmi e frică.

— Bun. Mă bucur că înţelegi că nu vreau să am probleme şi mai mari cu ea, iar toate nebuniile trebuie să înceteze.

Face o pauză, apoi continuă.

— Şi vecina ce rol are?

— Un rol foarte important. Te anunţ şi pe tine că Ariana este singura femeie care va mai face parte din viaţa mea.

— Santiago! Te-ai însurat?

— Nu, ameţitule, zic deja nervos.

— Păi şi atunci?!

— Oficial pot spune că, momentan, suntem la început şi nu ne-am făcut astfel de planuri, dar relaţia este cu adevărat deosebită şi mie îmi place din ce în ce mai mult de ea.

Şi ultima parte chiar este adevărată: îmi place de ea şi relaţia este mai mult decât deosebită, pentru că iar îmi amintesc gemetele ei de plăcere când eu mă aflam cu capul între picioarele ei.

— M-ai ameţit de tot. Ai de gând să îmi spui ce se întâmplă şi neoficial?

— Ooo! Asta în niciun caz nu pot să îţi spun!

Şi îmi amintesc din nou degetele ei trăgându-mă de păr şi gustul dulce de pe limba mea.

— Ok, aprobă într-un final cu dezamăgire în glas. Măcar acum ştiu ce trebuie să spun dacă mă întreabă cineva: că e iubire mare între voi.

— Cam aşa ceva.

E deştept şi îmi *place că se* prinde *repede. Nu* obişnuim să avem secrete, dar amândoi am înţeles când situaţia nu ne-a permis să ne spunem chiar tot. Este un om de încredere şi chiar avem câteva afaceri împreună care merg foarte bine. El locuieşte majoritatea timpului în San Francisco, dar nu ratează nicio vizită de-a mea în State şi atunci se deschid porţile desfrâului şi uităm de lucrurile serioase, măcar pentru câteva zile.

Dar acum lucrurile stau altfel, ştiu că mă înţelege şi că mă pot baza pe el pentru orice, dacă e cazul. Înainte să terminăm discuţia, nu ezită să îmi repete acest lucru.

În scurt timp, un nou ciocănit se aude la uşă. Trebuie să am aceeaşi discuţie de mai devreme cu ea, să intre direct? în afară de Scot şi menajeră, e singura care are codul de acces în casa asta. Pentru că aşa cum i-am spus, eu chiar am încredere în ea.

Capitolul 16

Santiago

Deschid uşa decis să o cert pentru că nu a intrat singură, dar cuvintele îmi rămân pe limbă când o văd cât este de frumoasă. Poartă o rochiţă imprimată cu frunze în mai multe nuanţe de verde şi nişte floricele albe şi mov. Are un decolteu în V,

care se pierde între sânii ei frumoşi şi, în acelaşi timp, mă pierd şi eu cu privirea spre locul acela pe care, brusc, îmi doresc să îl sărut.

— Eşti gata? mă întreabă, dar nu pot să mă uit în ochii ei momentan, pentru că o să las ce e mai bun la sfârşit, aşa că privirea mea continuă să o exploreze.

— Aşteaptă două secunde, zic repede examinând pielea fină a braţelor dezgolite şi apoi picioarele lungi şi subţiri, pe care le admir fără ruşine.

Rochiţa este decentă, dar destul de scurtă cât să îmi provoace un nou val de fantezii. Iar sandalele cu toc tot verzi, nu mă ajută deloc să îmi calmez chestia din pantaloni, care se întăreşte tot mai tare cu fiecare secundă pe care o petrec uitându-mă la ea.

— Santiago…

Vocea ei este un pic certăreaţă, aşa că mă rup cu privirea de corpul ei apetisant şi o privesc în ochi.

— Vreau să văd ce gust ai în rochia asta, mă trezesc că îi mărturisesc.

Rămâne pentru o secundă împietrită, apoi se încruntă.

— Santiago, nu sunt o salată, chiar dacă rochia mea e verde!

Clipesc confuz. Dar în secunda următoare încep să râd în hohote.

Cât îmi place de ea!

Iau cheia de la maşină de pe măsuţa de lângă uşă şi, fără alte cuvinte, îi fac semn să meargă în faţa mea spre parcare. Adevărul este că vreau să îi mai admir un pic picioarele. În timp ce merge, partea de jos a rochiei, fiind mai largă şi vaporoasă, este hipnotizantă şi mă face să îmi doresc să îmi strecor degetele pe sub ea şi să îi ating pielea fină de pe coapse.

Îmi dreg glasul, realizând deodată că trebuie să mă potolesc, pentru că altfel o să sar pe ea în secunda în care urcam în maşină.

Din fericire, pe drum încerc să mă concentrez pe indicaţiile date de Ariana pentru a ajunge la restaurant, ceea ce mă ajută să mi-o ţin în pantaloni. La propriu.

Restaurantul la care ajungem este unul tipic american, cu canapele în formă de „U” şi unde meniul este mai mult pe bază de fast-food, dar au şi câte o friptură şi salate.

— Nu ştiu cât de fan eşti tu al acestui tip de mâncare, dar m-am gândit că aici ai şi alte alternative, îmi zâmbeşte pe deasupra meniului, care este format dintr-o coală mare plastifiată şi plină de variante.

— Văd în faţa ochilor numai burgeri. Cred că meniul tău este diferit de ale meu, zic repede şi mă mut pe canapea venind foarte aproape de ea.

Din instinct, vrea să se îndepărteze de mine, dar o opresc, cuprinzând-o cu braţul pe după umeri.

— De ce fugi de mine? Nu dă bine la imagine, îi şoptesc zâmbind.

Mă doare în fund de imagine, dar trebuie să îi arunc ceva ca să o ţin aproape. Îmi place să o ating.

Chipul îi devine rigid şi nu ştiu de ce. Respiră adânc şi îşi îndreaptă din nou atenţia către meniul pe care îl ridică şi îl întoarce spre mine pentru a mă putea uita. Trec cu vederea reacţia ei, momentan şi îmi îndrept atenţia către lista cu mâncare.

— Sunt atât de multe… mă plâng eu.

— Specialitatea casei este un burger foarte bun, dacă te interesează aşa ceva. Sau poţi merge pe friptura clasică cu cartofi prăjiţi.

— Nu mă deranjează un burger, dacă îţi iei şi tu.

— Atunci, amândoi luăm specialitatea casei?

— Aşa facem.

Îmi zâmbeşte şi fac un semn chelneriţei, care vine şi ne ia comanda imediat. Apoi, mă întorc spre Ariana şi din nou chipul ei frumos mă face să zâmbesc. Îi dau o şuviţă de păr după ureche, făcând-o astfel să îşi îndrepte atenţia spre mine.

— Mai eşti supărată pe mine? o întreb încet şi blând.

— Are importanţă?

Vocea ei este moale, dar simt că este şi un pic încordată.

— Da, răspund hotărât.

— De ce?

Uite că răspunsul nici eu nu îl ştiu cu adevărat, dar ştiu că ăsta este adevărul. Pur şi simplu mă interesează dacă este supărată sau nu.

— Nu ştiu. Poate pentru că eşti o persoană care face parte din viaţa mea acum. Nu e normal să îmi pese?

— Dar fac parte din viaţa ta pentru o perioadă de timp, cât jucăm acest teatru şi nu văd de ce trebuie să îţi pese cu adevărat sau nu ce cred eu.

— În primul rând, îmi pasă pentru că, indiferent dacă jucăm teatru sau nu, eşti una dintre puţinele persoane în care am încredere. Şi crede-mă că am foarte multă încredere în tine, din moment ce ţi-am cerut să îmi fii alături pe parcursul acestei şarade. Deci, este foarte normal să îmi şi pese, cum îmi pasă de cei care mi-au câştigat încrederea şi te asigur că nu sunt foarte mulţi.

Fac o pauză să îmi trag sufletul şi continuu puţin mai relaxat.

— Iar în al doilea rând: de ce trebuie să dezbatem atât de tare acest subiect? Te-am întrebat dacă mai eşti supărată pe mine şi ai deviat complet de la întrebarea mea. Aşa că, răspunde-mi!

— Iar îmi dai ordine?

— Ariana, mă jur! Dacă mai eviţi o singură dată răspunsul la întrebarea mea, te întind pe masa asta şi te bat la fund până o să fie roşu ca

haina lui Moş Crăciun!

Chipul ei şocat îmi spune că am dezvăluit mai mult decât trebuia. Cu toate astea, îmi menţin privirea aspra şi nu cedez pana când nu îmi răspunde.

— Şi nu încerca să mă minţi, pentru că pedeapsa va fi aceeaşi.

Înghite în sec şi realizez că nu a fost uşor să o facă. Cu toate astea, pare că îşi revine repede la starea ei calmă şi îmi răspunde, într-un final.

— Nu, nu mai sunt supărată pe tine. Am înţeles că ai avut un motiv bun să nu dai niciun semn şi că povestea cu petrecerea am înţeles-o eu greşit.

— Mă bucur, răspund pe un ton mai relaxat. Nu am apucat să îţi răspund nici la mail-ul cu programul pentru emisiune şi ce mi-ai trimis acolo. Dar promit că mâine am să mă ocup de ele.

— Nu e grabă. Adică este, dar oricum mâine e vineri şi pot aştepta până la începutul săptămânii viitoare.

— Cu toate astea, suntem puţin contra-timp.

— Cam da…

— Cred că ştiu cum să câştigăm puţin timp, zic rânjind.

Îmi dau seama că am chipul destul de aproape de al ei, iar felul în care mă priveşte mă face din nou să vreau să o sărut. Nu am mai sărutat-o de câteva ore şi pentru prima dată în viaţa mea sunt perfect conştient că îmi e dor de buzele ei.

— Comanda dumneavoastră, aud o voce piţigăiată pe care o urăsc din această secundă că ne-a întrerupt momentul.

Chelneriţa ne pune în faţă câte un platou, fiecare cu câte un burger gigantic, o tonă de cartofi prăjiţi, salată şi mai multe tipuri de sosuri.

Se retrage şi Ariana îşi îndreaptă din nou atenţia spre mine, ignorând mâncarea.

— Erai pe punctul de a-mi spune cum putem câştiga timp cu emisiunea?

— Nu, îi şoptesc. Eram pe punctul de a te săruta.

Profit de momentul ei de şoc şi îmi lipesc buzele de ale ei. O sărut încet, cu răbdare, iar ea nu se împotriveşte. Iar asta mă bucură, pentru că pot să mă răsfăţ cu buzele ei moi şi dulci, pe care le ating cu limba, până când reuşesc să îi invadez gura caldă de care nu mă pot desprinde. Mă jur că, pe zi ce trece, devin tot mai dependent de senzaţia asta pe care o simt când o sărut şi pot să declar că ea a devenit cu adevărat felul meu de mâncare preferat.

Se desprinde de buzele mele şi mă uit confuz la ea, dar îmi dau seama, după cum se uită la cei din jur, că este stânjenită. Adevărul este că un astfel de sărut nu prea îşi are locul într-un astfel de loc, unde sunt şi familii cu copii mici, iar sărutul nostru intrase deja în categoria nerecomandată minorilor.

Îmi dreg glasul înainte de a vorbi.

— Cum spuneam, am o idee care ne va ajuta, încep eu, luând un cartof pe care îl arunc în gură. Curtea Regală are foarte multe filmări în arhiva personală, printre care şi imagini cu palatul şi câteva evenimente private. Crezi că te-ar ajuta mai mult, decât să trimiteţi o echipă să facă nişte filmări pe grabă?

— Normal că ne-ar ajuta! spune cu un entuziasm fascinant, care mă face şi pe mine să zâmbesc.

Scot telefonul şi după câteva secunde îi spun:

— Ţi-am trimis acum contactul persoanei care se ocupă de aşa ceva la palat. Luaţi mâine legătura cu el şi îi spuneţi exact de ce imagini aveţi nevoie.

Mai butonez un pic şi apoi las telefonul pe masă şi mă întorc spre ea.

— I-am scris şi lui acum să vă ofere tot suportul necesar. Eu zic că până luni o să aveţi toate materialele necesare.

— Santiago, îţi mulţumesc din suflet! zice cu sinceritate.

Ridic din umeri cu lejeritate, dar în sinea mea îmi plac cuvintele ei.

— Orice pentru tine, *hermosa.*

Şi îi mângâi obrazul cu degetele, captivat de pielea ei fină. Aş vrea din nou să o sărut, dar un ţipăt de copil mă face să îmi amintesc unde sunt. Cu toate astea, nu mă pot abţine să nu îmi lipesc buzele de ale ei, măcar într-un sărut scurt şi cast.

Capitolul 17

Santiago

— Hai să mâncăm până nu se răceşte, zice încercând să forţeze un zâmbet care să mă facă să uit de sărut şi de apropierea dintre noi.

Dar nu prea am cum să uit, atât timp cât corpul ei este aproape lipit de al meu, atât timp cât buzele ei încă se simt peste ale mele.

Încerc să mă adun pentru că, din câte observ, iar încep mă transform în adolescentul excitat care nu se poate controla nici în public.

— Vai, zic deodată, ducându-mi teatral o mână la inimă, până la urmă m-ai adus undeva unde se mănâncă cu mâna!

Ea chicoteşte amuzată.

— Măcar aici ai şi tacâmuri, dacă preferi.

— Dacă ar fi mama la masă, probabil că ea le-ar folosi. Eu însă, prefer să las figurile astea când vine vorba de burgeri şi pizza.

— Vai! zice ea mimând reacţia mea de mai devreme. Tu mănânci şi pizza cu mâna? Cred că eşti ruşinea Curţii Regale.

Ea glumeşte, dar nu ştie că de multe ori chiar aşa am şi fost. Şi poate că încă sunt…

— Cam aşa ceva, îi spun, încercând să îmi ascund amintirile neplăcute avute cu familia pe această temă. Dar nu mă deranjează că am venit

aici, zic repede, revenind la subiectul nostru. Am ocazia să te hrănesc.

Şi îi întind spre buze un cartof pai, pe care îl apucă după o scurtă reţinere.

— Hmm… chiar îmi place să te hrănesc, îi mărturisesc încet şi privirea ei îmi spune că nici ei nu îi displace.

— Observ, răspunde pierdută în ochii mei, apoi îşi mută privirea spre platoul plin.

Apuc burgerul gigantic cu ambele mâini şi muşc din el. Este chiar bun! Lângă mine, Ariana începe să mănânce şi ea, iar eu sunt hipnotizat de felul în care îşi linge buzele când simte că are urme de sos.

— Cred că o să dezvolt o nouă pasiune, să te văd mâncând.

Înghite cu greu şi până să apuce să mănânce, îi întind un alt cartof.

— De ce am impresia că în mintea ta totul e cu tentă sexuală? zice după ce ia cartoful întins.

— Pentru că începi să mă cunoşti, îi răspund rânjind.

Îşi dă ochii peste cap.

— Un motiv în plus să stau departe de tine, dacă nu era aranjamentul ăsta.

Brusc, cuvintele ei mă deranjează.

— Dar de ce ai vrea să stai departe de mine? Crezi că ceilalţi bărbaţi nu gândesc la fel ca mine când văd o femeie frumoasă ca tine? Diferenţa este că eu am curajul să spun direct ceea ce

gândesc, fără să mă ascund în spatele unor cuvinte pompoase. Dar dacă vrei, pot să joc şi rolul ăsta.

Începe să râdă.

— Tu să te porţi ca un gentleman?

— Prefer să mă prostituez decât să mă port ca un fandosit fals, dar am să mă prostesc un pic.

Rânjesc, acceptând să joc rolul ăsta tâmpit, dar sunt sigur că nu o să mă pot preface prea mult timp.

Privirea mea devine brusc inocentă.

— Eşti atât de frumoasă când mănânci, zic visător, iar ea începe să râdă în hohote. Dar, te rog, continuu în acelaşi ton, nu te opri din cauza mea. Nu vreau să te simţi stânjenită, doar că nu îmi pot lua ochii de pe chipul tău angelic.

Râde tot mai tare, iar eu cu greu mă abţin să nu o acompaniez. Dar a zis că vrea gentleman, atunci poftim gentleman. Îmi continuu burgerul, lăsând-o să se liniştească după repriza de râs.

Schimbăm un pic subiectul spre ceva mai lipsit de subînţelesuri, apoi cerem nota, când ea îşi dă seama de oboseala mea. Eu, unul, nu realizam cât sunt de obosit, pentru că îmi place să petrecem timpul împreună şi, fiind o companie atât de plăcută, timpul alături de ea trece foarte repede.

Când ne ridicăm de la masă, o rog să mă lase pe mine să ies primul din separeul format de canapea, apoi îi întind o mână pentru a o ajuta să

se ridice mai uşor.

— Să ştii că, în general, dacă un bărbat merge în spatele tău, o face ca să îţi poată admira corpul, în special fundul. Urât gest, dacă mă întrebi pe mine.

Din nou începe să râdă şi continuăm să mergem unul lângă altul, spre ieşirea din restaurant.

— Cred că am avut azi parte de un episod de acest gen, când am plecat de la tine de acasă. Să înţeleg că asta ai făcut?

— Nu eu. Nu sunt genul, zic repede, abţinându-mă să nu râd.

Continuu să joc rolul stupid chiar şi când parchez maşina în faţa casei mele. O iau de mână imediat ce coboară din maşină, după ce i-am deschis uşa şi mergem încet spre casa ei.

— Nici nu am apucat să te întreb: vrei să mergem la mine să mai bem o cafea?

— Nu, mulţumesc! refuză chicotind. Ştiu cât eşti de obosit şi sunt sigură că ai nevoie de somn, iar o cafea nu o să te ajute.

— Doar că îmi place să fiu cu tine şi mi-e greu să te las să pleci.

Între timp, ajungem la uşa casei, iar cuvintele mele sunt cu adevărat sincere.

Se întoarce spre mine zâmbind.

— Ok. Am priceput unde ai vrut să ajungi, dar nu te caracterizează deloc genul ăsta de comportament.

— Dar acum chiar am fost sincer, mărturisesc, lăsând teatrul la o parte.

Se uită ironic la mine şi văd că nu mă crede, chiar dacă tonul vocii mele este cel normal.

— Acum, ca un gentleman, ar fi trebuit să te sărut pe obraz, să îţi urez noapte bună şi să mă întorc pe călcâie, sperând că, totuşi, o să mă inviţi înăuntru, ca apoi să ajung să mă odihnesc în patul tău după o partidă de amor obosită, pentru că nu aş fi vrut să te sperii din prima noapte cu fanteziile mele.

Rânjesc din nou, iar ea mă întreabă când vede că nu continuu.

— Dar…? Pentru că ştiu că mai urmează ceva, replică ea.

— Dar, cum nu sunt un gentleman adevărat, chiar nu pot să joc teatru în pat şi probabil te-aş ţine trează toată noaptea, oferindu-ţi cele mai puternice orgasme, doar pentru că mă înnebuneşte sunetul pe care îl scoţi când îţi dai drumul şi visez la el mereu din ziua în care ţi l-am provocat doar cu limba şi cu degetele mele.

Vocea mea groasă şi pătrunzătoare are un efect incredibil asupra ei şi pot vedea cu ochiul liber pielea fină, străbătută de fiori, sclipirea din ochii ei, buzele întredeschise, respiraţia agitată.

Da. Este excitată, dar nici eu nu sunt mai prejos, simţind cum excitaţia mea devine dureroasă sub materialul strâns al blugilor.

— Un gentleman nu vorbeşte aşa, zice ea cu

jumătate de glas, fără a-şi desprinde privirea de a mea.

— Eu ţi-am spus că nu sunt.

Şi ca un animal mă reped asupra ei, cuprinzându-i ceafa în căluşul palmei, iar cu cealaltă mână o lipesc de corpul meu şi o sărut cu o poftă nebună, ca un flămând care nu a mai avut parte de o masă de luni de zile.

Îi savurez buzele, îi invadez gura cu limba, explorând fiecare colţ al gurii ei dulci şi nu mă satur, ba chiar îmi doresc şi mai mult, când degetele ei îmi cuprind braţele încordate. Atingerea ei face minuni şi întreg corpul meu o vrea la nebunie, nepăsându-i că am aproape 24 de ore de nesomn.

Geme în gura mea şi sunt copleşit de dorinţă. Dacă nu mă vrea în seara asta, o iau razna visând la ea.

— Lasă-mă să intru, Ariana, îi poruncesc simţindu-mi răbdarea la limită.

— Unde?

Zâmbesc peste buzele ei încă lipite de ale mele.

— În casă… în tine…

Se întoarce cu spatele la mine şi deschide uşa, iar eu o urmez foarte aproape.

În casă, departe de ochii oricui ar fi putut să ne vadă, ştiu că pot să mă dezlănţui.

Capitolul 18

Santiago

O lipesc cu spatele de pieptul meu, de pelvisul meu, făcând-o să-mi simtă erecţia dintre picioare.

— Asta îmi faci tu, Ariana, zic frecându-mă încet de fundul ei şi delectându-mă cu mirosul fin al părului moale.

Îşi lasă capul într-o parte, făcându-mi loc să o sărut pe gât, iar eu nu întârzii nicio secundă să îi sărut pielea catifelată.

— Pune mâinile pe perete, îi spun încet, chiar dacă simt că nevoia de a o controla în totalitate se simte în vocea mea.

Ascultătoare, îmi urmează comanda şi din nou o sărut pe gât, coborând spre umăr. Mâinile îmi coboară pe corpul ei, conturându-i sânii, abdomenul, soldurile, fundul şi îi dau de înţeles să îşi despartă picioarele. Nu ezită. Palmele mele trec peste lungimea fustei pe care i-o ridic încet, mângâindu-i pielea cu buricele degetelor, dar când ajung la fundul rotund şi ferm, nu mă pot abţine să nu îl cuprind cu palma şi să strâng cu poftă.

Instant mă las în genunchi în spatele ei şi îmi lipesc buzele de pielea fină a fundului apetisant, trecând uşor cu dinţii. Îmi muşc buza, pentru a-mi opri instinctul de a-i da o palmă peste acea zonă

atât de frumoasă. Dar nu vreau să o sperii şi să mă trezesc că în secunda doi mă dă afară, aşa că prefer să mă bucur de ea fără alte artificii care ar putea strica momentul. Profit de starea ei de visare şi îi trag în jos chiloţii din dantelă neagră. Apoi mă ridic din nou, căutându-i scobitura gâtului cu buzele, îi cuprind un şold cu mâna, lipindu-i fundul de erecţia mea, în timp ce pe cealaltă mână mi-o trec din nou peste abdomenul ei, tachinând-o, dar imediat mi-o cobor între picioarele fine, atingându-i vulva moale şi deja umezită.

O să înnebunesc din cauza acestei femei!

Mârâi de dorinţă în urechea ei.

— Ariana, în seara asta nu o să mă rezum doar la o scurtă joacă. Simt că îmi pierd minţile dacă o să îmi spui că vrei să mă opresc.

Şi în timpul ăsta, degetele mele continuă să îi frece încet labiile, înainte ca două degete să îi găsească clitorisul şi să îl maseze prin mişcări circulare.

— Nu te opri, reuşeşte să îmi spună cu vocea scăzută şi plină de dorinţă. O să te cert mâine pentru ceea ce îmi faci, dar acum, nu vreau să te opreşti.

Rânjesc victorios, pentru că ştiu că nu mă vede. E a mea şi nici dacă m-ar ruga să mă opresc nu cred că aş mai fi capabil. O doresc ca un nebun şi rar mi-a fost dat să simt aşa ceva, lipsit de control, ghidat doar de această dorinţă animalică pe care o simt faţă de femeia asta minunată.

Îmi lipesc buzele de umărul ei aproape dezgolit şi mă concentrez asupra degetelor care sunt tot mai dornice s-o atingă că pe corzile fine ale unui instrument muzical, în timp ce gemetele ei sunt note muzicale pentru urechile mele. O pătrund cu degetele şi continuu să îi acord atenţie clitorisului cu podul palmei, mărind ritmul tot mai mult, cu cât sunetele ei dulci scriu cântecul meu preferat.

Îşi dă drumul, strângându-se în jurul degetelor mele şi gândul că o să o simt în jurul penisului meu la fel de strânsă, mă face să fiu mai nerăbdător ca niciodată.

O cuprind cu braţul, ajutând-o să îşi recapete echilibrul după momentul orgasmic, apoi o întorc cu faţa spre mine, analizându-i chipul.

Dar în acelaşi timp, îmi duc la gură degetele umezite de excitaţia ei, sugându-le.

— Ţi-am mai spus că eşti desertul meu preferat, nu?

Îi zâmbesc, nescăpând nicio secundă din ochi privirea ei visătoare după momentul intim, dar şi surprinsă de gestul meu.

E irezistibilă.

Îmi lipesc gura de a ei şi o sărut cu o intensitate şi pasiune care simt că mă lasă fără aer. Cu ambele mâini pe fundul ei, o ridic, făcând-o să îşi încolăcească picioarele în jurul taliei mele. Numai gândul că între mine şi locul ei umed şi cald sunt doar hainele mele, îmi vine să rup orice

bucată de material şi să intru în ea dintr-o mişcare.

— Dormitor?

— Sus în dreapta, răspunde repede, printre buzele noastre.

Am nevoie de spaţiu să mă bucur de ea şi nu vreau să o întind pe vreo canapea incomodă. Urc în grabă scările şi găsesc camera destul de repede. Nu mă interesează detaliile, observ doar că are în centru un pat mare, cu o ramă metalică deasupra pernelor. Rânjesc ca un diavol peste buzele ei, admirând modelul metalic, acelaşi stil ca aceluia pe care îl am şi eu.

— Avem aceleaşi gusturi la paturi, remarc, privind-o în ochi.

Nu ştie la ce mă refer şi nici nu are de unde.

— O să vezi cât de utile sunt, îi spun şi o sărut din nou, fără să o las să îmi dea replică.

Cochetez din nou cu ideea de a încerca măcar puţin în seara asta, dar decid să las lucrurile să vină de la sine. O aşez încet pe pat şi picioarele ei lungi mi se dezvăluie de sub rochiţa scurtă, invitându-mă să îmi fac loc între ele. Mângâindu-le, îi desfac sandalele, lăsându-le să cadă pe jos, apoi mă aşez în genunchi între ele şi ştiu că avem prea multe haine, dar măcar ea nu mai are chiloţii. Îmi dau jos tricoul dintr-o mişcare şi ochii îi sclipesc admirându-mi corpul.

— Cineva face exerciţii destul de des, zice zâmbind uşor.

— Dar altcineva are cel mai frumos corp pe care vreau să îl văd gol cât mai repede.

Mă aplec peste ea şi, sărutând-o, mâinile mele o ajută să se elibereze de rochiţă, lăsând-o doar în sutienul din aceeaşi dantelă fină ca şi chiloţii. Buzele mele îi gustă pielea de pe gât, clavicula, descoperind sânii pe care îi eliberez imediat din strâmtoarea sutienului. Rotunzi, fermi, cu sfârcurile roze, mă atrag ca un magnet şi încep să le acord atenţia meritată.

Degetele ei prin părul meu, trăgându-l uşor, nu fac decât să mă excite şi mai tare. O simt dornică de mai mult şi erecţia mea începe să fie dureroasă, pentru că mintea mea entuziasmată visează neîncetat momentul în care o să fiu în ea.

Mă port ca un adolescent, dar nu mă pot abţine cu ea.

Mă dezlipesc cu greu de corpul ei fierbinte, de pielea ei catifelată şi mă ridic în picioare lângă pat pentru a scăpa de tot ce e pe mine.

Privirea ei este arzătoare şi îmi place cum coboară încet pe corpul meu, pe piept, pe abdomen, aşteptând să dezvălui mai mult.

Îmi dau jos pantofii şi şosetele, apoi desfac cureaua de la blugi şi mă abţin să nu o folosesc pentru a-i lega mâinile. Aşa că o las să cadă pe jos, împreună cu pantalonii, dar nu înainte de a-mi scoate din buzunar un prezervativ.

În tot acest timp, privirea mea nu a scăpat-o deloc, urmărindu-i acea sclipire minunată din ochi

şi cum îşi trece vârful limbii peste buza de jos.

— Îţi place spectacolul? o întreb încet.

— Da, mărturiseşte fără ruşine.

— Ariana, adevăratul spectacol este în faţa ochilor mei, spun răguşit, admirându-i corpul gol, formele perfecte şi picioarele lungi.

Fac un pas spre pat, dar ea ridică un deget, oprindu-mă.

— Nu! zice zâmbind. Trebuie să scapi şi de ăia şi arată cu degetul spre boxerii negri, mulaţi, pe care îi mai am pe mine.

Ce mult îmi place de ea!

Văd în ochii ei o dorinţă care mă face să pulsez în spatele materialului. Îmi trec o mână peste penisul acoperit de lenjerie, conturându-l cu degetele şi evidenţiindu-l, în acelaşi timp. Şi privirea ei îmi spune cât de mult îi place când buzele ei formează un „o” suav. Îmi dau jos lenjeria şi rămân gol în faţa ei, iar de data asta îmi cuprind penisul cu mâna, frecându-l cu podul palmei.

— Acum îmi dai voie să vin în pat? rânjesc la ea.

— Da, te rog, răspunde cu jumătate de glas.

— Mai exact ce mă rogi, Ariana? o tachinez fără să mă mişc din loc.

— Să vii să mi-o tragi, Santiago.

Răspunsul ei face să îmi dispară zâmbetul, pentru că aceste cuvinte auzite din gura ei mă fac conştient, din nou, de cât de tare o doresc.

— Mă faci să îmi pierd controlul… îi mărturisesc.

— Eu l-am pierdut deja, răspunde.

Ca la un semn, vin spre ea, cuprinzându-i faţa cu ambele palme şi sărutând-o ca şi când viaţa mea depinde de acest sărut, de degetele ei care se înfig în umerii mei, de atingerile noastre… de ea.

Mă aşez între picioarele ei şi ştiu că este pregătită, aşa că îmi pun repede prezervativul şi o pătrund ca în fanteziile mele, dintr-o mişcare, tare, adânc, dureros de plăcut. E strâmtă şi senzaţia îmi opreşte respiraţia, inima şi cred că timpul s-a oprit şi el în loc.

— Ariana, şoptesc ca şi când vreau să verific dacă totul este real şi nu un vis.

Mă mişc şi geamătul ei îmi atinge urechile. Din nou acel cântec minunat care îmi place la nebunie. Îmi rotesc şoldurile şi aproape ies, dar apoi intru din nou în ea, la fel de adânc. Aproape ţipă şi mârâi de plăcere la auzul acestui sunet. Mişcările mele sunt puternice, dar rare, cu pauze scurte.

— Santiago, te rog, mai repede, mă roagă cu vocea răguşită, aşa eu îmi doream.

Şi mă conformez, mişcându-mă din ce în ce mai repede, sărutându-i scobitura gâtului, iar cu o mână frământându-i un sân ce cade pradă degetelor mele care îi strâng bumbul rozaliu al sfârcului. Unghiile ei îmi zgârie încet braţele, făcându-mi corpul să fie străbătut de milioane de

fiori şi, astfel, e rândul meu să gem de plăcere.

Simt cum se strânge în jurul meu şi ştiu că este aproape, dar eu nu vreau să termin acum.

Orgasmul ei este copleşitor, iar ea este minunată, arcuindu-şi spatele şi făcându-şi sânii să se ridice. Sunt la limita orgasmului meu, dar vreau să o mai văd măcar o dată explodând de plăcere, aşa că îmi continuu asaltul mărind ritmul şi, în acelaşi timp, îmi strecor o mână între corpurile noastre, găsindu-i clitorisul umflat şi sensibil, pe care încep să îl masez prin mişcări rapide.

Inevitabilul se petrece şi o simt din nou cum interiorul ei se strânge în jurul meu, dar de data asta nu mai rezist, aşa că îmi dau drumul, urmărind din nou corpul ei minunat cuprins de convulsiile orgasmului.

La dracu'… nu cred că m-aş sătura vreodată de imaginea asta.

Capitolul 19

Ariana

În viaţa mea nu cred că am avut orgasme atât de puternice cum am avut în seara asta cu Santiago. Şi, sigur, nu am avut niciodată atât de multe orgasme într-o singură seară. Bărbatul ăsta este un zeu al sexului, în adevăratul sens al cuvântului. Era să am orgasm numai când a rămas

gol în faţa ochilor mei, când i-am văzut corpul masiv, cu fiecare muşchi conturat de parcă era desenat şi cu un penis impresionant, gros, lung, roz… perfect!

În seara asta am înţeles de ce este atât de arogant şi de ce toate femeile mor după el. Cum dracu' să nu fi, când arăţi aşa? 0 singură privire dimineaţa în oglindă şi ziua garantat îţi e mai bună!

Corpul lui este acum peste al meu, sărutându-mi uşor bărbia, apoi iese încet din mine şi se uită în jur.

— Baia? mă întreabă, arătând cu privirea spre uşa cu pricina.

Aprob din cap pentru că nu mai am cuvinte.

Se dă jos din pat şi, cu acelaşi mers plin de încredere, intră în baie. Revine după doar câteva minute şi se lungeşte lângă mine, în toată splendoarea lui.

— Sunt prea obosit să fac duş, spune strâmbându-se şi îmi dă după ureche o şuviţă de păr.

— Revin în câteva minute, zic repede şi fug la baie.

Privirea lui, apropierea, sunt mereu atât de intense încât câteodată simt nevoia să fug, să iau puţină distanţă faţă de el, pentru că altfel simt că sentimentele mele ar lua-o razna complet şi chiar nu vreau să cad în prăpastia aia. Nu vreau să mă îndrăgostesc. Nu de el. Este cel mai nepotrivit.

Mă întorc în cameră după câteva minute şi am parte de o mare surpriză, când îl văd că deja a adormit în patul meu.

Să fiu sinceră, mă aşteptam să plece, dar se pare că el s-a făcut comod, acoperindu-se peste brâu cu un colţ de cearşaf, cu o mână sub cap, ca şi când a vrut să îmi reamintească de aceste braţe care m-au adus ca pe un fulg până în cameră.

Fac câţiva paşi şi îi aud vocea adormită:

— Vino mai repede şi ai face bine să fii la fel de goală ca înainte.

Nu deschide ochii şi îmi dau seama că este rupt de oboseală. Zâmbesc şi mă urc în pat, lungindu-mă lângă el.

— Nu pot să îmi iau măcar o cămaşă de noapte? întreb încet.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că cine ştie cu ce pofte mă trezesc la noapte.

Mă trage în braţele lui şi îşi afundă nasul în părul meu.

— Ai zis că mâine mă cerţi, aşa că am toată noaptea asta la dispoziţie să mă bucur de ce am acum lângă mine, *hermosa.*

Vocea lui este tot mai stinsă, aşa că zâmbesc şi mă cuibăresc la pieptul lui, lăsându-mă prada unui somn dulce, aromat cu mirosul bărbătesc al celui de lângă mine.

Şi, în tot acest somn profund, visez un corp

cald şi puternic, lipit de mine, atingeri fine pe sânii mei, o palmă care îi masează, tachinându-mi sfârcurile, o mână îmi ridică un picior peste şoldul puternic al acestui corp fierbinte, apoi o palmă care se strecoară între picioarele mele, atingându-mi locul acela tot mai fierbinte. Dar încet-încet buzele care îmi sărută acum sânii, sugându-mi sfârcul, devin tot mai reale, iar între picioarele mele simt ceva care pulsează şi se freacă uşor de labiile mele deja umezite. Deschid ochii şi Santiago este cu capul între sânii mei. Să fiu sigură că nu visez, îmi trec degetele prin părul lui şi atunci îşi ridică privirea spre mine.

În cameră, încă este întuneric, dar pot să văd sclipirea din ochii lui şi zâmbetul care îi apare pe chip.

— M-ai prins, rânjeşte ca un copil şi mă face să chicotesc somnoroasă.

Într-o secundă îi simt buzele peste ale mele şi limba lui începe să îmi exploreze gura cu o poftă copleşitoare. Mă lipesc toată de el, făcându-l să îmi simtă nevoia care mă trezeşte şi mă face conştientă de dorinţa mea şi îl simt cum intră încet în mine. Apoi mă întoarce pe spate şi îmi prinde ambele mâini deasupra capului, ţinându-le cu mâna lui mare.

Este impozant deasupra mea şi mă simt dominată total. Dar îmi place. Îmi place să îl las să preia controlul său, mai bine spus, îmi place să mă las condusă de el. Cu degetele îmi mângâie

piciorul aşezat peste şoldul lui, de la gleznă, încet, peste genunchi şi tot mai sus spre coapsă şi şold, gura lui o regăseşte pe a mea şi apoi, urmărindu-i chipul, intră din nou în mine. Un geamăt scurt îmi scapă din piept şi îmi muşc buza de jos, sub privirea lui aţintită asupra mea, în timp ce iese şi intră din nou în mine. Mai repede şi mai adânc, din când în când, buzele lui îmi muşcă uşor cu dinţii sfârcurile, apoi, din nou, îmi analizează chipul, fără să îmi elibereze mâinile nici măcar o secundă.

Este un sentiment ciudat să nu îl pot atinge şi că el este singurul care controlează acest dans al corpurilor noastre, singurul care poate să mă atingă, iar eu sunt, practic, prizoniera lui. Mă simt ca un animal prins sub ghearele prădătorului, lăsându-l pe acesta să se hrănească cu corpul meu imobilizat. Şi cu toate astea, îmi place atât de tare încât nu vreau să îi întrerup festinul. Îl las să se hrănească cu trupul meu, apreciind fiecare atingere a lui şi fiecare penetrare care îşi măreşte din ce în ce mai tare intensitatea, ducându-mă tot mai aproape de orgasm. Gemetele îmi sunt şi ele tot mai puternice, iar el mă acompaniază cu sunetele lui bărbăteşti, care mă aruncă şi mai aproape de apogeu.

Corpul îmi e cuprins de furnicături fierbinţi şi îi strig numele, adâncindu-mi capul în pernă, iar el continuă să se mişte de câteva ori adânc şi tare în mine şi îşi dă drumul, cu un răget animalic asociat

numelui meu.

Rămâne nemişcat deasupra mea câteva secunde, timp în care amândoi aşteptăm să ne liniştim respiraţia şi bătăile inimii. Apoi îmi sărută scurt buzele, se ridică din pat şi dispare la baie, dar se întoarce destul de repede, venind din nou în pat lângă mine şi cuprinzându-mă cu braţele lui puternice.

— Acum poţi să te culci la loc, spune repede, dar îi simt zâmbetul din glas.

— Ce om… mă plâng eu, prefăcându-mă.

— M-am trezit un pic şi ţi-am simţit sânii frumoşi şi… m-a trezit de tot.

Chicotesc din nou. Mă surprinde latura asta glumeaţă a lui şi îmi place.

— Te cert mâine, glumesc, făcându-l să râdă.

— Poţi să mă şi pedepseşti, dar pedepsele se execută fără haine.

— De când?

— Asta e regula mea. Nu îţi place?

— Ba cred, că îmi place.

— Şi mie îmi place, răspunde încet ca şi când nu se referă la discuţia noastră.

Mă strânge mai aproape de pieptul lui, mângâindu-mi cu vârful degetelor spatele şi sărutându-mă pe creştet, iar eu mă joc cu degetele peste braţul lui.

Încet, sunt cuprinsă de acelaşi somn dulce şi adorm, din nou, în braţele lui.

Când deschid din nou ochii, camera este

scăldată în razele soarelui de dimineaţă. Îmi ridic uşor capul şi, uitându-mă la ceas, observ că este puţin trecut de ora 9.

Şi atunci realizez că în jurul taliei mele este braţul gros al lui Santiago, care continuă să mă ţină prizonieră. Zâmbesc. El doarme liniştit şi frumuseţea lui pare atât de inocentă, amintindu-mi cât de tare pot înşela aparenţele. Şi secvenţe ale nopţii precedente îmi revin în minte, una după alta, făcându-mă să-mi simt obrajii înroşindu-se.

Nu se trezeşte când mă eliberez de braţul lui şi mă dau jos din pat. Mergând pe vârfuri, mă duc la baie unde fac un duş rapid, iar când ies, el este încă în aceeaşi poziţie. Aşa că decid să îmi iau pe mine un halat scurt de mătase de culoarea piersicii, pe care îl aveam scos pe un fotoliu, pentru că nu vreau să fac zgomot şi să îl trezesc, apoi cobor la parter, în bucătărie, unde pun de o cafea. Am nevoie de o cană mare să îmi trezesc simţurile amorţite de atingerile lui Santiago.

Îmi trec mâinile prin păr şi zâmbesc ca o adolescentă, gândindu-mă la ce mi-a făcut. Pentru că eu nu am prea făcut nimic, el fiind cel care a controlat totul, în cea mai mare parte a timpului.

Dar oricât de plăcut a fost, un sentiment greu îmi apasă inima. Ştiu că a fost greşit. Ok, încerc să o iau ca pe nişte partide de sex senzaţionale, dar nu îmi stă în caracter să am o relaţie pur sexuală cu un bărbat, iar el sigur nu are de gând să transforme totul într-o relaţie adevărată. Vorbim

de Santiago Juan de Calabria, numit şi Don Juan, pentru că el asta face de obicei. Numai o proastă şi-ar imagina că ar putea să îl domesticească pe acest animal de pradă. Este genul de bărbat pe care îl ai câteva nopţi, apoi te pregăteşti să nu îl mai găseşti lângă tine, pentru că deja a plecat în altă parte. Este cel mai periculos bărbat, pentru că în acele zile cât e cu tine, poate să te facă să te simţi cu adevărat deosebită şi să crezi că aşa va fi întotdeauna, dar tot acest vis se risipeşte brusc, când nici nu te aştepţi, într-o zi cu soare şi miros de sex în cameră, când nu mai primeşti niciun telefon de la el, oricât de mult insişti.

Cândva am iubit un bărbat care a dispărut după câteva luni de relaţie, fără niciun cuvânt. Niciodată nu pomenesc de el şi nu îl pun la socoteală când sunt întrebată de relaţiile mele, pentru că el a fost unul dintre aceia care m-au rănit foarte tare. Eram tânără, era primul meu iubit şi la vârsta aia chiar credeam că orice om îşi are jumătatea lui, iar el mă făcuse să cred că este jumătatea mea.

Şi cât de tare m-a putut răni… Mi-au trebuit ani buni să las un alt bărbat în viaţa mea, iar de atunci aşteptările mele au fost mereu la limita minimă şi mereu am ştiut să am garda pregătită pentru eventuala şi inevitabila despărţire.

Aşadar, Santiago este ultimul om de pe planeta asta în care aş avea încredere cu inima mea.

Capitolul 20

Santiago

Deschid ochii leneşi, dar imediat realizez că sunt într-un loc complet necunoscut. Însă, îmi dau seama că nu m-a răpit nimeni şi că sunt în camera Arianei. Acum am ocazia să privesc în jurul meu şi să mă doară în cur de cameră, pentru că problema mea cea mare este de ce Ariana nu este lângă mine.

Mă uit la ceas şi este 10 fără ceva. Mă ridic în picioare şi îmi place să văd hainele noastre de azi-noapte aruncate peste tot. Rochiţa ei îmi atrage atenţia şi zâmbesc.

Unde e Ariana?

Dar mirosul de cafea care îmi atinge nările îmi răspunde la întrebare. Intru repede la baie şi fac rapid un duş, dar când ies nu mă mai deranjez să îmi iau hainele pe mine, decât să îmi înfăşor talia cu un prosop.

Îmi verific telefonul şi am mai multe apeluri nepreluate, pe care le ignor complet. Eu o caut pe Ariana, aşa că mă grăbesc la parter, spre locul de unde pare că vine mirosul de cafea.

Şi o văd. Stă în picioare, rezemată cu abdomenul de blatul din bucătărie şi cu spatele la mine. Este îmbrăcată într-un halat subţire de culoarea piersicii, care este foarte scurt şi abia îi

acoperă fundul. În jos, picioarele lungi şi perfecte îmi trezesc o nouă erecţie.

Mă apropii de ea şi mă simte, pentru că se întoarce spre mine cu cana de cafea în mână.

— ’neaţa, îmi zice încet, ochii ei trecând fugitiv peste corpul meu, la fel de admirativ ca aseară.

Cât îmi place cum mă priveşte! Nu este singura femeie care mă admiră şi sunt obişnuit cu ele, dar Ariana are ceva deosebit în privirea ei care mă atrage ca un magnet.

Mă apropii de ea, zâmbindu-i în colţul gurii şi îmi pun mâinile pe blat de-o parte şi de alta a corpului ei.

— Cafea? zice încet şi îmi întinde cana ei.

Nu refuz oferta pentru că am nevoie de puţină cafea, aşa că iau cana din mâna ei, beau o gură şi o aşez pe blat în spatele ei.

Mă priveşte un pic încruntată că nu i-am dat cana înapoi.

— Cafeaua mea? se plânge la mine.

— Mai târziu.

— De ce nu acum?

— Acum micul dejun.

— Am aşteptat să te trezeşti să te întreb ce preferi, pentru că nu am nici cea mai mică idee şi nu am vrut să fac ceva ce nu îţi place.

Rânjesc.

— Nu am pretenţii la mâncare, deci orice vrei tu este bine şi pentru mine. Dar acum nu mă refer

la acel tip de mic dejun.

Încet, îi desfac cordonul de la halatul subţire şi sunt luat prin surprindere să văd că este complet goală pe sub el. Înjur încet şi îmi ridic sprâncenele, admirând formele ei superbe şi cu un deget trasez o linie de-a lungul corpului ei, pornind de la gât, mai jos trecând cu mâna peste un sfârc, conturând sânul plin şi continuând peste abdomen, spre buric şi tot mai jos, între picioarele ei, cuprinzând-o cu podul palmei.

— Te vreau constant, îi mărturisesc sincer privind-o în ochi. Cu cât te gust mai mult, cu atât te vreau mai mult.

— Mereu asociezi sexul cu mâncarea? mă întreabă cu jumătate de voce, pierdută în mişcările degetelor mele care încep să se mişte peste sexul ei.

— Doar pe tine.

Îi acopăr gura cu a mea să nu mai aibă timp de replică şi degetele mele continuă să se joace cu locul ei sensibil şi tot mai umed. O s-o iau razna din cauza ei, la cât de tare mă poate atrage femeia asta.

Mă desprind de ea brusc, lăsând-o cu o privire confuză pe chip şi îi spun hotărât.

— Să nu te mişti un milimetru.

Ariana

Se întoarce pe călcâie şi dispare din bucătărie,

lăsându-mă total confuză şi al dracului de excitată. Unde a plecat acum? Ce îmi face?! Din instinct, îmi strâng halatul pe lângă corp.

Dar până să apuc să mă dezmeticesc din starea ameţitoare în care sunt, se întoarce cu aceeaşi privirea animalică, plină de sexualitate, parcă mai periculoasă decât atunci când a plecat şi vine glonţ spre mine, dar îmi dau seama că are în mână un prezervativ.

Ceva în mine se linişteşte şi mă simt deodată *j t* uşurată de o greutate care aproape mă făcuse să mă sufoc. Dar cuprinsă acum de braţele lui, toate gândurile urâte dispar într-o secundă şi îmi las corpul străbătut din nou de senzaţiile minunate oferite de buzele lui calde şi de mâinile lui dibace.

— Parcă ţi-am spus să nu te mişti un milimetru, îmi spune încet, lipindu-şi buzele de gâtul meu.

— Dar nu m-am mişcat… răspund lipsită de vlagă în voce.

— Şi atunci de ce ţi-ai strâns halatul?

— Nu mi-am dat seama…

— Oricum, va trebui să te pedepsesc pentru că nu m-ai ascultat.

— Cum?

— O să vezi.

Vocea lui e misterioasă şi nu am şansa să cer lămuriri, pentru că mă aşază ca pe un fulg cu fundul pe blatul de gătit şi se cuibăreşte între picioarele mele, pe care le desface dintr-o

mişcare.

Îşi desface prosopul din jurul taliei şi erecţia lui este dreaptă, îndreptată spre mine. În lumina dimineţii, am din nou convingerea că am văzut bine aseară şi este cu adevărat perfectă. Dar de data asta este atât de aproape, încât nu rezist tentaţiei să nu o ating, să nu îmi trec degetele peste ea, să nu o iau în mână şi să o frec încet.

— *Dios mio* Ariana… şopteşte şi, ridicându-mi privirea, îmi dau seama că este fascinat de ceea ce fac.

Îmi întinde prezervativul, lăsându-mă pe mine să îl rulez peste membrul lui magnific, iar după ce îmi îndeplinesc misiunea, îmi ridică mâinile pe după gâtul lui, în timp ce ale lui coboară pe corpul meu. Îşi apucă erecţia cu o mână şi o freacă încet de labiile mele, *tachinându-mă.*

Ce este mai excitant, e faptul că amândoi avem privirile coborâte spre locul unde avem acest contact erotic. Simt cum mă umezesc tot mai tare, văzând capul umflat al penisului cum se freacă de sexul meu umezit. Senzaţiile sunt extrem de plăcute, ca şi când mă masturbează cu organul lui întărit. Apoi, se poziţionează la intrarea în mine şi mă pătrunde încet, câţiva centimetri, apoi iese şi repetă mişcarea.

— Oh, Doamne, şoptesc copleşită de intensitatea imaginii, cât şi a senzaţiilor fierbinţi.

— Cât de bine e, zice cu o voce răguşită şi se pierde aproape tot în mine. Ţine-te bine de gâtul

meu. Ariana. O să fiu al dracului de dur.

Mă sărută în timp ce intră complet în mine, dar apoi iese încet şi mă pătrunde brusc cu o mişcare dură care mişcă şi mobila de sub mine. Repetă mişcarea cutremurător de intensă şi plăcută. îl simt atât de mare în mine, încât cred că o să mă rupă cu aceste mişcări, dar totul este mult prea plăcut să mă simt speriată. Măreşte ritmul şi, în timp ce mă pătrunde la fel de dur, îmi pierd degetele prin părul lui, sau agăţându-mă de umerii încordaţi.

— Îţi place, *hermosa!*

— Da, răspund printre gâfâielile mele epuizate.

— Îţi place mai dur?

— Îmi place orice îmi faci tu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o să mă termini tu şi mă pierd în sărutul copleşitor care mă face să simt din nou că sunt sub puterea lui. Şi mi se pare la fel de plăcut ca înainte. Îşi strecoară din nou o mână între noi şi degetele lui încep să facă aceeaşi magie asupra clitorisului meu, aducându-mă în timp record pe culmile orgasmului. Tot corpul este cuprins de plăcutele flăcări şi îmi dau capul pe spate, aşteptând lovitura finală.

— Aşa, iubito, îmi şopteşte, dă-ţi drumul! *Dios mio eres tari hermosa, querida!*

Şi explodez în milioane de bucăţi auzindu-i cuvintele pronunţate cu acel minunat accent.

Mă sărută, sorbindu-mi gemetele extazului meu, iar când corpul îmi este mai liniştit, iese din mine, mă dă rapid jos de pe bucata de mobilă şi mă întoarce cu spatele la el, aşezându-şi erecţia între picioarele mele.

— Acum, pedeapsa ta.

Îmi dă jos halatul, lăsându-mă goală şi apoi mă pătrunde încet pe la spate, aplecându-mă puţin.

— După ce îţi dai drumul, eşti atât de strâmtă, încât mi-e greu să mă controlez să nu explodez, zice intrând complet. O să fiu puţin mai dur, Ariana, dar dacă ceva te deranjează, să îmi spui. Eşti atât de sexy, încât îmi vine să dau frâu liber la toate fanteziile pe care le am cu tine, fără să mă mai gândesc la altceva.

Intră tare în mine, la fel ca înainte, dar în acelaşi timp, îmi dă o palmă peste fund, care mă face să tresar şi să scot un sunet scurt, surprinsă.

— Ţi-am spus că am să te pedepsesc, *hermosa,* şi din nou intră dur în mine, dar acum mişcările lui sunt tot mai rapide.

Îmi prinde părul în pumn şi, făcându-mă să îmi dau capul pe spate, buzele lui îmi savurează pielea de pe ceafa, apoi de pe umăr, trecându-şi dinţii peste pielea mea şi din nou îmi dă o palmă peste fund.

Senzaţia este ciudată, pielea parcă arde în acel loc, dar în acelaşi timp parcă flacăra de acolo îmi cuprinde tot corpul şi mă simt din ce în ce mai fierbinte. La a treia palmă, nu mă pot abţine să nu

scap un geamăt de plăcere, dându-mi seama că, din nou, sunt imobilizată de corpul lui, că nici capul nu îl pot mişca, iar el mă umple din ce în ce mai adânc şi mai repede. O nouă palmă şi durerea creşte, dar este din ce în ce mai excitantă.

— Ah, gem tare şi îmi împing fundul spre el, dorind să îi vin şi mai mult în întâmpinare.

— Dumnezeule, tu chiar o să mă termini pe mine…

Asaltul mişcărilor lui sunt tot mai energice, gemetele noastre sunt tot mai tari. Totul culmină cu o nouă palmă, iar dinţii lui pe pielea umărului meu, mă duc din nou în braţele unui orgasm, care mă face să îmi pierd complet toată vlaga şi aproape că leşin de plăcere. Din fericire, el termină în acelaşi timp şi mă cuprinde în braţe, până când amândoi ne liniştim respiraţia şi ne recăpătăm echilibrul.

Capitolul 21

Ariana

Mă întoarce încet cu faţa spre el, fără să mă scape din strâmtoarea braţelor şi mă sărută scurt pe buze, apoi îmi analizează chipul.

— Cum te simţi? mă întreabă încet.

— Tu cum crezi? ridic ironic o sprânceană.

— De aceea te întreb. Vreau să fii sinceră cu mine.

Tonul lui serios aproape că mă face să râd, dar reuşesc să mă abţin.

— Am avut în ultimele 12 ore mai multe orgasme decât am avut în ultima mea relaţie. Tu cum crezi că mă simt?

Zâmbeşte plin de mândrie.

— Dar ce a făcut bărbatul ăla cu tine în tot acel timp? A jucat şah?

— Ceva de genul.

— Chiar o să vreau să îmi povesteşti despre treaba asta, spune uşor încruntat şi pare cu adevărat intrigat de subiect.

— Altă dată, zâmbesc scurt.

— Dar eu vreau să ştiu cum te-ai simţit acum, cu mine, cu ce am făcut. Am fost prea dur?

— A fost… surprinzător, zic sinceră. E adevărat că mă ustură şi acum pielea, dar la momentul respectiv a fost ceva… intens.

— Surprinzător, intens, îmi place ce aud.

— E ciudat, e ceva nou pentru mine, dar nu m-a deranjat.

— Te-a excitat?

De data asta sunt sigură că faţa îmi e la fel de roşie ca fundul. Ezit să răspund, încercând să îmi găsesc cuvintele potrivite, iar el îmi ridică bărbia cu un deget.

— Repet: vreau să fii sinceră cu mine, Ariana. Ţi-am spus că eşti printre puţinele persoane în care chiar am încredere şi asta atrage după sine şi sinceritate.

Trage adânc aer în piept, scapă de prezervativ şi luând prosopul de pe jos, şi-l prinde din nou în jurul taliei. În timpul ăsta, mă îmbrac şi eu cu halatul, legându-l cu cordonul subţire.

Mă ia de mână şi mă aşază pe un scaun, venind lângă mine şi privindu-mă în ochi.

— Trebuie să ştiu dacă te-a excitat.

Aprob din cap.

— A fost excitant.

Zâmbeşte mulţumit.

— Te deranjează astfel de jocuri?

— Nu am practicat niciodată, dar ce am făcut până acum mi-a plăcut. Însă nu cred că aş fi la fel de încântată dacă mă legi cu frânghii de sâni şi mă agăţi de tavan…

Mă strâmb uşor şi începe să râdă.

— Stai liniştită că nici eu nu merg chiar atât de departe.

— Dar ţie îţi plac jocurile astea, nu? îmi amintesc că prima dată când te-am văzut la tine acasă aveai o cravaşă în mână.

Şi atunci îmi dau seama.

— Erai cu cineva atunci, nu?

— Nu asta e important, *hermosa,* zice zâmbind cald şi îmi mângâie obrazul. Îmi plac jocurile astea, dar vreau să ştiu şi ce îţi place ţie, să ştiu ce să îţi ofer.

— De ce trebuie să ştii toate astea?

— Pentru că îmi place la nebunie când îţi dai drumul şi vreau să văd asta cât mai des.

Înghit în sec. Pentru că nu este o glumă, iar el nu zâmbeşte deloc. Este cât se poate de sincer şi inima mea o ia puţin razna.

Mereu spune că are încredere în mine şi că este sincer, dar eu încă ştiu că nu pot să am încredere totală în el. Poate doar în ceea ce priveşte relaţia noastră sexuală. Aici da, am încredere în el că o să îmi ofere toată plăcerea care există pe lumea asta.

— Zici asta ca să nu te mai cert? Că parcă asta trebuia să fac azi.

Zâmbeşte, abţinându-se cu adevărat să nu râdă.

— Corect. Azi trebuia să mă certi pentru ceea ce îţi fac. Mai exact ce îţi fac, Ariana?

Vocea lui este amuzantă, dar în acelaşi timp, impunătoare.

— Din câte ştiu ţi-am zis că nu mai ai voie în casa mea şi, cu toate astea, m-ai făcut să-ţi deschid uşa nu numai casei, dar şi a dormitorului.

— Dacă te face să te simţi mai bine, ne mutăm la mine în casă. Am mai multe jucării acolo.

Îmi face cu ochiul şi din nou îmi simt faţa luând foc. Începe să râdă.

— Când te văd că roşeşti, mă jur, îmi vine să te iau pe sus şi să ţi-o trag până rămânem amândoi fără aer. Nu ai idee ce efect ai asupra mea.

Devine încet serios, chiar dacă continuă să îşi păstreze un zâmbet sincer pe chip. Când e serios

şi spune lucrurile astea, mă face să fiu confuză. Mult prea confuză pentru binele meu.

Acum mai bine de jumătate de oră eram decisă să îmi ţin garda sus, iar acum cuvintele lui mă fac să mă îndoiesc de propriile-mi convingeri. Nu este bine. Nu trebuie să văd relaţia asta ca altceva decât ceea ce este ea acum şi anume, o relaţie sexuală venită ca bonus la aranjamentul nostru. Şi nici nu am motiv să cred că ar putea să fie altceva. Cuvintele lui sunt cuvintele cuiva căruia îi pasă, al unui om care are încredere şi nu trebuie confundate cu alte sentimente care nu îşi au locul între noi acum. Până la urmă, la baza relaţiei noastre este un aranjament care se va termina când el se va întoarce în Spania, iar toată această atracţie sexuală ameţitoare care există între noi va dispărea, după aceea.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui este serioasă şi mă priveşte cu un chip ce pare să îmi transmită îngrijorare.

Exact ce spuneam. Poate e sincer, dar nu trebuie să cred că e vorba de altceva.

— Nimic, răspund clătinând din cap. Doar că mi-am dat seama că ne-am luat rolul foarte în serios. Acum chiar nu mai există îndoială pentru cei din jur că noi am juca un teatru ieftin.

Se încruntă.

— Ceea ce se întâmplă între noi nu are nicio legătură cu aranjamentul nostru.

— Ştiu, zic zâmbind fals. Dar este un bonus al

dracului de plăcut.

— Te deranjează?

— Nu… zic închizându-mi ochii câteva secunde. Doar că, aşa cum ţi-am mai spus, nu am mai făcut niciodată aşa ceva, nu m-am mai lăsat niciodată purtată de val cu atâta uşurinţă. Dar este ok, o să mă obişnuiesc.

Zâmbesc din nou fals, dar el continuă să fie serios.

— Să te obişnuieşti cu ce?

— Cu ideea de aventură. Cu gândul că nu este o relaţie adevărată, cu un viitor real.

Se îndreaptă de spate, rezemându-se de spătarul scaunului şi îşi trece o mână prin păr, privind în gol.

Apoi clipeşte de câteva ori şi aprobă din cap.

— Corect. Nu aş vrea să crezi altceva decât ceea ce este.

Stomacul mi se strânge, dându-mi o stare de disconfort, dar mă bucur că am lămurit asta. O linişte profundă se lasă între noi şi nu pot să spun că este plăcută. Pot chiar să o simt puţin dureroasă.

— Deci… nu mai am voie la tine în casă? Nici eu şi nici florile de la mine?

Tonul lui este inocent şi nu am cum să îmi menţin seriozitatea, când chipul îi e ca al unui copil mic căruia tocmai i-am spus că Moş Crăciun nu există. Râd pe sub mustăţi şi mă amuză schimbarea bruscă de atitudine, dar în special,

atmosfera dintre noi. Aşa este el de obicei? Nu ai cum să rămâi supărată pe el, pentru că face câte o glumă care să spargă orice zid.

Şi-mi pun cea mai slabă mască de om serios, cu riscul de a părea ca o copilă bosumflată, ba chiar îmi încrucişez şi braţele peste piept.

— Nu! Nu mai ai voie!

Începe să râdă şi el de rolul meu în acelaşi stil cu a lui.

— Bine, puştoaico. Mai vedem noi.

Zâmbetul lui e misterios şi îmi dă de înţeles că are ceva plănuit pentru interdicţia mea de a-l mai primi în casă.

Se ridica în picioare şi îmi întinde o mână.

— Dar presupun că nu dai afară din casă un om mort de foame, fără să îl hrăneşti măcar cu o felie de pâine, nu?

Îi zâmbesc şi îi accept mâna întinsă.

— După toate prestaţiile date, cred că îţi meriţi dreptul la puţină mâncare.

— Ce femeie! se preface, şocat de replica mea şi, când trec pe lângă el, îmi dă o palmă uşoară peste fund. Dar o să mă asigur să trec asta pe lista de pedepse. Sunt sigur că o să mai aduni.

Contrar aşteptărilor, ameninţarea lui nu mă sperie, ci îmi trimite fiori plăcuţi în corp şi pot spune că ceva în mine abia aşteaptă momentul în care mă va pedepsi.

— Am să fac tot posibilul… să mai adun.

Un sunet gutural se aude în spatele meu,

exact când ajung la frigider şi îi simt corpul foarte aproape în spatele meu, dar nu mă atinge.

— La dracu', Ariana, tu vrei să nu mai ieşim din casă câte zile vom mai avea?

— Momentan, vreau să fac ceva de mâncare, până nu leşinăm amândoi de foame, spun zâmbind.

— Pot să te ajut?

— Nu ştiu… Poţi?

Mă întorc pe jumătate spre el.

— Ai mai gătit?

Clipeşte de câteva ori.

— Nu. Dar prind foarte repede dacă îmi arăţi ce trebuie să fac.

— Mă gândeam la o frittata. Ce părere ai?

— Dacă mă întrebi de frittata ca mâncare, îmi place. Dacă mă întrebi ca şi viitor bucătar, nu am nici cea mai mică idee ce trebuie să fac.

Râd din nou.

— Îţi arăt eu. E simplu.

— Bine, *hermosa.* Am încredere în tine.

Îmi zâmbeşte cald şi sincer. El are încredere în mine, dar eu tot nu ştiu dacă pot să spun acelaşi lucru.

Capitolul 22

Santiago

Chiar dacă în calendar este sâmbătă, pentru

mine este tot o zi de muncă, în special acum, când trebuie să mă zbat de zece ori mai mult să îmi recapăt drepturile la Curte. Aşa că, după micul dejun, plec cu greu de la Ariana, fug acasă, fac un nou dus, mă schimb într-un costum şi o iau din loc.

Dar gândul meu a rămas în continuare la ea, la cum mă simt când sunt cu ea, la cum mă simt de gol acum că am plecat de lângă ea şi cât de nerăbdător sunt să mă reîntorc.

Zâmbesc, amintindu-mi de interdicţia de a mai intra în casa ei. Un avantaj pentru mine, deoarece în dormitorul meu sunt mai multe jucării sexuale cu care ne putem distra şi mă bucur enorm ştiind că e dispusă să încerce. Pot spune că sunt chiar entuziasmat să îmi pun în practică toate fanteziile care mi-au trecut prin minte de când am văzut-o prima dată.

Şi totuşi, faptul că nu am voie să fac ceva, nu îmi place, aşa că am o idee mai bună să-i dovedesc că nu o să fie cum vrea ea, ci cum vreau eu. Întotdeauna iese cum vreau eu, atât timp cât ştiu ce vreau. Iar acum, ştiu că o vreau pe Ariana, că îmi place de ea şi îmi face plăcere să petrec timp cu ea, atât în pat, cât şi în afara lui.

Dar are dreptate că este o aventură, ceva ce o să se termine când eu o să mă întorc în Spania. În continuare, este o provocare pentru mine să fiu fidel unei singure femei şi uite că a trecut aproape o săptămână şi eu nu am mai fost cu o altă femeie în afară de ea. Ceea ce e o premieră pentru mine,

să am timp de aşa ceva şi, cu toate astea, să îl petrec cu o singură persoană.

Dar îmi place. Asta mă surprinde cel mai tare, că nu simt nevoia de altceva, de altă femeie, ba chiar simt că vreau şi mai mult de la Ariana. E ciudat.

Din păcate azi am o zi atât de plină, cu un zbor până în New York, încât nu ştiu dacă o să am ocazia să o văd, nici măcar spre seară. I-am spus şi ei că o voi anunţa dacă ieşim măcar la o cină târzie, dar şansele sunt minime să ajung acasă la o oră rezonabilă.

După ce dau un telefon pentru a-mi pune la punct planul răutăcios de a-i da convingerile peste cap, mă dedic un pic interviului ei şi discut cu cei de la Curte despre imaginile pe care trebuie să le furnizeze cât mai curând colegilor Arianei, pentru a face montajele necesare emisiunii. Mai sunt şase zile şi lucrurile trebuie să se mişte foarte repede pentru ca ea să aibă parte de succes. Chiar îmi doresc să iasă bine emisiunea şi ea să fie mulţumită de rezultat.

Ariana

După plecarea lui Santiago, casa mi se pare atât de pustie… E plăcut să mai fie şi altcineva aici, în afară de mine şi, o dată pe săptămână, menajera.

Ies la o scurtă repriză de alergat, ştiind că am

destul timp să mai lenevesc după aceea, înainte de a merge la muncă. Sâmbăta e o zi lejeră, având doar o emisie şi apoi, liber până luni.

În timpul mişcării mele sub soarele călduros, imagini ale lui Santiago îmi revin de multe ori în mine, dar încerc să le alung de fiecare dată şi să mă focusez doar pe alergat.

Mă întorc acasă epuizată, dar nu apuc să închid uşa în spatele meu, că cineva sună la sonerie. Deschid imediat şi văd în faţa mea un băiat la vreo 20 de ani, îmbrăcat ca un curier.

— Domnişoara Ariana Acosta?

— Da, răspund eu, aşteptând mai multe detalii.

— Avem o livrare pentru dumneavoastră.

Şi fără să mai aştepte răspunsul meu face un semn şi, dintr-o dubiţă parcată în faţa casei, coboară mai mulţi tineri, fiecare cu câte un buchet imens de trandafiri. Efectiv, trec pe lângă mine salutându-mă scurt şi intră în casă, continuând să facă câteva ture de acest gen.

Totul se petrece atât de repede, încât nici nu îmi dau seama când armata de băieţi pleacă şi, întorcându-mă pe călcâie spre sufrageria mea, îmi dau seama că toată camera este plină de trandafiri roşii. Plină! Cred că sunt aproape 20 de buchete de diferite dimensiuni, fiecare cu vază şi aşezate peste tot.

Un singur buchet dintre cele aşezate pe masă este format numai din trandafiri albi şi,

apropiindu-mă de el, observ şi cartonaşul ataşat. îl deschid şi încep să râd când văd mesajul „Uite că până la urmă florile tot au intrat în casa ta. Urmez şi eu. S”.

Am nevoie de minute bune să mă liniştesc din râsul nebun. Omul ăsta chiar nu e sănătos la cap! Şi nu mă plâng! Abia după vreo oră reuşesc să le găsesc buchetelor un loc mai potrivit prin casă, iar buchetul alb îşi găseşte locul în dormitorul meu. Şi uite că timpul meu de leneveală s-a dus, dar mă bucur că l-am umplut cu o surpriză atât de plăcută. Am încercat să îl sun, dar are telefonul închis, ceea ce mă face să bănuiesc că este deja în avion spre NY. Îi dau totuşi un sms: „Florile sunt minunate! îţi mulţumesc pentru surpriză, chiar dacă m-a făcut să îmi încalc regula. Ai găsit o firmă care să te livreze şi pe tine, sau cum intenţionezi să intri în casă?”

După ce trimit sms-ul, îmi continuu programul normal al zilei.

La birou, am pe masă un teanc de dosare şi bileţele de la câţiva colegi de la echipa de montaj. Ştiu că trebuie să iau legătura cu persoana de contact de la Curtea Regală pentru a-i ruga să ne dea filmările necesare, dar când ajung la colegii mei, aceştia îmi spun că deja au fost contactaţi şi materialele au început să vină.

În spatele meu, îşi face apariţia şi Edy, plin de entuziasm.

— Săptămâna asta nici că se putea încheia mai

bine! De jumătate de oră tot primim materiale cât să facem 10 emisiuni despre Familia Regală!

— Dar nici nu am apucat să îi sun, zic confuză.

— Se pare că domnul Duce i-a instruit deja să ne contacteze, mă lămureşte Edy. M-au sunat acum două ore, le-am spus ce avem nevoie şi deja lucrurile s-au pus în practică.

Ridic din sprâncene. Se pare că Santiago chiar s-a mobilizat aşa cum mi-a promis aseară, chiar dacă urma ca eu să îi sun.

După câteva minute, îmi fac totuşi datoria şi sun persoana de contact, pentru a-i mulţumi. Avem o conversaţie plăcută şi tipul îmi mărturiseşte, printre altele, că este vărul lui Santiago şi ţine neapărat să îmi mărturisească cât de surprins a fost când a auzit că Santiago este într-o relaţie serioasă. De asemenea, îmi urează multă răbdare cu el pentru că sunt prima femeie care a reuşit să îl îmblânzească pe armăsar, dar el e convins că efortul meu o să merite.

Cuvintele lui pline de optimism mă înduioşează şi îmi duc rolul în continuare, chiar dacă în mintea mea e ceva de genul „Dacă ai şti tu cât de falsă e relaţia asta…” Cunoscându-l pe Santiago, cu fiecare minut care trecea, îmi dau seama că are multe părţi bune şi că este adevărat ce îmi spune acest om, că Santiago merită efortul, însă… nu e cazul. Cu conştiinciozitate, îmi repet mereu ca o mantră că totul este un teatru, iar confirmarea mi-a venit şi din partea lui azi-

dimineaţă.

Cu puţin timp înainte să intru în emisie, telefonul îmi vibrează, anunţându-mă că am un mesaj. Inima îmi bate mai repede când văd că expeditorul este Santiago şi citesc repede mesajul:

„Te asigur că voi fi ambalat foarte frumos şi voi purta şi o fundă roşie. Doar că e posibil să nu o vezi, decât dacă mă dezbraci.

Nu pot să cred că a scris asta! Şi a pus şi un emoticon? Santiago, Ducele de Calabria pune emoticoane la mesaje? Nu pot să nu chicotesc singură în spatele biroului, simţindu-mi obrajii înroşiţi. Dar prefer să fac pe naiva.

„Nu ştiu la ce te referi. Adică nu o să apari cu ea legată la gât?”

Răspunsul lui vine imediat: „Este o variantă, *mi hermosa,* dar eu mă gândeam mai mult să o leg de acea parte a corpului meu pe care azi dimineaţă am privit-o amândoi cum intra încet în tine”.

Doamne, ia-mă! ACUM, nu pot să cred că a scris asta! Clar, faţa mea a luat foc şi nu mai ştiu pe unde să mă pitesc, să nu mă vadă colegii! Un nou mesaj vine de la el la fel de repede.

„La dracu’, Ariana… Am o erecţie cât casa, amintindu-mi cât de bine este în tine. Şi nu este prima dată pe ziua de azi când sunt în starea asta”.

„Nu mă ajuţi deloc să am o zi mai uşoară” îi scrie eu.

„De ce, tu să ai o zi mai uşoară când eu sufăr pe aici? Hai să suferim împreună!”

„Nu pot. Intru în emisie în câteva minute, aşa că vezi ce mai scrii, că las telefonul în geantă, ca de obicei”.

„Ia-I cu tine. Citeşti în pauzele publicitare şi îmi răspunzi când termini ştirile”.

Nu ştiu de ce îl ascult şi bag telefonul în buzunarul pantalonilor, înainte să îi dau un sms cu „Ok” şi să fug.

Transmisia începe şi, la scurt timp după aceea, telefonul meu vibrează. Câteva minute mai târziu, vibrează din nou la fel de scurt. Înjur în gând faptul că nu l-am oprit de tot, dar reuşesc să îmi păstrez concentrarea până la prima pauză, când citesc repede mesajele lui.

„A fost la fel de erotic ca în seara când ai venit la mine şi mi-ai atins excitaţia pe care apoi ai gustat-o de pe degetele tale”.

Respiraţia mi se opreşte.

„Sau azi dimineaţă când te-am plesnit peste fund, iar tu ai scos cel mai erotic sunet, în timp ce am intrat tare în tine”.

Dracu’ mai respiră, că eu sunt varză leşinată şi tot sângele îmi e în obraji, iar un foc tăcut începe să mocnească între picioare, amintindu-mi momentele pe care el le pomeneşte.

Doamne, ce poate să îmi facă bărbatul ăsta…

— Ariana, te simţi bine? îl aud pe producător vorbindu-mi în cască.

— Da, da, zic repede, băgând telefonul la loc în buzunar.

— Că te-ai înroşit, deodată, la faţă. Respiră adânc, că în zece secunde intrăm din nou în direct.

Încerc să respir, dar cine îşi mai aminteşte cum se face?

Capitolul 23

Ariana

Cum ies din emisie, îi dau mesaj.

„Eşti bun, trebuie să recunosc. Te pricepi să agiţi o fată în cele mai nepotrivite momente…”

Din nou îmi răspunde destul de repede.

„De aceea aveai obrajii atât de roşii după ce ţi-am dat ultimul mesaj? Sau era lumina nepotrivită?”

Wow! M-a văzut la TV?

„Era efectul mesajelor tale. Din fericire, celălalt efect era doar între picioarele mele şi nu s-a văzut”.

Dacă vrea să joace murdar, atunci joc şi eu la fel.

„Spune-mi că nu faci glume cu mine…”

„Nu îmi arde de glume, Santiago. Mesajele tale m-au excitat, amintindu-mi cum intrai în mine şi corpului meu nu i-a păsat că eram în timpul unei transmisii în direct”.

„La dracu’, acum iar sunt excitat. Şi sunt într-o şedinţă cu încă vreo 10 persoane la masă”.

„Şi de ce stai cu mine de vorbă dacă ai treabă?”

„Pentru că discuţia cu tine este de o mie de ori mai interesantă decât întâlnirea asta”.

Momentul potrivit să mă joc un pic mai dur, aşa cum a făcut şi el.

„Fac pariu că ţi-ai dori să fiu acum sub masă, să îţi desfac încet şliţul la pantaloni şi să îţi eliberez erecţia pentru a o putea gusta cu poftă, cu buzele mele date cu rujul roşu…” „îmi imaginez că eşti excitat şi pulsezi de dorinţă în gura mea, în timp ce te pierzi tot mai adânc printre buzele mele…”

Dumnezeule, în viaţa mea nu am dat un mesaj erotic şi nici nu ştiu de unde îmi vin cuvintele astea. Dar, în timp ce încerc să îl torturez pe el, trebuie să recunosc că nici mie nu îmi este indiferent. Numai imaginile pe care încerc să i le descriu, mă fac să îmi simt corpul mai fierbinte şi pulsul mai ridicat.

Răspunsul lui vine după câteva clipe.

„La dracu’, eu ţi-am spus că o să mă omori” „Dar, pe lângă asta, o să mă şi falimentezi, că nu am mai putut să stau în aceeaşi încăpere cu oamenii ăia şi am ieşit să mă răcoresc”.

„Măcar tu ai putut să ieşi, eu nu am putut să plec din emisie”.

„Să înţeleg că asta a fost răzbunarea ta?”

„Nu aş numi-o aşa. Nu îmi place să cred că sunt atât de rea”.

„Mie îmi place să cred că eşti… o fată rea şi o să fii pedepsită”.

Sună a replică ieftină dintr-un film, dar este excitant să citesc aceste cuvinte adresate mie de către un bărbat care ştie cum să facă să te pedepsească, ducându-te pe cele mai înalte culmi ale plăcerii.

„Abia aştept!” îi răspund.

„Nu ai idee ce efect ai asupra mea”.

„Nici mie nu îmi e uşor”.

Trag adânc aer în piept şi simt că sinceritatea noastră intră pe un teren minat. Îmi strâng repede lucrurile, îmi iau la revedere de la colegi, pentru că îi văd abia luni şi pornesc spre maşină, când telefonul începe să îmi vibreze în mână. Instant, sunt cuprinsă de emoţii când văd numele lui pe ecran.

— Santiago…

— La dracu’, Ariana, aud vocea lui chinuită. Nu mai sunt în stare să termin şedinţa asta pentru că am în cap doar ce mi-ai scris…

— Scuze, zic reţinut. Nu am vrut să îţi creez probleme.

— Nu îţi cere scuze, că nu ai de ce. Mâine eşti liberă, nu?

— Da, zic confuză.

— Ai plecat de la birou?

— Acum mă urc în maşină.

— Ok. Te duci acasă, împachetezi nişte haine potrivite frigului din New York şi, în două ore, un şofer o să te aştepte în faţa casei.

— Poftim?

— Te vreau aici şi, la cum stau lucrurile, mai mult ca sigur voi rămâne peste noapte în New York. Totodată, sora mea ar vrea să te cunoască şi cred că este ocazia perfectă să luăm mâine prânzul cu ea şi apoi să revenim în Miami.

Un val de informaţii care mă copleşesc.

— Sora ta?

— Ea e neimportantă în discuţia noastră. Aici e vorba despre mine. EU te vreau aici.

Chicotesc.

— Un pic egoist. Şi cu toate astea, nu pot să nu te întreb: iar ai uitat treaba cu „te rog?”

— Vrei să te rog, Ariana? vocea lui e vicleană şi îi simt zâmbetul malefic.

— Da.

— Bine. Ariana, ai vrea, te rog, să vii în New York?

— De ce? întreb, dar sigur îşi dă seama că râd în timpul ăsta.

— Te joci cu focul, zice încet, apoi continuă pe aceeaşi voce mieroasă de mai devreme. Pentru că te rog politicos să îmi fii alături chiar din noaptea asta, ca să ţi-o pot trage până când TU o să mă rogi să te las să dormi.

Încep să râd de efortul lui de a fi un gentleman prin modul lui de a vorbi, dar cu toate

astea, încerc să fiu mai serioasă când îi spun:

— Adică nu o să mă laşi să dorm? A… nu vin…

— Ariana…

Un singur cuvânt spus ca un tunet de către el, îmi opreşte aberaţiile şi mă face să simt fiori pe spate.

— Te duci acasă, îţi pregăteşti bagajul şi ne vedem peste câteva ore. Şi o să mă asigur ca la noapte o să fii pedepsită cum se cuvine pentru ceea ce îmi faci TU mie.

Inima continuă să îmi bată ca nebuna chiar şi după ce închidem conversaţia. Acasă, îmi strâng mecanic un mic bagaj pentru o zi de noiembrie în New York, unde temperaturile sunt mult sub cele din Miami în această perioadă.

Când aud soneria de la intrare, cobor repede şi îl văd pe şoferul lui Santiago, care ne-a dus la restaurantul unde am luat prima noastră cină.

— Bună ziua, domnişoară Acosta, îmi spune politicos. Eu sunt Marco şi am vrut să vă anunţ că am ajuns. Oricând sunteţi gata, putem porni.

— Bună, Marco, îi zâmbesc cald. Te rog să îmi spui Ariana. Mai am nevoie de câteva minute să mă asigur că totul e în ordine prin casă.

Acum, dacă stau să mă gândesc, cred că nu am mai plecat de acasă de câţiva ani…

— Dar… zic oprindu-l din drumul lui înapoi spre maşină. Mai exact care este traseul?

— Vă conduc la aeroport unde, între timp va ateriza avionul Ducelui de Calabria, cu care veţi

zbura la New York în cel mai scurt timp.

Rămân cu gura căscată. Nici măcar o secundă nu m-am gândit la cum o să ajung la New York, dar nici într-o mie de ani nu m-am gândit că o să merg cu avionul privat al lui Santiago.

— Ok… zic încercând să îmi revin din şoc.

Intru în casă şi îi dau un mesaj lui Santiago.

„Puteam să îmi iau un bilet de avion şi să vin cu o companie obişnuită… Nu trebuia să te deranjezi…”

„Crede-mă că nu este niciun deranj. Era deranj mai mare să aştept după tine cine ştie câte ore să găseşti un zbor, plus că iubita unui Duce nu zboară cu orice avion, pentru că merită ce e mai bun ;)"

Iar un emoticon, iar încep să râd.

„Îţi mulţumesc pentru confortul oferit”.

„Ai plecat de acasă?”

„Acum”. Îi răspund, în timp ce îmi iau micul troler şi geanta pe umăr.

„Hai mai repede!”

„Ce nerăbdător eşti!”

„Normal! Te vreau!” „De ce dracu’ am plecat de la tine de dimineaţă?”

„Pentru că aveai treabă de făcut?”

„Aş fi preferat să te fac pe tine!”

„Răbdare, domnule Duce”.

„Cu tine nu prea am aşa ceva…”

Nici eu, dar nu îi spun asta. Mă las moale în bancheta maşinii luxoase care mă conduce spre

aeroport şi încerc să nu mă gândesc la cum mă face el să mă simt.

Avionul este superb, mic şi foarte luxos în interior. O însoţitoare de bord mă serveşte cu un pahar de şampanie, pe care nu îl refuz, iar după ce îmi vine şi cu un fel de mâncare sofisticată şi extrem de gustoasă, nu mă pot abţine să nu trag un pui de somn pe fotoliul comod.

Sunt trezită tot de minunata femeie, care mă anunţă cu un zâmbet cald că în câteva minute ajungem în New York, unde o maşină mă aşteaptă să fiu dusă ia hotelul unde este Santiago.

Este de ajuns să îi aud numele şi inima îmi bate cu putere, fiind entuziasmată să îl văd. Afară, este deja întuneric şi ceasul îmi arată că este trecut de ora 19.

Coborând din avion, sunt lovită de un curent mult prea rece pentru corpul meu obişnuit cu temperaturile mereu ridicate ale Floridei. Îmi trag haina pe lângă corp, dar nu mă ajută prea tare. M-am îmbrăcat într-o rochie din stofă nu foarte groasă, de culoare maro roşcat, lungă până peste genunchi şi cu o cureluşă subţire în talie, dar se pare că am subestimat diferenţa de temperatură. Cel puţin momentan, până mă obişnuiesc un pic cu noile temperaturi.

În limuzina călduroasă îmi deschid şi telefonul, dar nu am niciun mesaj. Şoferul mă anunţă că vom ajunge în aproximativ 40 de minute la hotel, aşa că mai profit de ocazie să lenevesc,

bucurându-mă de luminile oraşului pe care nu l-am mai vizitat de aproape doi ani.

Capitolul 24

Santiago

Dau ture de aproape 30 de minute prin apartamentul închiriat la ultimul etaj al acestui hotel, de când am reuşit să scap din ultima întâlnire pe care am avut-o chiar la parter. Nu ştiam cum să scap mai repede de oamenii ăia, de parcă asta ar fi adus-o pe Ariana mai repede.

Dar măcar acum sunt liber să mă învârt ca un leu în cuşcă, aşteptându-mi prada pe care abia aştept să o devorez. Toată ziua am avut o erecţie greu de ascuns, gândindu-mă la ea, iar după mesajele ei mi-am dat seama că nu pot să mă concentrez la absolut nimic dacă nu o aduc lângă mine cât mai repede.

Cu toate astea, ceva în stomacul meu îmi reaminteşte că sunt un muritor şi trebuie să mă hrănesc. Sunt sigur că şi ei îi este foame. Când şoferul îmi scrie că vor ajunge în mai puţin de 15 minute, dau şi comandă la room service pentru mâncare.

Cât de agitat sunt…

Deodată, aud zgomot la intrare şi, ca o furtună, îmi fac intrarea în livingul mare.

Dios mio cât e de frumoasă!

Un angajat al hotelului îi lasă micul troler, iar apoi se retrage repede, lăsându-ne singuri.

Ariana îmi zâmbeşte cald, dându-şi jos paltonul de pe umeri, dar eu nu sunt capabil să vorbesc. Din doi paşi sunt lângă ea şi, cuprinzându-i chipul frumos cu ambele mâini, îi zdrobesc buzele cu ale mele.

Nu mă satur de gustul ei, chiar dacă limba mea i-a invadat gura, smulgându-i un geamăt dulce. Mă primeşte cu aceeaşi dorinţă, mâinile ei prinse în părul meu mă îndeamnă să vin mai aproape. O lipesc de uşă, aproape strivind-o cu corpul meu, împingând-o cu pelvisul, iar o mână coboară pe trupul ei subţire, conturându-i fără pic de delicateţe un sân, apoi talia, fundul pe care mi-l doresc roşu sub palma mea, pentru că vreau să o pedepsesc. De ce? Pentru că mă simt atât de lipsit de control în ceea ce o priveşte.

Rochia, este mult prea lungă pentru răbdarea mea de acum, deci am nevoie de ambele mâini să i-o pot ridica mai sus, cât să îi permit mâinii mele să-i mângâie piciorul fin, acoperit de un dres subţire, care se termină cu o bucată de dantelă în partea de sus.

Oh, Doamne, are dres cu bandă dantelată.

— Mă omori, şoptesc printre buzele noastre lipite, ştiind că sunt un om terminat lângă ea.

Îmi continuu călătoria un pic mai sus, spre locul ei magic pe care deja îl simt fierbinte sub materialul fin pe care degetele mele îl ating acum.

Continuu să o devorez cu gura, sorbindu-i fiecare geamăt care îi scapă, dar degetele mele sunt tot acolo, masând încet, dar pline de nerăbdare, îi dau chiloţii într-o parte şi o simt goală, fină şi foarte umedă.

Mă desprind de buzele ei şi o privesc în ochi, observând fiecare emoţie exprimată pe chipul ei în timp ce mâna mea se mişcă acolo jos, iar două degete o pătrund încet.

Ochii ei sunt plini de dorinţă, iar buzele umflate sunt întredeschise pentru a putea respira tot mai rapid. Închide ochii, muşcându-şi buza de jos, dar nu o las.

— Deschide ochii, şoptesc poruncitor. Uită-te în ochii mei până când îţi dai drumul.

Oricât de mult vreau să fiu în ea, imaginea ei, copleşită de plăcerea pe care i-o ofer cu degetele mele, îmi place la fel de mult. Oare o să mă satur vreodată să o privesc?

Mişcările mele sunt tot mai îndrăzneţe, tot mai necruţătoare şi o pătrund tot mai repede, tachinând, în acelaşi timp, moţul sensibil al clitorisului şi nu durează foarte mult până când gemetele ei devin mai puternice şi o simt cum se strânge sub lovitura orgasmului.

Îmi lipesc din nou gura de a ei, sugându-i fiecare buză în parte, tot mai încet, până când corpul i se linişteşte.

Sub privirea ei epuizată, îmi ling degetele care au fost în ea şi, deodată, se uită la mine cu ochii

mari:

— Chiar trebuie să fii de fiecare dată la fel de surprinsă? Ţi-am spus că eşti felul meu preferat de mâncare.

— Nu ştiu dacă o să mă obişnuiesc cu imaginea asta.

— Atunci am s-o repet până când nu o să îţi mai pară nimic deosebit.

Şi fără să mai aibă timp de replică, o iau în braţe şi mă aşez pe canapea, ţinând-o în poala mea. Îmi doresc să fac altceva, dar ştiu că trebuie să vină mâncarea şi vreau să fie hrănită bine înainte de a continua. Pentru că, dacă încep, nu mă opresc prea curând, la câte îmi doresc să fac cu ea.

— Cum a fost zborul? o întreb, jucându-mă cu o şuviţă din părul ei şaten şi moale.

— Foarte plăcut. Îţi mulţumesc!

Îmi zâmbeşte şi nu am cum să nu îi răspund la fel.

— Nu ai de ce să îmi mulţumeşti. După ce că ţi-am răpit tot timpul liber pe care îl mai aveai în weekend, măcar atât am putut să fac.

— Este şi plimbarea asta un mod foarte plăcut de a-mi umple timpul.

Ridic o sprânceană, în glumă.

— Asta sunt eu? 0 umplutură de timp?

— Cum am spus, una foarte plăcută, zâmbeşte amuzată.

— Sunt sigur că după noaptea asta o să mă

declari cea mai plăcută umplutură de timp.

Chicoteşte cu acel sunet delicios de dulce.

— Eşti atât de sigur pe tine… Arogant ca întotdeauna.

Ridic nevinovat din umeri.

— Am toate motivele să fiu.

— Cum rămâne cu modestia?

— Este un capriciu pe care eu nu mi-l permit, în lumea mea, un moment de modestie poate fi asociat imediat cu slăbiciunea.

— Deci, mereu trebuie să ai această atitudine rece, arogantă şi lipsită de empatie?

Cuvintele ei sunt un pic dure, chiar dacă îmi zâmbeşte. Nu este prima dată când le aud, dar parcă spuse de ea sună diferit şi urât.

— Tu aşa mă vezi?

— La o primă vedere, da, aşa pari. Dar, din când în când, mai văd nişte crăpături în toată armura asta de cavaler şi atunci reuşesc să văd ceva frumos şi dincolo de aspect.

— Dincolo de armură.

— Da.

— Dacă vrei, pot să dau jos chiar acum toată armura şi o să vezi cât de frumos sunt gol.

— Santiago… mă loveşte în glumă în umăr şi râdem amândoi.

— Ai un pic de răbdare până mâncăm apoi trecem şi la lucruri serioase.

— Cât de serioase? vorbim despre premiul Nobel? Politică? Criza financiară?

Pare serioasă, dar e o mască pe care o ascunde cu greu. Şi asta o face să mustăcească cu cât eu mă uit mai încruntat la ea.

— *Dios mio* ce o să îţi fac mai încolo… O să vezi cât de serios sunt când o să te pedepsesc şi cât de serioasă o să fii tu când o să ţipi de plăcere.

Înghite în sec. Gestul nu îmi scapă şi zâmbesc mândru că am acest efect asupra ei.

Nu pare intimidată şi nu a fost nicio clipă intimidată de mine, chiar dacă a ştiut cine sunt. Ba, din contră, de la început mi-a dovedit că nu îi pasă de poziţia mea şi că ea mă vede ca pe un egal. Iar asta e ceva rar pentru mine. Iar când spun astfel de lucruri legate de preferinţele mele sexuale, nu citesc în ochii ei spaimă, ci excitaţie. Şi asta mă aprinde şi mai tare. Pare dornică să exploreze cât mai multe cu mine şi astfel îmi face sufletul să tresară de încântare. Orice experienţă alături de ea pare ceva cu totul şi cu totul nou şi deosebit. Pentru că mă face să văd totul prin ochii, atingerile şi gemetele ei. Iar cu cât dau mai multă atenţie detaliilor, cu atât îmi pare mai deosebit tot ce facem împreună. Iar atracţia… Oh, Dumnezeule, atracţia… E ceva ce nu îmi pot explica, e ceva ce nu pot controla. E ceva ce îmi place la nebunie şi mă face să mă simt mai viu decât am fost vreodată.

Ciocănitul din uşă ne întrerupe momentul, dar când vrea să se ridice, o strâng mai bine în braţe, blocându-i iniţiativa.

Cei de la room service aduc platourile cu mâncare şi le aşază frumos pe masă. Abia după ce ei pleacă, mă ridic în picioare, ducând-o în continuare pe Ariana pe braţe până la masă, unde o aşez pe scaun.

— Ştii că puteam să merg şi singură.

— Nu cred că înţelegi nevoia mea de a te atinge şi cât am tânjit după asta de când am plecat de la tine, azi-dimineaţă.

— Atât de multe s-au întâmplat azi, că nici nu îmi vine să cred că au trecut doar câteva ore.

— Câteva mai multe ore, completez zâmbind. Dar din fericire, acum eşti aici.

Îmi zâmbeşte şi, după câteva secunde în care ne privim direct în ochi, ne reîndreptăm atenţia spre mâncare.

Mâncăm şi glumim despre diverse lucruri, presărând din când în când câte o tentă sexuală care o face să îşi dea ochii peste cap, iar asta mă amuză de fiecare dată, dar suntem relaxaţi, chiar dacă tensiunea sexuală pluteşte în continuare. Şi sunt foarte dornic să o duc în dormitor, unde o pungă cu câteva jucării, pe care le-am achiziţionat acum câteva ore, ne vor face noaptea mult mai interesantă.

Oare cum va reacţiona? Oare mă va lăsa să le folosesc? Oare îi va plăcea?

De ce dracu' îmi pasă atât de tare?

Capitolul 25

Ariana

Un minut alături de el pare cât un an. Timpul se opreşte în loc şi cu fiecare clipă petrecută împreună, am senzaţia că ceva între noi se leagă şi mai mult. Devenim din ce în ce mai relaxaţi unul în prezenţa celuilalt şi contrar tuturor bărbaţilor pe care i-am cunoscut până acum, cu el simt că totul e sincer şi nu trebuie forţat nimic.

El este sincer, indecent de sincer de cele mai multe ori, dar asta mă face să mă simt şi mai relaxată şi să fiu la fel de deschisă cu el. Mă face să renunţ la inhibiţii şi nu îmi dă nicio secundă sentimentul că ar trebui să fiu ruşinată de ceea ce facem.

Da, este o aventură, dar cred că tocmai asta ne ajută să fim atât de liberi. De fapt pe mine, că el sunt sigură că nu avea o astfel de problemă nici înainte.

Însă, periculos este faptul că mie îmi place tot mai mult să fiu cu el. Da, este acelaşi om pe care l-am cunoscut, arogant, egoist şi dacă nu ar fi aranjamentul nostru, ar fi la fel de afemeiat, dar pe lângă asta, celelalte defecte îmi par acum… drăguţe.

E ca un copil răsfăţat, obişnuit să primească mereu ceea ce vrea şi când nu i se face pe plac,

pare surprins, poate chiar şocat, iar asta mă amuză cel mai tare.

Deci da, îmi place de el şi trebuie să am grijă să nu încep să sper la ceva mai mult.

Pierdută în gândurile mele, sunt trezită de atingerea degetelor lui calde pe bărbia mea, ridicându-mi astfel faţa pentru a-l privi în ochi.

— La ce te gândeşti?

— Nimic important, zic zâmbind un pic forţat.

— Minţi. Ţi-am spus că vreau să fii sinceră cu mine.

— De unde ştii că te mint?

— Pentru că încep să te cunosc prea bine. Corpul tău, chipul tău… toate îmi transmit semnele necesare pentru a-mi da seama de nevoile tale.

— Nevoi… zic încet, ca o şoaptă.

— Deci ce te nelinişteşte?

— Tu, răspund direct.

Ridică pentru o secundă sprâncenele.

— Mai exact?

— Felul în care mă faci să mă simt, fără limite şi fără inhibiţii. Cu altcineva probabil mi-ar fi fost ruşine să fac ceea ce fac cu tine, dar tu… ai un efect ciudat şi mă faci să îmi pierd controlul cum nu am mai făcut-o vreodată.

— Pentru că nu sunt ca oricare alt bărbat, iar tu nu eşti ca oricare altă femeie şi ai acelaşi efect asupra mea când vine vorba de control, ţi-am mai zis. Consideri ceva greşit în ceea ce e între noi?

— Hmm… nu.

— Suntem liberi să facem ce vrem, Ariana, asta este avantajul nostru. Este un aranjament între noi care ne obligă să facem anumite lucruri pentru a păstra o imagine, însă acesta este doar baza a ceea ce avem. Ce am construit peste această poveste este un bonus, aşa cum l-ai numit şi tu, destul de plăcut pentru amândoi. Dar dacă devine greu de suportat, ştiind că odată ce baza se dărâmă, va pica totul, vreau să îmi spui. Nu vreau să avem alte aşteptări niciunul dintre noi.

— Ce vrei să spui? întreb cu inima mică, chiar dacă ştiu exact la ce se referă.

— Eu nu am avut niciodată o relaţie de durată pentru că mi-a plăcut foarte mult stilul meu de viaţă independentă, în care afacerile mele au ocupat mereu primul loc, iar femeile nu au fost o obligaţie, ci un mod de a mă rupe de ritmul agitat al fiecărei zile. Tu nu eşti ca femeile pe care le-am cunoscut. Eşti cu adevărat diferită, însă eu am o viaţă în Spania, tu o ai aici, în Miami şi orice tip de relaţie ar fi imposibilă între noi, odată cu plecarea mea.

Cuvintele lui dor şi nu îmi dau seama de ce, pentru că este purul adevăr pe care îl ştiam şi eu foarte bine. Dar cred că auzindu-l şi din gura lui, face ca totul să fie dureros de adevărat.

Şi deodată, o voce din cel mai ascuns colţ al creierului meu, îmi reaminteşte că trebuie să fiu realistă şi să accept că, şi dacă relaţia mea cu

Santiago ar deveni una reală, el nu este genul de bărbat care să se poată dedica unei singure femei, indiferent de atracţia existentă. Vocea îmi reaminteşte ceea ce am ştiut din prima clipă: din punctul ăsta de vedere, Santiago este un bărbat periculos, care ar putea să îmi frângă inima cum nu a mai făcut-o nimeni până acum. Aşa că alung orice speranţă din mintea mea aiurită şi îi zâmbesc sincer.

— Ştiu şi eu asta.

— Iartă-mă dacă te-am supărat, doar că nu vreau ca aranjamentul ăsta să îţi producă suferinţă când se va termina.

Oftez.

— Şi dacă o să îţi producă ţie? întreb rânjind, ceea ce face ca atmosfera serioasă să se mai risipească, iar el îmi răspunde cu un zâmbet malefic.

— Nu sunt genul. Aş putea zice că nu am inimă, deci nu are ce să sufere. Cu toate că ceva din pantalonii mei cred că o să îţi ducă dorul.

— Nemernicule…

Râde la gluma mea.

— Nimeni nu are curajul să îmi vorbească în faţă aşa cum o faci tu.

— Poate că ar fi timpul! Eşti prea răsfăţat…

— Răsfăţat? întreabă cu ochii mari de uimire, dar la fel de amuzat.

— Da. Şi poate că e timpul să te pedepsesc eu pe tine.

— Eh, hai că p-asta nu am mai văzut-o până acum. Şi cum o s-o faci?

Pare intrigat de sugestia mea şi nu îmi ia mult timp să mă gândesc ce vreau să îi fac.

— O să vezi.

Înghite în sec şi se vede că îi place ideea, chiar dacă are o reţinere.

Mă ridic în picioare şi, apropiindu-mă încet de el, îl trag de cravată spre mine.

— Va trebui să fii foarte ascultător, îi şoptesc cu buzele apropiate de ale lui, dar fără să îl ating. Şi mă vei atinge doar când o să îţi dau voie.

Se încruntă.

— Nu am voie să te ating?

— Vor fi atingeri, dar după regulile mele.

Clipeşte de câteva ori, ca şi când nu îşi dă seama la ce să se aştepte şi, cu toate astea, nu pare cel mai încântat.

Îl trag de cravată, ridicându-l de pe scaun şi îl conduc spre dormitor, unde mai devreme am văzut un scaun ideal pentru ce am în gând. Scaunul e destul de solid şi nu are mânere.

— Aşază-te, îi spun încet. Şi dă-ţi jos vesta.

Ascultător, dar în acelaşi timp cu o sclipire în ochi, se dezbracă de vesta pe care o mai are peste cămaşă, sacoul fiind deja abandonat prin living.

Mă apropii de el şi încep să îi desfac încet cravata. Îi simt respiraţia caldă pe faţă şi îl las să îmi simtă mirosul pielii, venind cu gâtul aproape de chipul lui, dar nu îl las să mă atingă şi când

simt că vrea să o facă, mă dau repede înapoi.

— Nu ai voie, încă.

— Presimt că o să fie al dracului de greu de suportat pedeapsa ta, îmi spune cu vocea joasă, care îmi face corpul să fie străbătut de fiori dulci.

— Mâinile la spate.

Ridică o sprânceană şi îşi duce mâinile în spatele spătarului. Cu ajutorul cravatei îi leg încheieturile, destul de larg, cât să nu îi fac rău.

— Chiar dacă sunt legate superficial, sunt mai mult pentru a-ţi aminti că nu ai voie să mă atingi.

— Bine. Pentru că pot să mă eliberez într-o secundă.

— Regulile, Santiago. Respectă regulile.

— Cam greu. Nu cred că am făcut-o până acum.

— Tocmai cum ţi-am zis: un răsfăţat care mereu primeşte ce vrea. Azi vei fi pedepsit.

— Mă exciţi maxim când îmi vorbeşti aşa…

Privirea din ochii lui transmite acelaşi lucru şi îmi aşez o mână peste întăritura tot mai vizibilă din pantalonii lui.

— Observ, spun încet şi el scoate un sunet gutural la atingerea mea.

Mă dau un pas în spate şi mă întorc cu spatele la el. Îmi desfac încet nasturii rochiei, pe care o las să îmi cadă la picioare.

— *Dios mio…* îl aud mârâind încet şi ştiu că se bucură de imaginea pe care i-o ofer.

Sunt îmbrăcată într-un set de lenjerie din

dantelă neagră şi un ciorap cu bandă dantelată, prinse de un portjartier la fel de sexy. Pantofii negri cu talpă roşie sunt încă în picioare, ajutându-mă să mă mişc mai senzual prin faţa lui şi, în acelaşi timp, îmi scot în evidenţă picioarele lungi şi fundul rotund.

Îi place.

Capitolul 26

Santiago

Este ceva cu totul nou pentru mine, să fiu eu în această poziţie, legat şi incapabil să fac ceea ce fierb de dorinţă, să o ating. Este cea mai superbă şi mai sexy femeie şi se plimbă ca o vulpe vicleană prin faţa mea, atât de aproape cât să o pot atinge, dar totuşi sunt legat la mâini şi nu pot să o fac. Încerc să îi respect regulile şi să mă las pedepsit de o femeie, pentru prima dată în viaţa mea.

Dar spectacolul merită. Cu spatele la mine se apleacă şi îşi atinge piciorul pe toată lungimea lui, venind cu fundul sexy mai aproape de mine. Cu greu mă abţin să nu îmi scot mâinile din legătura superficială a cravatei şi să o iau direct pe la spate, fără alte secunde pierdute.

Repetă gestul şi cu celălalt picior, detaşându-şi portjartierul de dresul fin.

Se întoarce cu faţa spre mine şi privirea ei excitată mă face să pulsez în pantalonii care mă

strâng tot mai tare.

Gestul nu îi scapă şi îşi muşcă buza de jos, făcându-mă să pulsez din nou.

Face un pas spre mine şi se aşază în poala mea, călărindu-mă.

— Cum să îl pedepsim pe prinţ? zâmbeşte amuzată, trecându-şi mâinile peste pieptul meu şi desfăcând nasturii încet, unul câte unul.

— Profită de ocazie, *hermosa,* că apoi o să vină rândul meu, îi spun uşor ameninţător.

— Atunci aşa o să fac.

Îmi scoate cămaşa din pantaloni şi, dezvăluindu-mi pieptul încordat, trece cu unghiile peste pectoralii mei. Apoi, mâinile ei se urcă spre părul meu, dându-mi încet capul pe spate, pentru a-mi trasa cu limba o dungă fierbinte pe gât. Se freacă încet de mine şi devin conştient că păsărica ei este exact peste membrul meu întărit, iar între noi sunt doar câteva straturi de material subţire.

— Îmi place când te simt atât de tare, îmi şop teste, continuând să presară sărutări umede pe gâtul meu, iar mâinile să coboare din nou pe piept şi mai jos, spre abdomen.

— Îmi place corpul tău puternic şi mare, tocmai pentru că mă face să mă simt fragilă şi sub controlul tău de fiecare dată.

O mână îi coboară între corpurile noastre şi mă atinge, chiar dacă continuă să se frece de erecţia mea tot mai dornică de corpul ei, alimentată de cuvintele şoptite.

— Iar ce ai aici, este partea mea preferată care, atunci când intră în mine, mă face să simt cum mă umple şi mă umezesc doar gândindu-mă la acest penis perfect şi gros.

Continuă să se frece de mine, tachinându-mă şi simt cum fierb tot mai tare.

— Tu ce ai vrea să faci acum, dacă ai avea mâinile libere?

— Să îţi strâng şoldurile în palme şi să mă înfig în tine cu acest penis gros care tânjeşte ca un nebun să îţi simtă umezeala caldă.

Geme şi vine cu buzele aproape de ale mele, dar îşi trece uşor limba peste ele.

— Păcat că eşti legat.

— Dacă mai continui să mă chinui mult în felul ăsta, nu o să mai fiu pentru mult timp…

— Răbdare, prinţule.

Mârâi nemulţumit.

— Nu îmi place să îmi spui aşa.

— Atunci să îţi spun… domnule?

— Ariana…

— Bine, bine. Nu îţi mai spun, pentru că nu meriţi. Eşti pedepsit.

Îmi desface cureaua şi mă deschide la pantaloni, iar degetele ei mă ating din nou, tachinându-mă.

Simt că înnebunesc de dorinţă, dar ea nu pare că se grăbeşte şi se vede că îi face plăcere să mă tortureze. Însă, cu puţin ajutor din partea mea, îmi trage pantalonii puţin mai jos, cât să aibă acces cu

uşurinţă la penisul erect pe care îl eliberează din strâmtoarea hainelor.

— 0, da, şopteşte privindu-l admirativ.

Se întoarce cu spatele la mine, aşezându-se din nou în poala mea şi din nou începe să îşi onduleze corpul superb, frecându-se de mine. Se lipeşte cu spatele de pieptul meu dezgolit şi îşi ridică braţele cât să îşi treacă mâinile prin părul meu.

— Ariana… mă omori…

— Nu ştiu dacă să te las să intri în mine sau să te las să intri în gura mea.

— Dumnezeule…

Îmi dau ochii peste cap, copleşit de cuvintele ei şi de atingerile tot mai incitante. Corpul ei se freacă tot mai dornic de mine şi mă frec direct de locul ei fierbinte şi umed. Şi geme uşor, de fiecare dată.

Încet, se ridică şi simt că pleacă cu tot aerul din plămânii mei, dar se întoarce pe tocurile sexy şi îmi depărtează picioarele, aşezându-se în genunchi, între ele.

În clipa în care buzele ei îmi cuprind capul umflat al penisului, trecându-şi limba peste el, simt că am murit şi am ajuns în Rai. Imaginea din faţa ochilor mei este perfectă, iar senzaţiile sunt unice. Buzele ei sunt aşa cum am visat: moi, fine şi dornice să mă cuprindă cât mai mult, iar limba caldă mă tachinează şi îmi masează vena încordată, ca într-un sărut plin de pasiune. Mă

pierd în gura ei tot mai mult, până când mă lovesc de cerul gurii şi chiar mai adânc, făcând-o să se înece uşor. Dar nu renunţă şi continuă să mă sugă cu aceeaşi poftă care mă duce tot mai aproape de a-mi da drumul.

Dumnezeule, e divină! Gura ei este minunată şi devin tot mai dependent de ce îmi face această femeie care îmi intră pe sub piele, tot mai mult. Vreau să îmi trec degetele prin părul ei, vreau să o ating, dar nu am voie. Iar răbdarea mea începe să ajungă la limită…

— Ariana, dacă continui aşa, o să îmi dau drumul şi apoi o să fie rândul meu să te pedepsesc…

— Nu, nu, nu… zice pe un ton jucăuş şi, trecând din nou limba pe toată lungimea penisului meu, se ridică încet, ducându-se spre geanta ei. Pedeapsa ta nu s-a terminat. Şi nu se termină până când eu nu o să am orgasm, spune şi se întoarce spre mine cu un prezervativ în mână.

— Dacă vrei orgasm, îţi dau câte vrei. Doar spune-mi că pot să îmi eliberez mâinile şi o să te fac să gemi de plăcere toată noaptea.

Clatină încet din cap, cu acelaşi zâmbet pe chip.

— Nu, scumpule. Nu scapi aşa uşor.

Îmi place alintul ei. Chiar dacă sigur l-am mai auzit, nu cred că am să uit felul în care ea îl pronunţă.

Şi din nou se aşază în poala mea, călărindu-

mă, dar de data asta buzele ei le ating pe ale mele, conducându-mă într-un sărut fierbinte şi plin de dorinţă.

— Te vreau, Ariana, îi spun sincer, iar ea îmi răspunde, sărutându-mă din nou.

Îmi pune prezervativul şi cu o mână mă conduce spre intrarea ei. Îşi dă bucata de lenjerie într-o parte şi mă lasă să o pătrund încet. Foarte încet. Dar foarte erotic.

Ne dăm amândoi capul pe spate şi simt cum pereţii ei interiori se modelează în jurul meu.

— Eşti atât de strâmtă, şoptesc.

— Eşti atât de mare, răspunde.

— Eşti atât de sexy…

— Eşti atât de pervers…

— Eşti atât de futabilă…

Mijeşte ochii, dar ştie că spun aceste cuvinte ca un compliment şi zâmbeşte în colţul gurii. Se ridică încet de-a lungul penisului meu şi apoi se lasă pătrunsă din nou. Unduindu-şi încet şoldurile, face acest joc agonizând să fie blând şi dureros de plăcut.

Se uită în ochii mei şi continuă jocul cuvintelor noastre.

— Eşti un nemernic…

Şi un nou sentiment ciudat mă cuprinde şi îi spun serios:

— Eşti atât de frumoasă.

Chipul îi devine la fel de serios ca al meu şi dau dracu’ cravata într-o secundă, eliberându-mi

mâinile pe care le aşez pe şoldurile ei şi, ridicându-mi şoldurile, mă înfig tot în ea. Geme luată prin surprindere, dar nu protestează. Se freacă tot mai repede, iar eu îi vin în întâmpinare de fiecare dată, tot mai repede, până când orgasmul ei loveşte cu putere, făcând-o să îmi strige numele de plăcere.

Oh şi când o simt cum se strânge în jurul meu, aproape că îmi dau şi eu drumul, dar mă abţin.

Pentru că am multe în plan pentru seara asta şi sunt dispus să am foarte multă răbdare ştiind că o să merite.

Se lasă epuizată cu fruntea rezemată de a mea şi o sărut încet pe buze, şoptindu-i:

— Acum e rândul meu să te pedepsesc!

Capitolul 27

Ariana

Cu greu îmi trag sufletul după orgasmul puternic, când braţele lui mă ridică ca pe un fulg, aşezându-mă pe pat. Rămâne în picioare şi mă priveşte ca şi când se gândeşte de unde să înceapă să mă devoreze. Iar eu abia aştept.

— Am nişte jucării pe care aş vrea să le folosesc, spune depărtându-se o clipă, apoi revine lângă pat cu o cutie de cadou neagră, foarte elegantă.

— Nu pot să rămân indiferentă la cuvintele lui

şi sunt un pic curioasă. Totuşi ridic o sprânceană.

— Ce jucării?

— Care mă vor ajuta să îţi ofer şi mai multă plăcere.

Acum ridic ambele sprâncene.

— Dacă ceva nu îţi place, îmi spui şi mă opresc.

— Mai exact ce ai acolo?

Desface cutia şi îmi arată pe rând fiecare obiect. Primul este un set de cătuşe negre, cu bandă care leagă încheietura mâinii mult mai lată şi dintr-o piele care se strânge ca o curea cu cataramă, apoi scoate o mască pentru ochi şi ceva ce cred că sunt cleştişori pentru sfârcuri, legaţi cu un lanţ argintiu fin.

Cu fiecare obiect pe care îl scoate, el continuă să îmi analizeze chipul, parcă aşteptând în orice clipă o reacţie ciudată din partea mea. Dar obiectele nu mă sperie, cel puţin nu în prezenţa lui. Nu îmi dau nici cel mai mare confort, dar din punctul ăsta de vedere, am încredere în Santiago.

Mai scoate un vibrator, dar se uită la el, mijeşte ochii *şi apoi* îl pune la loc în cutie.

— Azi nu vreau să fiu decât eu în tine şi nimic altceva.

Şi, la final, îmi rânjeşte malefic şi scoate o cravaşă.

— Nu ştiu de ce am impresia că ţi-a plăcut când ai văzut-o prima dată.

Înghit în sec. Îmi aduc aminte perfect când l-

am văzut în acea seară cu cămaşa desfăcută, cu pieptul aproape vizibil şi cu cravaşa aia în mână. Atât de puternic şi dominant…

— Este aceeaşi? întreb cu o mică ezitare.

— Nu, zice calm. Sunt doar ale tale. Le-am comandat azi de la un magazin din New York.

Se uită la mine şi aşteaptă să spun ceva.

— Deci… ce părere ai?

Mă uit la el, mă uit la jucării, cum le spune el… şi simt că trebuie să îl întreb.

— Am observat tendinţa ta de a găsi orice motiv pentru a pedepsi şi cred că de la început am făcut legătura cu ce am văzut în prima seară când te-am cunoscut. Ştiu că am mai discutat despre aceste plăceri, dar simt că trebuie să te întreb dacă e doar o joacă pentru tine, sau e ceva asemănător cu ce am citit în nişte cărţi mai celebre.

Începe să râdă.

— Te asigur că nu este vorba de vreo traumă. Aşa cum ţi-am spus, îmi place să adaug mici elemente de acest gen, dar nu depăşesc nicio limită şi în niciun caz nu o să folosesc, cum ai spus tu, frânghii legate de sâni sau alte lucruri care pot deranja, atât fizic, cât şi psihic. La mine e doar joacă şi plăcere. Îmi place să te văd dându-ţi drumul şi aş fi în stare să vin cu orice idee mai nebună, numai să văd cât de departe poţi să duci un orgasm.

— Şi asta o ai cu orice femeie?

Se aşază pe marginea patului, uitându-se la mine.

— Din nou, voi fi sincer cu tine şi o să-ţi mărturisesc că am folosit astfel de jocuri destul de des, dar mai mult pentru a tachina femeile respective şi chiar pentru a le pedepsi pentru orice motiv, care putea să nu aibă nicio legătură cu ele. De exemplu, după o zi foarte urâtă la birou, în care trebuia să îmi stăpânesc nervii şi să nu mă manifest, toată frustrarea acumulată o vărsăm pe femeia cu care îmi petreceam seara respectivă. Dar niciodată nu am făcut pe cineva să sufere fizic, totul fiind pur sexual şi nimeni nu s-a plâns. Însă, cu tine e ceva complet diferit. Pe tine nu vreau să mă răzbun după o zi grea, pe tine vreau doar să te văd cuprinsă de aceste plăceri. Este o imagine fascinantă când îţi dai capul pe spate şi îmi ţipi numele, sau când mă priveşti în ochi, cuprinsă de o plăcere nemaivăzută atunci când intru în tine…

Îmi muşc buza de jos, excitată de cuvintele lui.

— Şi să fiu al dracu’ dacă nu am ajuns să îţi cunosc fiecare gest, fiecare mişcare a corpului şi când te simt că eşti excitată cum ştiu că eşti acum, sunt ca taurul de care îţi spuneam, care o ia razna când vede roşu în faţa ochilor.

În patru labe, vine ca acel taur fioros peste mine şi sunt prizoniera corpului lui, în timp ce îşi pune câte o mână de o parte şi de alta a umerilor mei.

— Tot nu mi-ai spus ce părere ai despre jucării. Mă laşi să mă joc cu tine în noaptea asta?

Rosteşte întrebarea într-un mod jucăuş, dar plin de erotism, accentuat de privirea lui fierbinte şi de apropierea corpului masiv şi încordat.

— Sunt sigură că putem încerca.

Zâmbeşte vizibil fericit că are aprobarea mea.

— Să înţeleg că pedeapsa ta constă într-un număr foarte mare de orgasme?

Îmi face cu ochiul.

— Sau unul care o să facă cât zece.

Fac ochii mari şi atunci buzele lui le acoperă pe ale mele şi îmi pierd toate gândurile în acel sărut copleşitor.

Nu ştiu când sutienul meu dispare şi îmi ridică mâinile deasupra capului, pentru a le prinde cu cătuşele.

— Regula numărul 1: nu am un suport de care să prind cătuşele, aşa că va trebui să le ţii mereu aici sus. Ai înţeles?

Aprob din cap, iar el îmi pecetluieşte răspunsul cu un nou sărut.

Apoi, ia cleştişorii şi, înainte de a-i prinde de sfârcurile mele deja întărite, îmi sărută cu poftă sânii, acordând câteva minute bune acestora. Durerea provocată de cleşti este destul de mică, dar din câte ştiu, durerea şi plăcerea adevărată, vine când ei sunt îndepărtaţi.

Mă lasă să mă uit când îi strânge şi, la final, îmi sărută din nou fiecare sân în parte, iar

mişcarea sfârcurilor îmi produce puţină durere, destul de plăcută.

— O să îţi pun şi masca, chiar dacă ştiu că îţi place să te uiţi, iar mie îmi place la nebunie privirea ta excitată.

Aprob din nou din cap şi în câteva clipe sunt învăluită de bezna oferită de mască. Din momentul ăsta, doar îl aud şi îl simt.

Îmi sărută buzele din nou, apoi coboară pe maxilar, pe gât, între sâni, trage încet de lanţ, reactivând acea durere plăcută, care mă face să gem uşor, îmi linge şi îmi suge sânii, apoi îmi scoate repede chiloţii şi coboară între picioarele mele, unde imediat îi simt respiraţia caldă. Dar mă atinge foarte puţin cu vârful limbii, o dată şi încă o dată.

Gem de frustrare, dar el nu încetează. La fel de încet, îmi desface labiile cu degetele şi din nou, limba lui trece, de data asta, toată peste sexul meu, o singură dată, apoi se îndepărtează.

— Santiago… îl rog încet.

— Asta îţi e pedeapsa. Nu uita ce mi-ai făcut tu mie, mai devreme.

— La dracu’, înjur printre dinţi de frustrare, pentru că tot corpul meu vrea mai mult.

Şi simt un corp străin un pic mai rece atingându-mă acolo jos, ca o mângâiere. Mâinile lui îmi desfac picioarele mai mult şi obiectul pe care îl bănuiesc a fi cravaşa, mă mângâie din nou, dar apoi mă loveşte încet cu ea peste labiile mele.

Tresar şi scap un geamăt ascuţit, iar el continuă acest joc al atingerilor, al frecărilor erotice şi al loviturilor uşoare, care îmi duc corpul tot mai aproape de orgasm, dar până la o limită pe care o simt la o mare distanţă de eliberarea mea.

Tot corpul îmi e încordat, gemetele mai tari şi cred că îi spun numele de mai multe ori decât o rugăciune.

— Eşti superbă, Ariana… îi aud vocea răguşită şi îmi dau seama din glasul lui cât este de excitat. Nu ştiu cât mai reuşesc să mă abţin să nu intru în tine şi să ţi-o trag ca un nebun.

— Chiar vreau asta, şoptesc.

— Te cred, iubito… Tot corpul tău îmi spune cât este de excitat, dar este atât de superb, încât aş vrea să te fotografiez şi să te pun în cea mai mare ramă pe care o găsesc. Te rog, Lasă-mă să îţi fac o fotografie în care nu o să ţi se vadă chipul, în caz că ai vreo teamă legată de asta.

— Nu ştiu ce să zic… ezit, dar mi-e greu să mă concentrez la ce îmi cere, pentru că acum cravaşa îmi tachinează un sfârc, amintindu-mi de durerea care este acolo.

— Ai încredere în mine, Ariana. Nimeni nu va şti.

Nu răspund şi cravaşa este din nou între picioarele mele, aproape masturbându-mă. Senzaţiile sunt copleşitoare şi gem puţin mai tare.

— Dacă mă laşi să fac poza, te las să îţi dai drumul.

— La dracu’, aproape ţip de frustrare, simţindu-mă încolţită. Bine! Numai nu te mai opri, că mă omori aici!

Dispare câteva secunde. Nu cred că realizez complet acest lucru, fiind ameţită şi din nou limba lui revine peste sexul meu la fel de chinuitoare ca mai devreme. Mai simt cravaşa de câteva ori făcându-şi numărul şi frustrarea mea este tot mai mare, dar gura lui revine peste locul meu umed şi, de data asta, mă linge şi mă suge cu poftă, îi simt limba intrând şi ieşind din mine, tachinându-mi clitorisul tot mai tare, dar când îmi smulge un cleştişor de pe sân, durerea este amestecată cu plăcerea oferită de gura lui într-o combinaţie atât de intensă, încât îmi dau drumul într-un orgasm ce îmi face tot corpul să fie cuprins de convulsii delicioase, îmblânzite de gura lui caldă, care nu mă eliberează până când nu mă liniştesc puţin.

Capitolul 28

Ariana

În spatele măştii, văd steluţe, dar imediat buzele lui îmi acoperă gura şi îmi simt gustul propriu, ceea ce mi se pare în clipa asta foarte excitant. Şi îmi dau seama că nu s-a terminat asaltul lui, pentru că mă întoarce pe burtă şi îmi ridică fundul în sus, punând o pernă sub abdomenul meu şi, într-o clipă, îl simt la intrarea

în mine, umezindu-şi penisul şi înfigându-se tare în mine.

Mişcările lui sunt dure, brutale, dar al dracului de excitante. Îmi dă o palmă peste fund şi durerea se răsfrânge în tot corpul, încă afectat de sfârcul dureros de mai devreme. Cu toate astea, gem tare de plăcere, iar el mârâie excitat de sunetul scos de mine.

Încă o palmă în acelaşi loc şi simt cum un nou orgasm se construieşte în mine cu fiecare pătrundere puternică, iar la cea de-a treia palmă, inevitabilul se petrece şi îmi dau din nou drumul.

— *Dios mio mi hermosa! Tu me vas a matar! (Dumnezeule, frumoasa mea! Tu o să mă omori!)*

Îmi ridică soldurile şi deduc imediat că vrea să stau rezemată în mâinile încă legate, dar acum, aplecându-se peste mine, are acces şi la sânii pe care îi strânge în palme şi trage încet de cleştele care încă mai este agăţat de sfârcul meu.

O nouă palmă îşi găseşte locul peste fundul meu şi acum durerea vine atât de acolo cât şi de la sfârc, dar este totul erotic, încât gemetele mele devin din ce în ce mai puternice.

— Încă o dată, *hermosa,* îmi ordonă printre dinţi şi nu îmi vine să cred că, la mai puţin de câteva minute după orgasmul precedent, corpul meu este din nou cuprins de fiori şi este lovit de un nou orgasm.

Dacă nu se opreşte o să leşin, pentru că tot corpul meu este la limită şi nu cred că poate

suporta mai multă plăcere.

— Da! zice printre dinţi şi de data asta ritmul lui nebun face ca trupurile noastre să se lovească tot mai puternic, gemetele să fie şi mai tari, atât ale mele cât şi ale lui, să îi simt din nou palma lovindu-se de pielea mea şi îmi trage şi cel de-al doilea cleştişor, aducându-mi corpul acolo sus, dar orgasmul care mă termină total vine când degetele lui îmi strâng sfârcul dureros şi umflat şi îmi dau seama că şi el îşi dă drumul în acelaşi timp cu mine, strigându-mi numele ca un şuierat plin de dorinţă şi eliberare.

Lipsită de orice putere, mă prăbuşesc, iar el mă urmează imediat. Se lungeşte lângă mine şi îmi dă masca jos, dar până mă obişnuiesc cu lumina difuză a camerei, îmi eliberează şi mâinile. Apoi mă trage în braţele lui, lipindu-mă toată de el, aproape învelindu-mă cu corpul lui cald şi mă sărută.

— Cum te simţi? mă întreabă încet, după ce se desprinde din sărutul dulce şi îmi analizează chipul.

Abia am cuvinte să îi răspund, dar în primă fază, reuşesc să schiţez un zâmbet.

— Uau… zic, fără vlagă, făcându-l şi pe el să zâmbească. Am fost la un pas să leşin de atâta plăcere, Santiago.

— Mă bucur că am putut fi de folos, zice cu o aroganţă exagerată, apoi îşi lipeşte din nou buzele de ale mele într-un sărut cast. Spune-mi că ţi-a

plăcut.

— Iar îmi dai ordine fără să foloseşti „te rog”? zic în glumă.

— Te joci cu focul. Vrei să o iau de la capăt?

— Nu cred că mai sunt în stare.

— Observ că eşti epuizată.

Adevărul e că abia îmi mai ţin ochii deschişi.

— S-au întâmplat atât de multe azi… zic tot mai încet. A fost o zi lungă.

Mă sărută din nou pe buze, apoi pe obraz şi pe frunte.

— Odihneşte-te, *hermosa.* Meriţi!

— Hmm, îngân fără vlagă şi tot ce îmi amintesc înainte să pic într-un somn adânc, sunt braţele lui care îmi lipesc obrazul de pieptul puternic şi apoi mă cuprind ca o pătură caldă.

Santiago

Adorm aproape odată cu ea, după ce mă asigur că este învelită şi în siguranţă în braţele mele. Atât de mult îmi place să o simt lipită de pieptul meu, după ce ea a avut totală încredere într-un nemernic ca mine şi m-a lăsat să fac ce am vrut cu corpul ei.

Şi altele au mai făcut-o, dar pentru pura plăcere sexuală. La ea am simţit ceva mai mult. Ceva între noi care a făcut-o să fie de acord cu nebuniile mele. O sclipire în ochii ei care m-a făcut să mă simt, în clipa aceea, singurul bărbat potrivit

pentru ea pe lumea asta. Mă întreb dacă a existat un altul care i-a oferit atâta plăcere, sau măcar pe jumătate. Sau dacă va exista altul.

Ultimul gând nu îmi place şi mă nelinişteşte. O trag mai aproape de mine, de parcă vreau ca trupurile noastre să se întrepătrundă cu totul.

Corpul ei este atât de subţire şi pare atât de firav, în comparaţie cu al meu…

Ce-mi face femeia asta?

Mă linişteşte şi mă agită, în acelaşi timp. Şi, cu gândul la ea şi la momentele noastre, adorm.

Târziu, în noapte, sunt trezit de o pală de vânt, sau cel puţin aşa o asociez eu în somn. Mi-e frig, cu toate că sunt învelit, dar Ariana nu este în braţele mele. În lumina slabă a nopţi îmi dau seama că nu este nici în pat.

Ce dracu'?

Mă ridic în fund, mă uit în jur, dar nu o văd. La baie lumina este stinsă, aşa că sar ca ars din pat simţind cum inima îmi bate tot mai tare în piept. Dar, când ajung în sufragerie, văd o lumină slabă venind din baia mică. Mai fac un pas şi uşa se deschide şi o văd îmbrăcată într-o cămaşă de noapte, neagră şi scurtă.

Se opreşte în loc când mă vede, aproape speriindu-se de mine.

— Eşti bine? mă întreabă încet, ca şi când nu vrea să trezească pe cineva.

— M-am trezit şi nu erai în pat. Nu am ştiut unde eşti.

Zâmbeşte şi vine spre mine, punându-şi mâinile pe pieptul meu dezgolit.

— Iar eu m-am trezit pentru că îmi era foarte sete şi mi-am dat seama că mă deranjau resturile de lenjerie care mai erau pe mine.

Şi îmi dau seama că ea a adormit cu dresul şi portjartierul pe ea, iar bagajul îi rămăsese aici.

— Puteai să te schimbi în baia cealaltă. Este mai mare, îi spun punându-mi palmele peste ale ei.

— Nu am vrut să te trezesc cu lumina. De ce îţi bate inima aşa de tare?

Întrebarea ei plină de îngrijorare mă ia prin surprindere. Primul instinct este să fac un pas în spate, dar ceva mă opreşte şi îmi ignor orice filtru al minţii:

— M-am speriat când am văzut că nu erai lângă mine.

Clipeşte şi îşi lipeşte fruntea de pieptul meu, iar eu o cuprind în braţe.

— Hai la somn, îi şoptesc uşor, dar în acelaşi timp, mâinile mele îi mângâie spatele şi corpul meu se trezeşte simţind-o atât de aproape.

Îi ridic chipul şi îmi lipesc buzele de ale ei, dar imediat mă simt pierdut în dulceaţa caldă a gurii ei frumoase şi sărutul devine din ce în ce mai încărcat de dorinţă. Îmi cuprinde gâtul cu braţele subţiri şi, punându-mi mâinile pe fundul ei, o ridic cât să îşi poată încolăci picioarele în jurul taliei mele. Mergem în dormitor, unde ne lăsăm din nou

conduşi de pasiune, însă de data asta, totul se desfăşoară mult mai încet, mai senzual, dar la fel de plăcut.

A doua zi dimineaţă, trezirea e grea, dar duşul pe care îl facem împreună are efectul dorit şi sunt pregătit, după ce luăm micul dejun împreună, să fug la o întâlnire scurtă pe care o am la restaurantul hotelului. Abia aştept să finalizez discuţiile cu ei, pentru care a trebuit să mai stau o noapte în New York, dar nu regret, pentru că a fost senzaţională, alături de Ariana.

Frumoasa şi senzuala Ariana…

Am lăsat-o singură în camera de hotel, dar a spus că o să iasă la o scurtă plimbare prin Central Park, acesta fiind chiar peste stradă de hotel, încerc să îmi păstrez atitudinea dură în prezenţa celor doi bărbaţi din faţa mea, dar parcă nu am chef să mă cert cu nimeni. Vreau să picăm mai repede la o înţelegere şi apoi să mă duc după ea în parc sau să o aştept în cameră.

Dar discuţia se lungeşte tot mai mult şi mi-e teamă că nu o să mai am timp de nimic cu ea, înainte de a merge la prânzul plănuit de sora mea, la ea acasă.

Scumpa Ana Sofia, evită să iasă cu mine în public, pentru a evita ziarişti pe care încă îi mai văd cu coada ochiului în diferite locuri mai aglomerate. Chiar ieri, am verificat internetul şi, cel puţin în Spania, sunt încă la mare căutare, alături de iubita mea Ariana.

Iubita mea. Ei aşa o numesc şi ciudat este că nu mă deranjează termenul. Pe de-o parte mi se pare un mare avantaj al imaginii pe care noi încercăm să o construim şi care, din spusele micilor spioni pe care îi am la Curte, mai că au făcut-o şi pe mama să pară tot mai convinsă că eu m-am schimbat şi este foarte uimită de fidelitatea mea faţă de această femeie. Pe de altă parte, îmi place că o numesc aşa şi nu o consideră ca fiind o aventură ieftină, pentru că Ariana nu merită să fie asociată cu alt termen decât unul plin de respect.

Telefonul îmi vibrează şi când deschid, văd că Ariana mi-a trimis o poză cu un peisaj frumos din parc şi apoi una cu chipul ei, un selfie, în care îmi face cu ochiul. Jucăuşă şi frumoasă. Şi în album am şi pozele făcute azi-noapte.

Dumnezeule! Ce frumuseţe! Ce corp! Ce poziţie!

Am trişat şi am făcut mai mult de o poză, dar m-am asigurat ca faţa ei frumoasă să nu fie recunoscută. Vreau să fie doar secretul meu, dacă vreodată mă voi decide să pun în ramă una dintre aceste poze. Momentan, aleg una pe care mi-o setez ca poză de fundal pe telefon după ce se deblochează. Nimeni în viaţa mea nu a avut acces la telefonul meu, aşa că imaginea ei plină de dorinţă, picioarele desfăcute acoperite de dresul negru şi cu pantofii sexy în picioare, sânii ridicaţi şi prinşi cu cleştii pentru sfârcuri, mâinile legate deasupra capului şi chipul acoperit de umbră, dar

care Iasă să se vadă masca peste ochi, această operă de artă va fi doar pentru mine.

Capitolul 29

Sofia

Bucătarii trimişi de Amber au pregătit o masă spectaculoasă şi s-au retras de îndată ce au terminat, pentru că Nicholas şi cu mine suntem perfect capabili să punem masa musafirilor noştri, alături de care am servit deja felul principal, urmând să venim cu desertul. Momentan, suntem toţi în sufrageria apartamentului în care eu şi Nicholas locuim de aproape un an de zile, de când ne-am îndrăgostit ca doi nebuni unul de celălalt şi am decis să mâncăm aici, fiind un pic mai relaxant decât la masa mare.

Ariana este o femeie frumoasă şi foarte plăcută. Mi-a plăcut de ea din prima clipă, chiar dacă la început am fost un pic sceptică vis-à-vis de femeia care a fost de acord să accepte un astfel de aranjament cu fratele meu. Dar, discutând cu ea şi punând cap la cap ceea ce ştiam de la fratele meu legat de înţelegerea lor, am înţeles şi punctul ei de vedere şi că, de fapt, a fost victima unui şantaj pus la cale de Santiago cel enervant.

Însă, văzându-i împreună, cum se privesc şi cum se abţin să nu îşi manifeste nişte sentimente de care nu cred că sunt conştienţi… încep să sper

că aranjamentul ăsta între ei va duce la ceva real.

— Ceva se întâmplă între ăştia doi, îmi şopteşte Nicholas când vine în bucătărie după mine şi mă sărută pe gât.

— Nu-i aşa? spun entuziasmată că nu sunt o nebună care vede lucruri.

— Nu ştiu cât de mare e dragostea, dar sigur şi-o trag.

— Nick… îl cert uşor pentru cuvântul folosit.

— Tu eşti prinţesa care nu are voie să vorbească urât. Eu am voie.

Şi mă sărută scurt pe buze, înainte de a se întoarce în sufragerie.

În câteva secunde, apare şi fratele meu.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Tu? ridic o sprânceană. Nu cred că ai idee nici cum să dai drumul la maşina de spălat vase.

— Există aşa ceva?

Gluma lui mă face să râd. Mă uit în spatele lui şi îmi dau seama că Ariana este într-o discuţie amuzantă cu Nicholas, aşa că profit de ocazie să îmi încolţesc fratele.

— Deci, care e treaba între voi doi? îl întreb mai încet, să fiu singură că nu ne aude nimeni.

— Ţi-am spus care e, zice cu nonşalanţă.

— Iar eu îţi spun că se vede de la o poştă că e ceva mai mult.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Oftez.

— Ori eşti prost, ori faci pe prostul. Care e?

— Ana Sofia, o ducesă nu vorbeşte aşa, zice ridicând sprâncenele.

— Lasă-mă cu astea, Santiago, că sunt singura din familia asta care te cunoaşte mai bine decât oricine. Mă rog, azi aş putea spune că Ariana ar mai intra în această categorie, dar nu pot să garantez. Dacă te-ar cunoaşte cu adevărat ar avea două variante: ori ar fi renunţat la tot şi nu ar mai fi acum lângă tine, ori face asta tocmai pentru că te cunoaşte şi a reuşit să vadă cu adevărat că nu eşti atât de rău pe cât vrei să pari.

— Chiar nu înţeleg la ce te referi, Sofia.

— Santiago, femeia asta e îndrăgostită de tine, iar tu, pot să jur că eşti la fel de înnebunit după ea.

Începe să râdă.

— Dacă şi tu ai ajuns să crezi asta, înseamnă că ne jucăm rolurile mai bine decât m-aş fi aşteptat.

Mă încrunt. Omul e orb.

— Aroganţa ta nu are limite şi nu vede mai departe de ceea ce vrea să vadă.

— Hai că începi să aberezi, Sofia.

Mă aşez pe un scaun şi îmi împreunez mâinile pe masă, ca la o întâlnire de afaceri.

— V-aţi culcat, nu-i aşa?

Se aşază pe scaunul din faţa mea, luând o atitudine la fel de profesionistă.

— Cine doarme? Ne-o tragem ca nebunii de două zile, zice serios, dar cu un amuzament greu

mascat.

— Şi tu spui că nu sunt sentimente implicate.

— Corect. Şi am confirmare chiar şi din par**tea ei.**

Normal, că e fată deşteaptă şi ştie că eşti un afemeiat, aşa că preferă să îşi ascundă adevăratele sentimente chiar şi de ea…

— Hai să zicem că aşa e. Nu am vorbit cu ea, doar că eu am văzut altceva în ochii ei. Dar tu spui că nu eşti îndrăgostit de ea.

— Îmi place de ea foarte mult, dar sâmbătă avem interviul, iar după aceea, mai mult ca sigur, mă voi întoarce în Spania şi vom termina acest aranjament.

— Şi dacă mama te sună să te întorci cât mai urgent, iar eu dau câteva telefoane să filmaţi emisiunea mai devreme, ca tu să poţi pleca chiar mâine înapoi în Spania? Iar asta ar însemna ca mâine să fie ultima zi în care o vei mai vedea pe Ariana?

— Asta nu se va întâmpla, zice deodată serios.

— Este foarte posibil să se întâmple. Am vorbit cu mama şi e pe punctul de a ceda orgoliilor ei şi a ajuns la concluzia că e mai bine cu tine şi scandalurile tale, decât fără tine, pentru că scumpul nostru frate mai are puţin şi bagă familia în faliment.

Rânjeşte, plin de satisfacţie.

— Aşa cum eram sigur că o să se întâmple.

— Şi eu ştiam că aşa o să fie, dar revenind la

întrebarea mea: cum o să te simţi dacă mâine e ultima ta zi cu Ariana? Iar după ce pleci, ea va cunoaşte un alt bărbat care va dori să o facă femeia lui?

Se încruntă. Ating un nerv care îl deranjează. Deci sunt pe drumul cel bun.

— Nu va cunoaşte niciodată un bărbat ca mine.

— Total de acord, dar poate că nici nu trebuie. Poţi să fii tu un zeu în pat dacă nu poţi să îi oferi ceea ce are nevoie: stabilitate alături de un bărbat care să îi fie fidel şi care să o iubească, nu numai noaptea, ci şi ziua.

Mă las pe spatele scaunului, încercând să par total relaxată.

— Este o femeie minunată şi sunt sigură că o să îi fie uşor să găsească un astfel de bărbat de îndată ce o să dispari din viaţa ei şi o să fie liberă de aranjamentul vostru.

Se ridică, brusc, în picioare şi este evident faptul că este nervos, dar încearcă să ascundă starea asta, aranjându-şi costumul impecabil.

— Da. Posibil. Oricum aranjamentul ăsta are un termen limită şi suntem două persoane cu o viaţă în două colţuri ale lumii total opuse.

Aici are dreptate. Niciunul dintre ei nu va renunţa prea uşor la ce au *construit*, din punct de vedere profesional, pentru iubire. Dar trebuie să forţez un pic lucrurile care am văzut că îl supără.

— Poate o să îi fac eu cunoştinţă cu cineva,

după ce pleci, care o să fie dispus să vină după ea în Miami. Acum, că grupul nostru s-a mărit, o să le convoc şi pe fetele mele să îi găsim un bărbat potrivit.

— Ba nu o să faci asta! zice dur şi extrem de nervos.

— Dar ce îţi pasă? Doar ai spus că nu ai sentimente faţă de ea!

Îşi trece mâinile prin păr, gest pe care îl face când este nervos.

— Nu ştiu cum te suportă Nicholas…

— Suntem sinceri unul cu celălalt, ceea ce sunt sigură că pot spune şi despre voi doi, mai puţin când vine vorba de adevăratele sentimente.

— E totul în regulă aici?

Nicholas îşi face apariţia, probabil alertat de tonul ridicat de mai devreme al fratelui meu.

— Am cea mai enervantă soră. Cel puţin azi, bombăne Santiago nervos. Mă întorc la Ariana, că nu o să mai stăm mult.

Trece pe lângă Nicholas şi mă ridic şi eu de la masă pentru a mă întoarce la musafiri. Dar, de îndată ce Santiago iese pe uşă, zâmbesc plină de satisfacţie.

Nicholas se apropie de mine şi mă priveşte întrebător, aşteptând să îi spun ceva.

— E îndrăgostit lulea, dar nu îşi dă seama, îi şoptesc.

Mă sărută scurt şi, luându-mă de mână, ne întoarcem în sufragerie.

După aproape jumătate de oră, cei doi se hotărăsc să plece, dorind să se mai plimbe puţin prin parc, înainte de a pleca spre aeroport. Mărturisesc că nu cred povestea cu parcul, dar mă prefac că nu îmi dau seama că vor să mai aibă o partidă de amor înainte de a pleca spre aeroport.

Înainte ca ei să iasă pe uşă, o iau în braţe pe Ariana şi o strâng cu căldură. Chiar îmi place de ea.

— Mă bucur că te-am cunoscut, îi spun zâmbind. Oricum peste vreo două săptămâni o să am ceva treabă prin Miami, aşa că te sun să ne vedem şi poate o să îţi fac cunoştinţă cu…

Fac o pauză şi mă uit la fratele meu care aproape scoate aburi pe nas ca un taur furios.

— Cu prietenele mele, dacă se întâmplă să fie cu mine, continuu, rânjindu-i lui Santiago, care ştie clar că nu la asta mă refer.

— Mi-ar face mare plăcere să te revăd, Sofia. Nu ezita să mă suni!

Îl iau în braţe şi pe fratele meu, care are corpul încordat şi ştiu că l-am enervat din nou, dar nu spune nimic.

După plecarea lor, nu pot să nu rânjesc drăceşte, gândindu-mă la fratele meu încăpăţânat şi orb.

— Nu ai de gând să îi laşi în pace, nu? mă întreabă Nicholas, luându-mă în braţe şi sărutându-mă pe buze, scurt.

— Aşa cum el a intervenit în cazul nostru şi

datorită lui tu ai venit înapoi la mine, aşa am să fac şi eu pentru el. Vreau să îl ajut să vadă clar cum stau lucrurile, doar că el este foarte încăpăţânat şi trebuie enervat bine. Doar atunci vede lucrurile clar.

— Tu îl cunoşti mai bine. Sper să îţi reuşească planul.

— Ooo, deja i-am plantat sâmburele. Acum mai pun doi stropi de apă şi aştept să văd cum creşte planta.

— Până atunci, hai să îţi arăt ceva frumos în dormitor.

— Ce? întreb cu adevărat curioasă.

— Pe mine. Gol.

— 0, da! exclam entuziasmată. Dar stai să dau un sms şi apoi poţi să faci ce vrei cu mine.

— Tu dă sms-ul, că eu mă apuc de treabă.

Şi începe să îmi deschidă nasturii cămăşii şi să mă sărute încet pe gât şi mai jos spre sâni. Cu greu, tastez sms-ul pentru Santiago, urmând ca mai târziu să pun în practică şi faza a doua a planului meu, a doua picătură. Dau „trimitere” în clipa în care Nicholas îmi muşcă uşor sfârcul, aproape făcându-mă să scap telefonul din mână. Aşadar, acum mă concentrez pe iubitul meu care mi-a luat minţile din clipa în care l-am văzut şi de care nu cred că o să mă satur, câte zile voi avea.

Capitolul 30

Santiago

Am cea mai enervantă soră! Este concluzia pe care mi-o tot repet în cap de când am plecat de la ea. Nici nu am urcat bine în maşină că mi-a dat mesaj „Dacă tu nu o vrei, o să am eu grijă de ea. O să am o discuţie cu mama să se liniştească mai repede, iar tu să te întorci la preţioasa ta funcţie în Casa Regală”.

Nici nu s-a răcit mortul, că ea deja face planuri. Cam aşa mă simt. Am ajuns să mă cert, nu cu un alt bărbat, dar cu sora mea pentru femeia care este acum lângă mine, amândoi în drum spre aeroport. Ariana şi-a dat seama că ceva mă deranjează, dar am liniştit-o, spunându-i că am avut nişte discuţii mai interesante de purtat cu Sofia despre problemele mele la curtea Regală. Nu am minţit-o, doar că nu i-am spus tot adevărul. Plus că nici eu nu îmi dau seama exact ce m-a deranjat atât tare: faptul că tot insinua că între mine şi Ariana este mai mult decât un aranjament şi că eu aş fi îndrăgostit de ea, sau faptul că abia aşteaptă ca eu să plec şi să îi găsească un peţitor.

Numai gândul la aşa ceva mă face şi mai agitat şi mă uit tăios la Ariana. Oare şi ea abia aşteaptă să plec sau chiar are sentimente faţă de mine, aşa cum susţine Sofia?

La dracu’ dacă mai înţeleg femeile astea.

Şi, la toată tensiunea asta, se adună şi nevoia de a i-o trage acum, ca un nebun, pentru că nu am

mai avut timp la hotel, fiind presaţi de pilotul meu să plecăm mai devreme, din cauza aeroportului extrem de aglomerat.

Ce-mi pasă mie că e aeroportul plin? Am ajuns să îmi fac programul după el? Trebuie să îmi fac şi aeroport privat, doar ca să am ocazia să mi-o trag cu femeia mea, fără să fiu presat de timp?

Femeia mea.

Da. Este a mea, atât timp cât durează acest aranjament. După aceea, vom vedea. Iar sora mea ar face bine să stea deoparte.

Zâmbetul subit al Arianei când se uită în telefon îmi atrage atenţia. Observă că mă uit la ea şi îmi explică:

— E un mesaj de la Sofia.

Clar o rad în cap pe sora mea.

Strâng din pumni, dar încerc să nu mă las observat de Ariana. Nu vreau să îşi dea seama că sunt la un pas să o las cheală pe sora mea încăpăţânată. Aşa că zâmbesc cât pot eu de natural, chiar dacă e cel mai chinuit zâmbet pe care l-am afişat pe chip vreodată.

— Am uitat ceva la ea? întreb făcând pe prostul.

— Nu. Mi-a dat numărul de telefon al asistentei prietenei ei, Catherine Deville să o contactez legat de un interviu. Zice că a vorbit cu ea şi aşteaptă să o contactez.

Oh, nu! Nu Cate!

Le cunosc pe cele 4 prietene ale Sofiei. Toate

fiinţe minunate, femei de afaceri de succes şi persoane de încredere, mai ales pentru sora mea. Dar care este cea mai perversă. Chiar dacă s-a căsătorit de puţin timp, eu tot o consider cea mai periculoasă femeie care ar putea intra în contact cu Ariana, pentru că sigur femeia aia complotează cu Sofia şi deja face un dosar cu bărbaţii pe care să îi prezinte Arianei.

Înainte să îl cunoască pe tipul cu care s-a căsătorit, Cate era un fel de „Santiago în variantă feminină”, aşa că… nu e bine. Ariana trebuie să stea departe de Cate.

— Dacă ai nevoie de recomandări pentru viitoare interviuri, te pot ajuta eu, mă ofer repede. Afacerile mele se întind până în State şi te pot pune în legătură cu multe persoane.

Ridică o sprânceană.

— Toată familia este aşa săritoare?

— Adică?

— Nu mă înţelege greşit, apreciez şi sunt recunoscătoare pentru orice contact, dar simt că vrei să faci competiţie Sofiei.

— Doar m-am oferit, zic ridicând din umeri şi apoi uitându-mă pe geam.

— Sigur eşti ok? Pari foarte încordat de când eram la sora ta.

Chiar că începe să mă cunoască.

Îi zâmbesc jucăuş şi îmi apropii faţa de a ei.

— Normal că sunt. Sunt frustrat că încă de atunci tot mă gândesc că vreau să ţi-o trag şi nu

am avut ocazia. Abia aştept să decoleze avionul ăla şi să îmi satisfac o nouă fantezie.

Ochii ei sclipesc şi îşi muşcă buza de jos.

— Şi care ar fi aia?

— Să o fac în avion. Este o premieră.

— Serios?

Nu îi vine să creadă şi mă încrunt.

— Foarte serios, Ariana. Avionul e virgin. Aşa că pregăteşte-te, pentru că nu o să mă opresc până când nu aterizăm în Miami.

Ariana

Bărbatul ăsta chiar se ţine de promisiune.

Trec peste starea lui uşor iritată, mai ales când urcăm în avion şi e decis, din clipa în care acesta decolează, să se apuce de treabă.

Mă trage în braţele lui pe fotoliul şi îşi lipeşte buzele de ale mele, într-un sărut care mă lasă fără aer. Limba îi este posesivă, ca şi atingerile care îmi strâng braţele şi mă lipesc de corpul lui încordat.

Arată atât de bine în costumul din trei piese, gri închis, cu o cravată lată, bleumarin, părul şaten perfect aranjat, prin care îmi trec degetele, deranjându-l puţin, cât să îi cadă o şuviţă pe frunte.

— De ce ţi-ai luat pantaloni pe tine? mă întreabă, mângâindu-mi coapsele.

Dar nu pot să nu zâmbesc la întrebarea lui de

copil mic, bosumflat.

— Dar tu de ce ţi-ai luat pantaloni?

Râde.

— Dacă eram un Duce de prin Scoţia, atunci aş fi avut o alternativă la ţinuta mea, dar în Spania nu se poartă fuste la bărbaţi.

— Păcat. Mi-ar fi fost mai uşor să te dezbrac, zic, sărutându-l pe maxilar.

— Cam ăsta era gândul meu legat de pantalonii tăi, răspunde închizând ochii pentru a se relaxa sub sărutările mele, care continuă să îi guste colţul gurii.

— Şi cum se face că marele Don Juan nu a dezvirginat avionul până acum?

Îi simt maxilarul încordat şi bănuiesc că nu îi place porecla.

— Un gentleman ar spune că a aşteptat femeia potrivită.

Chicotesc uşor.

— Dar tu ce răspuns ai?

— Parcă şi eu eram un gentleman, zâmbeşte, uitându-se în ochii mei.

— Parcă am stabilit în acea seară că nu eşti.

Acum şi el râde uşor, trecându-şi o mână prin părul meu.

— Cred că de data asta am acelaşi răspuns.

— Şi atunci ce mai aştepţi? Sau vrei să te pedepsesc pentru că nu faci nimic în privinţa asta?

— 0, nu, *hermosa,* şopteşte, trecând o mână prin părul meu şi trăgându-mi uşor capul pe spate.

Aseară a fost singura excepţie din viaţa mea, dar nu o să se mai întâmple niciodată.

— Niciodată să nu spui niciodată, şoptesc simţindu-i buzele umede pe gâtul meu.

— Cred că tu ai chef de joacă.

— Cred că da.

Şi mă ridică cu uşurinţă în braţe, conducându-mă spre o cameră separată în spatele avionului, pe care o observ pentru prima dată şi care, de fapt, este un mic dormitor cu un pat în mijloc.

Se aşază pe marginea patului, poziţionându-mă în picioare, între pulpele lui groase. Mă ajută să îmi dau jos puloverul şi îmi sărută spaţiul dintre sâni şi abdomenul. Apoi, se ocupă singur să mă elibereze de pantaloni şi, în câteva clipe, rămân în faţa lui doar în lenjeria intimă. Îşi dă jos sacoul şi se lasă pe spate, rezemându-se în coate. Şi mă priveşte cu admiraţie.

— Dă-ţi jos sutienul, îmi dă comanda, şoptit.

Privindu-i chipul, dar şi corpul puternic, îmi duc mâinile la spate şi desfac sutienul, lăsându-l să îmi cadă încet. Îşi trece limba peste buze, privindu-mi sânii.

— Şi chiloţii…

Vocea lui e tot mai joasă şi sugrumată de dorinţă, iar eu mă conformez, la fel de încet cu ultimul obiect vestimentar pe care îl mai am.

Aştept o nouă comandă, dar el continuă să îmi admire corpul gol şi să îşi muşte buza, ca şi când încearcă să se abţină.

— Ce mai doreşti să fac? întreb încet, ştiind că mă excit numai văzându-l cum mă priveşte.

— Eşti magnifică… Nicio femeie nu m-a excitat aşa cum o faci tu, fără măcar să o ating.

— Dacă nu o faci tu, o să o fac singură.

— La dracu', zice şuierat printre dinţi. Tu chiar vrei să mă omori.

— Deci?

— Urcă-te pe mine.

Vocea lui poruncitoare îmi transmite fiori fierbinţi prin tot corpul, lăsându-mă să îi simt dorinţa din glas.

Mă urc peste el în pat, călărindu-l. îl simt foarte tare între picioarele mele şi nu mă pot abţine să nu îl ating şi cu mâinile peste pantaloni, frecându-l încet.

— Atât de tare… şoptesc.

El se ridică imediat în fund venind cu faţa foarte aproape de a mea. Îşi duce o mână între corpurile noastre unite, atingându-mi sexul înfierbântat, masându-mă încet.

— Atât de umedă…

Şi, din nou, gura lui posesivă pune stăpânire pe a mea, mâinile lui îmi explorează corpul, hainele lui dispar imediat şi-l simt cum intră în mine cu aceeaşi forţă caracteristică, dornic să mă simtă toată, eu dornică să îl simt tot, într-un ritm plin de nevoie şi dorinţă, până când explodăm amândoi de plăcere.

În îmbrăţişarea lui, un gând mă străfulgeră:

m-aş putea obişnui cu aşa ceva. Poate că deja am făcut-o. Dar ce o să fac după ce el o să plece? Cum am să mă dezobişnuiesc de atingerile lui? De el?

Şi în braţele lui, la peste 10.000 de metri altitudine, realitatea mă loveşte. M-am îndrăgostit.

La dracu'!

Capitolul 31

Santiago

Sfârşitul călătoriei noastre ne aduce, într-un final, tot în faţa casei ei. Şoferul meu îmi duce bagajul în casă, în timp ce eu mă ofer să o ajut pe Ariana cu al ei.

— E totul în regulă? o întreb, văzând-o un pic absentă încă dinainte de a coborî din avion.

— Da, da, zice repede, dar îmi pare că am trezit-o din gândurile ei.

— Ieşim să mâncăm într-o oră? o întreb şi mă uit la ceas şi realizez că se apropie timpul cinei.

— Am putea.

— Alegi tot tu? Şi data viitoare vin eu cu o propunere.

— Aşa facem. îmbracă-te tot în ceva lejer. Nu te mai duc la burgeri, dar este un loc fură pretenţii.

Îmi zâmbeşte şi îi zâmbesc înapoi. Chiar nu mă deranjează că nu mergem la restaurantele

sofisticate şi elegante la care sunt învăţat să merg cu clienţii. Când ieşeam cu vreo ţipă, nu ar fi acceptat respectiva să o duc la un restaurant cu mai puţin de o Stea Michelin, sau măcar cu recomandări care să îl includă în aceeaşi categorie de pretenţii.

Dar Ariana e diferită şi îmi place la nebunie să experimentez locuri noi, mâncăruri obişnuite, care vin în porţii imense, în locuri unde nimeni nu încearcă să îţi estimeze valoarea bijuteriilor sau a costumului făcut pe comandă. Ariana mă duce în locuri relaxante, unde ştiu că o pată de sos pe tricoul meu nu o să apară în ziar în ziua următoare.

— Te deranjează dacă, după aceea, rămân la tine peste noapte?

Întrebarea mea vine de nu ştiu unde, dar… aşa am simţit.

— Nu pot să cred că îmi ceri voie! zice râzând.

Dar face un pas spre mine şi îşi pune palmele pe pieptul meu, continuând cu voce blândă.

— La mine, da. La tine să nu te aştepţi să vin.

Ridic sprâncenele întrebător şi, în acelaşi timp, îmi dau seama la ce se referă. Şi are perfectă dreptate. Casa aia este murdară şi nu mă refer fizic. În patul meu au fost multe femei şi nu cred că a scăpat un colţ de casă neînsemnat de mine sau de prieteni de-ai lui Scott.

Îmi pun palmele pe şoldurile ei, lipind-o de mine.

— Te înţeleg perfect şi ai dreptate. Casa aia nu e un loc demn de tine, aşa că va trebui să mă primeşti la tine de fiecare dată când bat la uşă.

Şi îi rânjesc cu toţi dinţii, arătându-i cel mai frumos zâmbet al meu.

— Câtă aroganţă…

Cu toate astea, se ridică pe vârfuri şi mă sărută scurt pe colţul gurii.

— Poţi să rămâi la mine în seara asta.

Mă sărută pe buza de jos, în timp ce vocea ei coboară încet.

— Şi mâine seară.

Şi de data asta mă sărută pe buza de sus.

— Îmi place oferta ta, spun şoptit şi îmi lipesc gura de a ei.

— Oricum jucăriile sunt în bagajul meu, spune zâmbind jucăuş.

— Oh, scumpo, ce îmi place cum gândeşti!

Şi o sărut cu pasiune.

*

Fiecare seară care a urmat, am petrecut-o la ea. Treceam pe acasă doar să mă schimb şi pentru a-mi lua costumul pregătit pentru a doua zi. Laptopul era cu mine şi atunci când aveam un pic de treabă, ea îşi lua o carte şi citea liniştită lângă mine, pe canapeaua din sufrageria ei, sau mai lucra la câte o ştire. Am ieşit aproape în fiecare seară să luăm cina împreună, dar a fost şi o excepţie, când m-a văzut foarte obosit şi s-a oferit să facă ceva de mâncare. Am mai adăugat, astfel,

o calitate la această femeie minunată: este şi o bucătăreasă excelentă.

Dar liniştea asta s-a tulburat miercuri, brusc, când eram în biroul meu şi telefonul a început să îmi sune. Mama.

Păstrându-mi atitudinea rece, cunoscută de toată lumea, răspund.

— Mamă?

— Santiago. Deranjez?

Îmi dau seama din vocea ei că nu îi e uşor să dea acest telefon şi să spună ceea ce bănuiesc că vrea să îmi spună.

— Am treabă, dar pot să iau o pauză de câteva minute. Cu ce te pot ajuta?

O aud oftând.

— Sunt sigură că ştii deja. Sau cel puţin te aşteptai ca ziua asta să vină. Mă tem că am luat o decizie pripită când te-am eliberat de responsabilităţile tale de la Curte…

— Adică, atunci când m-ai concediat şi mi-ai spus să plec din Spania o perioadă, până se calmează apele?

— Santiago, îmi spune certăreţ. Mi-e şi aşa destul de greu să vin la tine după tot ce ţi-am spus.

De data asta oftez eu. Cu altcineva mi-ar fi plăcut să continui să răsucesc cuţitul în rană, dar e mama mea şi îmi place să cred că nici eu nu sunt chiar atât de nenorocit să îi fac aşa ceva.

— Fratele tău clar nu este făcut să fie om de

afaceri. Nu numai că urăşte să meargă la întâlniri, unde zici că e un copil mic aruncat în mijlocul unei haite de lupi, dar nu vrea să mai continue, mai ales după ce a făcut nişte greşeli care ne vor lua ceva timp să le reparăm. Aşa că am vorbit şi cu Regina şi vrem să te întorci. Avem nevoie de tine, Santiago, cât mai repede.

Cuvintele mult aşteptate le aud din gura ei acum. Zâmbesc victorios şi mă las pe spatele scaunului. Doar pentru o secundă. Apoi, sunt lovit de un alt gând care mă încordează ca un arc.

— Mai exact ce înseamnă „cât mai repede”? întreb, încruntându-mă şi revenind la poziţia verticală pe scaun.

— Mâine dacă se poate.

— Nu se poate.

— Cum adică nu se poate? o aud, surprinsă.

— Am un angajament sâmbătă şi nu pot să lipsesc.

— Tu vorbeşti serios? E ceva mai important decât Familia Regală?

— Sincer? Acum da. Cel puţin până sâmbătă. De îndată ce termin, mă urc în avion şi vin.

— Santiago, sper că înţelegi gravitatea situaţiei. Nu ne permitem alte întârzieri…

— Am priceput, mamă, dar nu pot să lipsesc. Am făcut o promisiune.

— Bine, cedează ea. Atunci sper că duminică la prima oră să te avem alături.

— Am să fac tot posibilul.

— Am nevoie de certitudine, Santiago.

— Bine, mamă, răspund tăios, trecându-mi o mână prin păr. Ne vedem duminică.

— Mulţumesc, fiule. Ai grijă de tine!

— Şi tu, mamă!

Închid şi rămân neclintit pentru câteva minute, privind în gol. Mintea mi-e blocată şi simt că trebuie să mă gândesc la ceva anume, dar nu pot. Fug de ceva şi nu îmi dau seama ce e acest sentiment care îmi dă o stare atât de agitată acum.

O singură persoană văd în faţa ochilor şi tot ce ştiu e că trebuie să vorbesc cu ea: Ariana.

Ariana

E ceva schimbat la el în seara asta. Încă de când m-a luat de la birou şi apoi la cină, a fost mult mai tăcut decât de obicei. Şi foarte serios, nefăcând o glumă sexuală caracteristică.

Nu deschid subiectul până când ajungem acasă, iar el, în toată starea pe care o are, mă sărută din nou cu aceeaşi intensitate copleşitoare.

— Îmi spui ce se întâmplă? îl întreb după ce îşi aruncă sacoul pe marginea unui fotoliu.

— Nu acum, zice serios, luându-mă în braţe. Acum vreau să îmi servesc desertul preferat.

— Credeam că te-ai săturat cu cel de la restaurant.

Azi am mers la un loc ales de el, un restaurant

mult mai elegant, dar nu la fel de ciudat şi sofisticat ca cel la care am mers la prima noastră „întâlnire”.

Din nou, a împărţit desertul cu mine, ceva ce pare că devine un obicei la fiecare masă pe care o luăm împreună, iar el a servit mult mai puţin decât mine.

Buzele lui calde pe gâtul meu mă aduc în prezent, în braţele lui.

— Niciun desert nu este la fel de gustos ca tine, ţi-am mai spus.

— Bine, bine, te cred, cedez eu repede, iar gluma mea îl face să zâmbească uşor.

— Azi nu am chef de jucării, spune, dându-mi părul după ureche. Azi te vreau fără alte jocuri.

La colecţia de jucării s-au mai adăugat câteva obiecte în ultimele zile, iar Santiago s-a dovedit a fi cu adevărat un maestru în a le folosi şi în a-mi oferi plăceri inimaginabile cu ele. Dar, în acelaşi timp, privirea lui admirativă şi plăcerea din ochi, văzându-mă copleşită de senzaţiile oferite de el, au contribuit destul de mult la orgasmele mele nenumărate.

Însă, cu sau fără jucării, el este la fel de magnific şi extrem de bun la pat. Şi nu numai. Am avut ocazia zilele astea să petrecem foarte mult timp împreună. Aproape că uitasem cât de plăcut este să ajungi acasă şi să îţi aştepţi persoana iubită.

De când am realizat ceea ce simt pentru el,

am încercat să ignor acest aspect şi să mă abţin, nu cumva să-mi scape cuvintele magice în momentele de slăbiciune, cu toate că mi-a venit să ţip că îl iubesc noaptea precedentă, când am avut un alt orgasm care aproape că m-a lăsat fără suflare.

Am acceptat ceea ce simt şi am făcut-o în tăcere, fără să discut cu Santiago despre ceva ce ştiu că el nu simte. Ca un memento, a adus chiar de mai multe ori în discuţie aranjamentul nostru şi a fost foarte mulţumit să afle că totul este pregătit pentru sâmbătă la prânz, când avem filmarea. S-a decis să o filmăm mai devreme, urmând ca ea să fie transmisă seara, după ştiri, pentru a evita orice fel de greşeală, ţinând cont că e prima mea emisiune de acest fel. Adevărul este că mai toate emisiunile sunt filmate cu câteva ore înainte, aşa că nu este nimic deosebit în treaba asta.

Capitolul 32

Ariana

Pot să jur! După felul în care mă atinge, mă sărută, mă dezbracă şi face dragoste cu mine… nu e sex, Totul e încet, dar cu aceeaşi poftă nebună, când limba lui îmi invadează gura, aceeaşi dorinţă când palmele lui mari îmi cuprind şoldurile dezgolite, presându-mă de erecţia întărită. Nu se grăbeşte când îmi sărută sânii, când îmi mângâie

abdomenul cu vârful degetelor, când mâna lui coboară între picioarele mele, tachinându-mă lent, înainte de a mă pătrunde cu degetele lui.

Simt că face dragoste cu gura mea, când limba lui mă gustă, în timp ce degete mă duc pe culmile extazului, iar după aceea, coboară cu gura între picioarele mele, oferindu-mi un nou orgasm, pentru care trebuie să mă rog de el să mă lase să îmi dau drumul.

Apoi intră în mine încet, privindu-mă în ochi, sorbindu-mi cu privirea fiecare gest de plăcere de pe chipul meu. Este atât de intens şi puternic, iar mişcările lui decisive vin atât de adânc în mine, încât am impresia că o să mă rup, simţindu-l atât de gros şi mare, când mă pătrunde.

Orgasmul ne loveşte în acelaşi timp şi cu greu mai găsim un strop de energie să ne pierdem unul în braţele celuilalt, până când bătăile inimii devin normale şi noi ne recăpătăm puţin energia.

Facem un duş împreună, iar apoi mergem în bucătărie pentru a bea un ceai.

El poartă o pereche de pantaloni de trening şi un tricou care nu face decât să îi evidenţieze *şi* mai tare muşchii lucraţi şi corpul frumos. Eu am pe mine doar un tricou mai lung, pe care îl folosesc, de obicei, pe post de cămaşă de noapte.

Vine pe la spatele meu, în timp ce torn ceaiul în căni şi mă sărută pe gât. Dar mă întorc spre el şi îi întind cana de ceai, privindu-l direct în ochi.

— Acum îmi spui ce s-a întâmplat şi de ce ai

fost aşa plouat?

Privirea i se întunecă şi brusc stomacul mi se strânge. Ceva clar îl supără.

Îşi ia cana şi se reazemă cu fundul de masă, iar eu imit gestul, rezemându-mă de blatul pentru gătit.

— Am primit azi un telefon şi duminică dimineaţă trebuie să fiu în Spania. E timpul să mă reîntorc la responsabilităţile venite din partea Casei Regale.

Cred că pentru câteva secunde tot corpul meu este paralizat, toţi muşchii înlemniţi şi un frig venit de nicăieri îmi cuprinde corpul.

— Felicitări! reuşesc să spun, schiţând un zâmbet forţat. Deci a avut efect planul tău.

— Da, zice privind în cana cu ceai. Pe de-o parte a fost şi teatrul nostru oferit presei, dar în acelaşi timp şi incompetenţa altora de a gestiona acele afaceri aşa cum se pare că doar eu ştiu să o fac.

— Modest ca întotdeauna, încerc să glumesc, altfel risc ca nodul care se formează în gâtul meu să se transforme într-o repriză de plâns zdravănă, aici în faţa lui.

Zâmbeşte amar, ridicându-şi din nou privirea spre mine.

— Ceea ce mă face să aduc în discuţie aranjamentul nostru.

Doamne, ajută-mă să nu pic din picioare!

De ce nu m-am aşezat pe scaun înainte să

deschid gura? Noroc cu mobila din spatele meu, a cărei margine o strâng cu putere cu degetele.

— Ce e cu el?

— Vreau să îţi propun un alt aranjament, zice şi îşi aşază tacticos cana pe masă, lângă el, înainte de a continua. Vreau să ne mai vedem şi după plecarea mea. Poate reuşeşti tu să vii pe acolo când ai ceva zile libere, o să încerc şi eu să mai vin aici când reuşesc să găsesc o fereastră…

Cuvintele lui au un efect revigorant, dând cu mine de pământ, lovindu-mă tare şi amintindu-mi că el nu vrea o relaţie serioasă, nu o să dorească niciodată aşa ceva şi nici nu are cum să îmi ofere asta din cauza distantei dintre oraşele, sau mai bine spus, continentele în care fiecare îşi are casa. Dar mă vrea de femeie care să îl aştepte cuminte până când el vine să îşi umple timpul din când în când? Chiar atât de egoist este?

— Tu vorbeşti serios? întreb încruntându-mă. De ce aş face asta?

Clipeşte de câteva ori, surprins de reacţia mea.

— Pentru că îmi place să petrec timpul cu tine şi o să îmi facă plăcere să ne reîntâlnim, chiar dacă asta se va întâmpla o dată la câteva luni.

Se îndreaptă şi face un pas spre mine.

— În mod normal, aş fi încheiat orice legătură odată cu sfârşitul aranjamentului nostru, dar atracţia asta dintre noi mă face să îmi doresc să te mai revăd, Ariana.

Nu îmi vine să cred ce îmi aud urechile! Vrea să mai facă un pas, dar mă vede atât de nervoasă şi se opreşte, acum când eu sunt cea care îşi trece mâinile prin păr.

— Nu pot să cred că eşti atât de egoist! îi spun, aproape strigând. Am ştiut întotdeauna că eşti cel mai nepotrivit bărbat pentru mine, dar asta pentru că atunci credeam că cele mai mari defecte ale tale sunt că eşti arogant şi afemeiat! Dar, de fapt, cea mai mare problemă e că eşti cel mai mare egoist de pe planeta asta nenorocită!

— Ariana, zice luat prin surprindere… Credeam că şi tu vrei să mai fie ceva între noi…

— Ce îmi oferi tu sunt nişte resturi pe care nu le arunci nici măcar unui câine, Santiago. Sau poate curvelor cu care tu eşti obişnuit să petreci timpul! Dar eu sunt doar o altă proastă care a făcut cea mai mare greşeală a vieţii ei, să se îndrăgostească de tine! Iremediabil, aşa cum m-ai întrebat în seara în care am făcut pactul ăsta nenorocit!

Rămâne înmărmurit şi pare că nu mai există cuvinte cu care să îşi exprime uimirea.

— Dar, indiferent ce simt eu pentru tine, nici într-o mie de ani nu o să fiu curva de umplutură pentru când ai tu chef! Nu sunt o femeie care se mulţumeşte cu puţin, Santiago, eu vreau totul sau nimic şi cred că merit ce e mai bun! Am ştiut că, indiferent de sentimentele mele, tu nu o să fii capabil să îmi oferi ceva mai mult după ce acest

aranjament se va termina şi a fost cel mai mare compromis pe care l-am făcut în viaţa mea, dar eu nu pot să mai continuu în felul ăsta… să stau să te aştept să dai un semn… să te văd prin ziare cu alte femei… să aştept să îţi găseşti timp pentru mine…

Cuvintele îmi aduc repulsie şi se poate citi pe chipul meu… Vocea mea e aproape frântă, dar fac tot posibilul să nu plâng în faţa lui, chiar dacă îmi simt ochii tot mai umezi.

— Ariana… lucrurile nu sunt chiar aşa…

— Dar cum? i-o tai privindu-l încruntată, dar într-un mod dureros. Tu eşti acolo, eu sunt aici şi ne desparte un ocean. Iar eu nu pot să mai continuu să fiu un simplu partener de sex.

Îşi trece mâinile prin păr, dar nu pentru că e nervos, ci agitat. Continuă să mă privească, parcă încercând să mă citească, să înţeleagă ceva… Dar eu îmi mut privirea, pentru că nu ştiu cât mai rezist să mă ţin tare şi să las lacrimile să curgă.

— Îmi pare rău că se termină aşa… Pentru că eu asta înţeleg, nu? Căci ce este între noi se termină aici şi acum?

Cuvintele lui îmi răsucesc cel mai mare cuţit în inimă. Îmi vine să urlu de durere şi îmi muşc interiorul obrazului pentru a muta durerea, măcar o secundă.

— Cred că aşa este cel mai bine.

— Pentru cine?

— Clar nu pentru tine, Santiago, spun cu durere în glas, chiar dacă mi-aş fi dorit ca aceste

cuvinte să sune mult mai reci. Din clipa asta, este despre mine. Ce mai contează dacă se întâmplă azi sau peste câteva zile când o să pleci? Eu nu mai pot să mă prefac… Nu mai pot să joc teatru şi nu sunt genul de femeie care să accepte să fie o simplă amantă, doar pentru a se bucura de câteva clipe cu bărbatul pe care îl iubeşte, când acesta îşi va face timp.

Închide ochii pentru câteva clipe ca şi când cuvintele mele l-au lovit peste faţă.

— Am înţeles, zice încet după ce deschide ochii şi mă priveşte direct.

Şi chipul lui e trist. Ochii îi sunt întunecaţi, dar în acelaşi timp, pare că mai caută nişte răspunsuri pe care ar putea să le înţeleagă. Face un pas în spate şi, odată cu el, parcă îmi ia şi tot aerul din plămâni.

— Mă duc în dormitor să îmi iau lucrurile.

E tot ce spune. Şi nici nu ar mai avea ce să zică. Se întoarce pe călcâie şi pot să jur că în clipa în care iese pe uşă, tot pământul mi s-a clătinat sub picioare. Sunt învăluită de o linişte îngrozitoare şi tot ce aud este pulsul grăbit în urechile mele. După câteva clipe, aud trântindu-se uşa de la intrare.

Şi atunci picioarele mă lasă, iar eu mă scurg încet, până ajung în fund pe gresia rece. Lacrimile încep să se prelingă libere pe obraji şi de data asta nu mă mai chinui să le opresc. Îmi duc mâna la piept, dorind să liniştesc un pic durerea

agonizantă pe care o simt, dar suspinele care îmi îngreunează şi mai tare respiraţia, nu mă ajută cu nimic.

Este numai vina mea. Ştiu asta. El e aşa cum e şi nu a încercat nicio clipă să se dea drept altcineva. Eu sunt cea care a ştiu de la început ce fel de bărbat este şi, cu toate astea, am acceptat să joc acest joc periculos care m-a adus în situaţia de faţă. Puteam să spun nu, puteam să mă rezum la cine reci cu el, dar nu am putut. Din prima clipă în care l-am văzut am fost atrasă de el şi nu am opus rezistenţă. M-am lăsat purtată de val şi oricât am încercat să îmi controlez sentimentele, nu am putut să o fac.

Nici nu aveam cum să îi rezist.

Am fost condamnată din secunda în care l-am văzut cu cravaşa aia în mână la el acasă.

Şi acum, inevitabilul s-a produs. Iar el a ieşit de pe scenă, gonit de sentimentele mele.

Capitolul 33

Ariana

Mă uit la ceas pentru a mia oară. Fac ture prin redacţie şi sunt anunţată că în cinci minute pot să merg la machiaj.

Mă uit din nou la ceas.

— Unde e? aud vocea agitată a lui Edy, care dă glas gândurilor mele.

— Nu ştiu! zic tăios.

— Cum nu ştii? se răsteşte la mine. E iubitul tău! Sună-l!

Să-l sune mă-ta! Eu nu o fac!

Să mă trăsnească Dumnezeu dacă am idee cum o să ies din rahatul ăsta. Deja încep să mă gândesc unde să îmi depun CV-ul, pentru că am un mare sentiment că azi e ultima mea zi în televiziunea asta.

Nu am mai vorbit cu Santiago din seara în care a plecat de la mine. Nu l-am mai văzut şi nu am mai primit niciun semn de la el.

Au fost două zile în care am plâns pe unde am putut, cât de mult am putut, departe de ochii oricui ar fi putut să îmi pună o întrebare. Două zile în care am încercat să joc un alt rol în faţa colegilor, singurii cu care am avut tangenţe în acest timp. Rolul de femeie care nu suferă după bărbatul pe care îl iubeşte şi care a făcut-o să se simtă ca fiind cea mai dorită femeie din lume, dar cu toate astea nu a iubit-o.

Edy i-a dat un mail cu toate detaliile emisiunii, desfăşurător final, întrebări şi în primul rând ora la care să fie prezent aici şi cu toate astea au trecut 15 minute de la ora stabilită, iar el încă nu este prezent.

Trec pe lângă Edy, ignorând valul de cuvinte pe care nici nu le mai ascult.

— Trebuie să mă duc la machiaj. Mai este destul timp.

Bine dracu’ că nu este în direct emisiunea şi avem toată ziua la dispoziţie. La dispoziţie pentru ce? Pentru a-mi completa CV-ul, logic. Pentru că el nu o să vină. Probabil că este deja în Spania. A zis că azi pleacă şi am presupus că o va face după emisiune, dar se pare că el a ieşit din peisaj mult mai devreme.

— E totul în regulă, scumpo? mă întreabă tipa de la machiaj, în timp ce mai aplică puţină pudră pe fruntea mea.

Îmi privesc în ochi reflexia din oglindă, dar de fapt, privesc în gol.

— S-a terminat, Emma, îi spun, ştiind că e timpul să abandonez lupta şi umerii mei se lasă încet. Totul s-a terminat.

— De ce spui asta?

Dar întrebarea nu vine din partea ei. E vocea rece a bărbatului cu mâini mereu calde, mai ales când îmi atinge corpul.

Mă simt ca trăsnită de fulger şi privirea îmi fuge imediat la imaginea lui în oglindă. Stă în dreptul uşii, cu mâinile în buzunar.

Să-l ia dracii de nenorocit superb!

Din nou, arată impecabil, cu un costum gri închis, cravată albastru-cenuşiu, asortată cu dungile subţiri ale cămăşii, iar părul dat într-o parte, aranjat impecabil. Este perfect. Din nou.

Iar eu mă holbez. Din nou.

— Mai exact, la ce te referi când spui că s-a terminat? mă întreabă uşor încruntat după clipele

de tăcere.

Şi abia atunci clipesc şi îmi dreg glasul pentru a fi capabilă să vorbesc ca un om normal şi nu ca o ciudată care tocmai îşi vede bărbatul pe care îl iubeşte după două zile de tăcere şi care era convinsă că nu o să îl mai vadă niciodată.

Şi după emisiunea asta, chiar nu o să îl mai vezi... îmi spune o voce stinsă în mintea mea.

— Credeam că nu mai apari, reuşesc să spun păstrându-mi tonul rece.

— 0 mică întârziere din cauza traficului, dar nu aveam cum să lipsesc, zice privindu-mă în ochi. Am făcut o promisiune şi nu aveam cum să îmi încalc partea mea de înţelegere.

Vocea lui îmi pare un pic tristă şi îmi aminteşte de ultima noastră seară, ultima noastră discuţie. Fac tot posibilul să nu mă uit la tot corpul lui, cum stă drept în spatele meu, făcând un pas spre mine, pentru că, altfel, o să încep să mă gândesc la ce s-a întâmplat înainte de acea discuţie. La corpul lui gol, la atingerile lui blânde, la felul cum intra în mine şi cum m-am simţit în acea seară ca şi când făceam dragoste. Dar de fapt, a fost ca un cântec al unei lebede înainte să plece de lângă mine.

— Luaţi un loc pe scaun şi într-o secundă mă ocup şi de machiajul dumneavoastră, zice Emma, întrerupând liniştea care se lăsase din nou.

— Ai primit mail-ul de la Edy? încerc să revin la lucruri care nu ar avea legătură cu ceea ce s-a

întâmplat între noi.

— Da, mi-am făcut temele.

Încearcă să glumească? Chiar crede că îmi arde de aşa ceva? Cu coada ochiului observ că, deşi e aşezat pe scaunul alăturat, este întors spre mine şi mă priveşte.

— Mai ai? o întreb pe Emma, uitându-mă la ea în oglindă.

Simt nevoia să ies mai repede de aici. Mă întreb cum o să rezist să duc la capăt toată filmarea de azi în prezenţa lui fără să arunc cu ceva în el sau să sar pe el şi să îl sărut cu toată nevoia mea de a-l simţi aproape.

— 0 secundă, zice ea.

Şi după ce mai îmi dă două pufuri de pudră pe nas şi pe frunte, face un pas în spate.

— Superbă! exclamă ea, mândră de munca ei.

— Ca întotdeauna, aud vocea joasă a lui Santiago şi nu pot să mă abţin să nu mă uit spre el şi să îi văd privirea, pe care o cunosc atât de bine.

Privirea care mă face să mă simt deosebită. Dar nu sunt.

Mă ridic de pe scaun şi ies din încăpere, lăsându-l pe mâna fetei cu pudra pentru el.

Studioul e pregătit, luminile la fel, iar eu am tableta cu toate cele necesare, aşteptându-l pe Santiago să ni se alăture. Când ajunge, este poftit de moderator să ia un loc pe scaunul destinat lui, iar eu mă apropii de masa la care vom sta faţă în faţă pe perioada filmării.

— Arăţi minunat, îmi şopteşte.

Îmi ridic privirea spre el şi îi arăt cu un deget micul microfon care i-a fost instalat acum câteva minute.

— Să ne rezumăm la emisiunea noastră, îi spun încet.

Mijeşte ochii spre mine, iar eu îmi cobor privirea spre tableta cu întrebări.

Urmează cea mai agonizantă oră din viaţa mea. Şi asta fără pauzele scurte pe care le luăm din când în când pentru un mic retuş al machiajului, sau pentru mici corecturi. Filmarea decurge perfect, dialogul nostru este plin de profesionalism şi niciunul dintre noi nu lăsăm să ne scape vreo frântură de slăbiciune din cauza a ceea ce a fost între noi în ultimele săptămâni.

Dar este greu să nu mă pierd în ochii lui, să fiu atât de aproape şi să mă abţin să îl ating, să nu mă uit la buzele lui şi să îmi doresc să le gust. E greu să îmi amintesc că acest bărbat îmi este complet interzis. Pentru binele meu.

Cu fiecare minut care trece, ştiu că sunt tot mai aproape de finalul timpului pe care îl voi petrece cu el. Cu fiecare clipă care se scurge, sunt tot mai bântuită de ceea ce a fost şi nu o să mai fie. Cu fiecare secundă, îmi e tot mai greu să îmi păstrez pe chip această mască neutră şi perfect profesională.

Dar în clipa în care moderatorul şi producătorul vin să ne felicite şi să ne spună că

totul a decurs perfect, ştiu că pot să plec şi îmi vine să fug de acolo, de lângă el. În timp ce aceştia vorbesc, ne sunt înlăturate lavalierele şi, când toată lumea se îndepărtează, ne ridicăm la unison de pe scaun, ca arşi, uitându-ne unul la celălalt.

Uitasem cât de înalt este şi cât de masiv şi puternic este corpul lui. Cât de dominant.

— Îţi mulţumesc pentru tot ajutorul, spun serioasă, întinzând o mână spre el.

Priveşte palma întinsă şi ezită o clipă înainte de a o strânge cu mâna lui mare.

— Chiar s-a terminat? şopteşte cât să îl aud doar eu, privindu-mă cu o intensitate copleşitoare şi ceva ce aş putea interpreta ca o tristeţe.

Cuvintele lui mă aduc din nou în faţa realităţii dureroase, lovindu-mă în suflet atât de tare încât cred că o să izbucnesc în lacrimi în secunda următoare.

— Cu bine, Santiago! reuşesc să spun cu un mare nod în gât şi îmi retrag repede mâna din a lui, înainte de a mă întoarce cu spatele la el şi de a ieşi rapid din acel spaţiu.

Îmi iau din mers geanta de pe birou şi ştiu că trebuie să fug de aici şi să îmi găsesc un refugiu, unde să mă liniştesc şi să plâng din nou, fără să fiu văzută. Aproape că alerg spre parcare şi deja-mi simt lacrimile alunecând încet pe obrajii mei.

Trebuie să ajung acasă sau oriunde altundeva unde nu mai există nicio amintire legată de el,

unde să mă pot aduna fără să mai fiu lovită de cruda realitate, care îmi sugrumă gâtul cu ghearele ei ascuţite. Cu mâinile tremurânde, reuşesc să îmi scot cheile din geantă şi să deschid maşina care este la câţiva metri în faţa mea. Momentan, aceasta este singurul refugiu de care am parte şi o văd ca pe o barcă de salvare a unui naufragiat înconjurat de rechini.

Capitolul 34

Ariana

Lacrimile continuă să îmi curgă pe obraji, fără reţinere, parcă tot mai pline de durere.

— Ariana! aud o voce ca un tunet în spatele meu şi, deodată, mâna lui puternică îmi prinde braţul, forţându-mă să mă întorc spre el, aproape izbindu-mă de pieptul lui.

Eram atât de aproape de maşină… atât de aproape să nu fiu prinsă cu lacrimile în ochi. Şi tocmai el este cel care mă vede şi se încruntă.

— La dracu’, Ariana, te rog, nu plânge…

Mă roagă cu vocea răguşită şi acum ştiu sigur că e ceva frânt în ea. Îmi cuprinde chipul în palmele lui, ştergându-mi lacrimile cu degetele care îmi mângâie obrajii.

— Lasă-mă, Santiago, spun epuizată, iar când încerc să mă desprind de atingerea lui, mă cuprinde cu braţele şi mă ia prizonieră într-o

îmbrăţişare din care nu pot să scap.

— Nu aşa, *hermosa.* Nu pot să te las să pleci aşa din viaţa mea. Nici mie nu îmi e uşor.

— Nu ştiu cât de greu îţi este ţie, dar ceea ce faci acum îmi face şi mai mult rău, spun printre lacrimile care curg şi mai tare şi sunt conştientă că tot machiajul meu este acum pe sacoul lui.

Dar nu îmi pasă. Îmi place această îmbrăţişare şi mi-a lipsit atât de mult încât mă trezesc noaptea visând la ea şi apoi plâng, când realizez că nu o să mă mai bucur de ea. Şi acum este atât de dureroasă, chiar dacă înainte îmi provoca atâta plăcere…

— Nu vreau să îţi fac rău, doar că nu pot să plec ştiind că te las în starea asta.

— O să fiu bine, replic eu, încercând să îmi înghit suspinele care ameninţă că mă vor copleşi în curând. O să trec peste asta. O să trec peste tine şi o să îmi continuu viaţa ca până acum.

— Alături de altcineva.

Mă doare şi mai tare să mă gândesc că alt bărbat va fi cândva lângă mine. Mă doare să aud confirmarea tocmai din gura lui, chiar dacă cuvintele spuse de el par tăioase, mai mult ca un reproş, iar îmbrăţişarea lui, brusc, devine mai posesivă.

— Asta e numai treaba mea, spun şi de data asta chiar depun tot efortul să mă desprind de braţele lui, iar el nu mai opune rezistenţă.

— Pe dracu’ e… bombăne şi îşi trece o mâne

prin păr, deranjându-l.

Printre lacrimi, mă uit la el şi încerc să îi înţeleg reacţia.

— Da, e doar treaba mea, spun, încercând să îmi şterg obrajii uzi. Aranjamentul nostru oficial s-a încheiat azi, aşa că acum sunt liberă să îmi trăiesc viaţa, aşa cum sunt sigură că o s-o faci şi tu.

Nu îi scapă aluzia din vocea mea, referitoare la stilul lui de viaţă, iar asta îl face să se încrunte.

— Nu îmi place gândul de a te şti cu alt bărbat.

Şocul mă loveşte şi, brusc, devin nervoasă, chiar dacă ochii mei sunt încă umezi.

— Nu mă iubeşti, Santiago şi nu vrei să ai o relaţie cu mine. Cu toate astea, nu vrei să mă vezi nici cu un alt bărbat?! Continui să îmi arăţi un egoism care mă răneşte mai tare decât orice! Nu sunt un obiect de care să te foloseşti când ai chef, fără niciun ataşament real şi fără responsabilităţi!

— Dar eu nu te văd ca pe un obiect!

— Dar ca pe ce?!

— Nu ştiu! aproape urlă şi iar îşi trece mâinile prin păr. Să fiu al dracu’ dacă îmi dau seama, pentru că niciodată nu m-am mai simţit aşa!

— Santiago! Să fim realişti: te simţi confuz probabil pentru că au fost nişte săptămâni mai diferite faţă de ceea ce trăieşti tu, în general. Dar tu niciodată nu o să îmi oferi stabilitatea de care am nevoie! strig, la rândul meu la el. Atât din

cauza distanţei, cât şi a felului tău de a fi! Am dreptate?

— Da… dar… Nu are cum să se termine. Nu aşa. Nu acum, spune hotărât cu tonul vocii coborât, trecându-şi din nou o mână prin păr şi încercând să îşi recapete calmul.

— Ba da, zic cu jumătate de gură, simţindu-mă dintr-odată foarte obosită.

— Ba nu!

— Ba da! zic de data asta tare şi punând punct oricărui alt protest care îi rămâne îngheţat pe buzele întredeschise.

Mă întorc cu spatele la el şi mă urc în maşină. Nu se mişcă un milimetru şi mă priveşte, cu pumnii strânşi pe lângă corp, cum pornesc motorul şi plec în viteză.

În secunda următoare, încep să plâng din nou şi chiar dacă mă uit la el în oglinda retrovizoare, în timp ce mă îndepărtez, ştiu că de data asta nu mai vine după mine. Acum pot să spun că ultima dată când l-am văzut, era în oglinda maşinii, privindu-mă cum mă îndepărtez, iar eu încercând să mai desluşesc, printre ochii împăienjeniţi de lacrimi, pentru ultima dată, chipul perfect al celui mai frumos bărbat pe care l-am iubit din tot sufletul, probabil mai mult decât pe toţi ceilalţi la un loc.

*

Trei săptămâni mai târziu

În umbra evenimentelor petrecute în ultimul timp în viaţa mea, am decis să îmi subînchiriez casa şi să mă mut în alt cartier. Noua promovare îmi permite acum să îmi plătesc o chirie mai mare, aşa că mutarea mi s-a părut a fi chiar benefică şi am optat pentru un alt cartier, la fel de elegant ca primul şi chiar un pic mai exclusivist.

Adevărul este că acea casă era prea plină de amintiri frumoase, dar dureroase şi greu de suportat, iar lovitura finală a venit tot din partea lui Santiago, care, la câteva zile după plecarea lui, confirmată de pozele cu el în Spania şi de câteva întâlniri oficiale la Palatul Regal, mi-a trimis acasă un nou buchet de trandafiri albi, asemănător celui pe care îl mai primisem de la el şi sigur observase că era singurul pe care îl păstrasem în dormitorul meu.

Buchetul avea un bileţel cu un mesaj simplu: „Mă gândesc la tine. S”.

Cu mult efort şi cu sufletul din nou rănit, am aruncat florile. Trebuia să rup orice legătură cu el, altfel riscam să cedez şi să accept condiţiile lui, oricare ar fi fost acelea, numai să îl mai pot săruta, iar el să mă strângă în braţele lui.

După aceea, i-am blocat numărul, pentru a evita orice altă tentativă de a mă contacta şi, ulterior, am luat decizia de a pleca de acolo.

Am evitat, de asemenea, să mai citesc articolele din ziare, majoritatea fiind cele din

Spania, care erau foarte curioase să elucideze misterul relaţiei noastre şi stadiul în care ne aflam. Din fericire, în tot acest timp, nu a mai apărut niciun articol despre escapadele lui Santiago şi toate ziarele îl prezentau doar în postura de om de afaceri serios, cu privirea întunecată şi cu un început de barbă, pe care nu părea că are de gând să o înlăture prea curând.

De fiecare dată când îl vedeam în poze, sufletul mă durea din nou şi mi se făcea un dor de el, imposibil de suportat. Dor de zâmbetul lui, dor de ochii lui, dor de atingerea lui, dor de clipele petrecute în pat şi de jocurile noastre care ne aduceau atâta plăcere…

Acum, în noua casă totul îmi părea străin, dar am decis să decorez cu lucruri noi care să mă ajute să mă acomodez cât mai repede. Îmi era de ajuns că nopţile îmi erau bântuite de amintiri dureroase şi vise ce păreau atât de reale, care mă făceau să plâng, dându-mi seama că sunt doar jocurile bolnave ale subconştientului meu, care tânjea după el.

În fiecare zi, mă întrebam când o să treacă starea asta, fiind de multe ori nervoasă pe mine că nu am suferit după un bărbat atât de mult, nici în relaţiile mele anterioare, lungi de ani de zile, cum nu am plâns nici măcar după primul bărbat de care am fost îndrăgostită şi pe care l-am considerat marea mea iubire… Toţi păleau acum în faţa sentimentelor pentru Santiago, pe care

încercam cu greu să le sting.

O nouă zi, o nouă dimineaţă în care mă trezesc la fel de obosită şi epuizată. Îmi fac o cafea şi ies apoi la alergat, sperând ca măcar azi să îmi revin puţin mai repede şi dorindu-mi ca azi să fie ultima zi în care mai am starea asta depresivă.

Dar aşa decurge fiecare zi de câteva săptămâni încoace…

Acum, programul meu la televiziune este mult mai lejer. Prezint doar ştirile de la ora 19: 00 şi, o dată la două săptămâni, sunt moderatoarea emisiunii din weekend, iar împărţind timpul cu colegul meu de ştiri, am ajuns să am aproape toată ziua la dispoziţie. Să nu se înţeleagă greşit, în fiecare zi aveam reportaje de pregătit, texte sau întrebări pentru emisiune, dar de multe ori continuam să mă duc la redacţie doar pentru a evita să stau în casă, găsind un oarecare confort în acel mediu agitat care îmi ţinea mintea ocupată cu altceva decât amintiri erotice.

După repriza de alergat, decid să iau o pauză pe o bancă, privind oceanul şi ascultând muzică în căşti. Undeva acolo, în faţa ochilor mei, foarte, foarte departe, este el.

Aproape că mă sperii când, deodată, telefonul începe să sune tare în căştile din urechi. Răspund repede, fără să mai scot dispozitivul din buzunarul special prins sus pe braţ.

— Bună, Ariana! aud vocea veselă a unei femei pe care nu o recunosc. Ce mai faci?

Mă uit repede la apelant şi văd numele: Ana Sofia Calabri. Sora lui Santiago.

Rahat.

Capitolul 35

Ariana

— Bună, Sofia! încerc să fiu la fel de entuziasmată, dar nu prea reuşesc să ascund surpriza că primesc acest telefon de la ea. Mă bucur să te aud!

— Sper că nu te deranjez…

— Nu! zic repede, reuşind să îmi revin. Tocmai luam o pauză după o repriză de alergat.

— Eşti un exemplu de urmat, trebuie să recunosc. Nu cred că am mai făcut asta de ceva timp.

— Nu aş zice. Arăţi perfect, spun zâmbind.

— Asta e datorită lui Nicholas. Mă ţine în formă, chicoteşte ea şi mă bucur că este la fel de relaxată vis-à-vis de mine, cum a fost şi în seara în care am cunoscut-o.

— Tot mai multe avantaje ale acelor exerciţii, zic şi râdem amândouă.

— Te-am sunat pentru că ţi-am promis că te voi contacta când ajung prin Miami şi uite-mă că am ajuns şi nici nu sunt singură, ci cu Cate. Plus băieţii, dar asta e altă treabă. Şi mă gândeam să te scot la o cină în seara asta, ca între fete şi, cu

ocazia asta, ai posibilitatea să vorbeşti cu Cate despre emisiunea ta. Ea e foarte reţinută când vine vorba de apariţii în public, dar anonimatul ei s-a cam dus după căsătoria cu Ben, iar dacă tot e să spargă gheaţa, preferă să o facă alături de cineva în care are încredere. Deci? Ce părere ai?

— Da, cu cea mai mare plăcere ne vedem!

— Şi îţi spun de la început că nu vom discuta despre fratele meu, decât dacă vrei tu.

— Nu, zic repede. Nu cred că e cazul.

— Of… zice ea, coborând vocea. Îmi dau seama cât suferi, dar sper ca durerea ta să treacă cât mai repede. Aşa că azi mâncăm, bem şi râdem de cele mai nevinovate lucruri, dar important este să uităm de suferinţe.

— Sincer, chiar am nevoie de aşa ceva, spun cu sufletul deschis.

Stabilim detaliile şi rămâne să ne vedem la un restaurant, după ce termin eu ştirile.

*

Care este minunată. Din prima secundă în care ne vedem mă tratează ca pe o veche prietenă şi, astfel, avem o seară foarte relaxantă, plină de glume cu tentă sexuală, venite din partea acesteia şi reproşuri ruşinate la adresa ei din partea Sofiei, care este evident mult mai pudică. Nu ai cum să nu te simţi bine în prezenţa lor şi îmi pare rău că din cauza carierei, prieteniile mele s-au răcit şi nu am pe cineva cu care să pot râde aşa cum o fac cu ele acum.

Printre momentele noastre amuzante, Cate vrea să facem o poză toate trei, aşa că îi dă chelnerului telefonul pentru a imortaliza momentul vesel, iar după aceea ne trimite mie şi Sofiei poza.

Apoi se întoarce spre mine şi, un pic mai serioasă, îmi cere detalii legate de emisiunea la care vreau să participe şi îmi recunoaşte că nu a mai făcut niciodată aşa ceva.

— O să fiu blândă, îi spun, ridicând mieros din sprâncene, iar ea râde din nou cu poftă.

— Doamne, cât te ador! Acum înţeleg de ce idiotul ăla s-a îndrăgostit de tine!

Zâmbetul îmi îngheaţă. Nu îi pronunţă numele, dar sunt aproape sigură că ştiu la cine se referă.

— Cate! o ceartă Sofia, lovind-o peste braţ. Am zis că nu vorbim deloc despre el.

— Bine, bine, se scuză ea. Mi-a scăpat.

Apoi, se uită la mine şi, punându-şi palma fină peste a mea, în semn de compasiune, îmi spune:

— Toate am suferit cândva, dar, din fericire, lucrurile s-au schimbat şi am avut parte de finaluri pline de iubire, ca în poveşti.

Îi zâmbesc trist.

— Nu toate poveştile au sfârşit fericit, îi spun. Iar „idiotul” nu era îndrăgostit de mine.

Ea se încruntă şi se uită la Sofia.

— Dar tu mi-ai zis că era.

Sofia la rândul ei se uită la mine o secundă,

apoi din nou la prietena ei şi ridică din umeri.

— Puteam să bag mâna în foc că aşa e. De fapt, încă bag mâna în foc că nu mă înşel. Doar că idiotul nu era capabil să îşi dea seama de asta, pentru că nu a fost în viaţa lui îndrăgostit.

— Un idiot… bombăne Cate.

Eu mă rezum la a mă întinde după paharul de vin şi iau o gură mare.

— Să schimbăm subiectul! Ne strică dispoziţia, adaugă Sofia, văzându-mi privirea întristată.

— Da, aprobă Cate. Să bem!

Reuşim să depăşim momentul ciudat destul de repede şi să ne recăpătăm buna dispoziţie avută înainte. Dar nu pot să spun că alături de ele nu mă gândesc deloc la Santiago. Din contră. Sunt alături de sora lui şi pot vedea în gesturile ei, aceleaşi gesturi elegante pe care le-am văzut şi la el.

Chiar şi anumite trăsături ale fetei sunt asemănătoare la cei doi.

Cu toate astea, găsesc un oarecare confort în aceste asemănări. Măcar aşa, simt că mai am parte de o mică părticică din Santiago lângă mine, pentru câteva ore.

Îmi iau cu greu la revedere de la ele, destul de târziu şi după multe pahare de vin, dar cu promisiunea că ne vom revedea, iar Cate că mă va contacta a doua zi pentru a veni la redacţie să cunoască echipa şi să finalizăm discuţiile.

A fost o seară frumoasă şi pentru prima dată în mulţi ani, chiar m-am distrat alături de ele. Acum, înapoi în casa goală, sunt cuprinsă din nou de întunericul nopţii, dar mulţumind vinului care mi-a amorţit o parte din simţuri, mă bag la somn, lăsând, totuşi, o lacrimă să mi se prelingă pe obraz, dorindu-mi din nou să fiu în braţele lui acum.

Santiago

Opresc alarma ceasului într-un mod puţin violent. Nu am niciun chef să mă trezesc, iar fiecare dimineaţă este la fel de grea. Îmi lipseşte motivarea de a mă da jos din pat, chiar dacă am o zi extrem de plină şi lungă înainte.

De când am ajuns în Madrid, sunt aşa. De când am venit acasă, repar greşelile făcute de alţii, dar de data asta mi-am luat ca ajutor pe vărul meu, fiul cel mic al Reginei care tocmai a terminat studiile şi, sincer, îmi este de mare ajutor. El a fost şi lângă fratele meu în perioada cât eu am lipsit şi mă poate lămuri ce dracu' a făcut incompetentul şi cum putem repara acum. Deci, pentru prima dată în viaţa mea, pot spune că în sfârşit am pe cineva aici care mă ajută cu adevărat şi are aceeaşi viziune ca mine.

Râul este mult mai tânăr, are 23 de ani şi îmi aminteşte de mine la vârsta lui. Este dornic să înveţe şi are multă răbdare.

Dar, revenind la mine… subiectul meu preferat, starea mea de rahat pe care o am de săptămâni întregi, de când am plecat din Miami, de când nu am mai văzut-o pe Ariana.

Cu greu am mai prins ocazia să mă uit la ştirile prezentate de ea şi asta pe un canal online, că altfel nu am cum să o văd pe ea tocmai de acolo, iar când ea prezintă, la mine este trecut de ora 3 dimineaţa…

Chiar dacă de cele mai multe ori sunt rupt de oboseală, fac tot posibilul să o văd măcar 5 minute. Să îi văd ochii şi buzele, care încă îmi bântuie visele noaptea şi să adorm ascultându-i vocea.

E atât de ciudat ceea ce mi se întâmplă legat de ea. Nu am mai întâlnit niciodată o femeie ca ea, care să îmi intre în minte atât de adânc, cât să continue şi acum, după atâtea săptămâni, să mă gândesc la ea, să vreau să o văd, să vrea să o sărut.

Şi atunci, îmi deschid telefonul să mă uit la poza erotică pe care o am pe fundal şi doar eu ştiu adevărata poveste a pozei şi cine este în ea. În acelaşi timp, amintirile acelei nopţi mă copleşesc şi mă pierd în gânduri, minute bune.

Oricât de mult încerc să mă focusez pe afaceri în perioada asta, tot am momente în care gândurile mele zboară la ea. I-am trimis un buchet de flori, dar nu am primit niciun semn, iar când am încercat să o sun, mi-am dat seama că mi-a

blocat numărul de telefonul.

Ei bine, asta chiar nu mi-a picat bine şi m-a enervat la culme. Încă mă enervează că m-a respins şi nu a acceptat măcar să ne vedem când mai ajungeam eu prin Miami.

Dar, pe de altă parte, îmi amintesc lacrimile ei, cuvintele şi faptul că mi-a spus că s-a îndrăgostit de mine.

Şi nu ştiu din ce motiv, asta mă doare cel mai tare şi stomacul mi se strânge instant. Nu m-au deranjat acele cuvinte… Dar m-au făcut să simt ceva dureros, nu când le-am auzit, ci după aceea, după ce ea a plecat… după ce eu am plecat.

Când ies din dus, încă sunt bântuit de aceste gânduri, ca în fiecare zi. Simt că e ceva ce nu se leagă, ceva care îmi scapă, pentru ca totul să capete sens. Trec prin chinul ăsta aproape în fiecare zi, cel puţin până ajung la birou şi reuşesc să mă focusez cât de cât pe muncă.

Cu prosopul în jurul taliei, mă întorc în dormitor să mai arunc o privire la telefon, la poza ei, înainte de a mă pune să îmi aleg costumul pentru azi.

Şi văd că am un mesaj de la Ana Sofia, pe care îl deschid. Şi, în secunda aia, lumea mea se opreşte în loc.

Este o poză cu Sofia, Cate şi… Ariana. Vesele şi foarte… distrate? Şi a dracu’ poză, are şi un mesaj „Ţi-am spus că o să am eu grijă de ea. Cate mă ajută şi după cum vezi, facem treabă bună ;)"

O rad în cap! Şi pe ea şi pe Cate!

Ce dracu' caută ele cu Ariana? Deja s-au băgat pe fir să îi prezinte tot felul de idioţi care nu ştiu nici măcar să o atingă aşa cum merită să fie atinsă? Aşa cum eu ştiu să o fac să se simtă? Nişte cretini, care vor fi mai preocupaţi să îşi dea ei drumul, înainte de a o face pe ea să se simtă ca o zeiţă? Pentru că asta e! E o zeiţă! E zeiţa mea! Şi nimeni nu are voie să o atingă, în afară de mine!

Să îşi ia dracu' toţi mâinile de pe ea, că ea e doar a mea! Inclusiv soră-mea!

Îmi vine să arunc cu telefonul în perete de nervi, dar mă rezum la un răget nervos. Apoi, o sun pe Ariana. Normal că telefonul ei este închis. La dracu'! încă sunt blocat! O sunt pe Sofia, care îmi răspunde cu o voce amuzată.

— Bună dimineaţa, scumpul meu frate. Cu ce te pot ajuta?

— Lasă vrăjeala, Sofia! Dă-mi-o pe Ariana la telefon.

Sunt conştient de tonul vocii mele dure şi extrem de supărate, dar nu îmi pasă.

— Ce te face să crezi că mai e cu mine? Poza e de acum două ore, cel puţin. Între timp, eu am ajuns acasă.

Simt cum sângele mi se urcă tot în cap.

— Şi ea unde e?

— Presupun că acasă.

— Presupui?! Cu cine a plecat?

— Ce-ţi pasă?

— Să-mi fut una, Sofia! urlu la ea fără să mă mai pot controla. Zi-mi dacă a plecat cu vreun cretin acasă!

— Un Duce nu înjură, Santiago, zice ea cu calm, dar serioasă. Şi chiar nu cred că este treaba ta ce face fata asta cu viaţa ei, atât timp cât tu nu eşti dispus să ai un viitor cu ea.

— Ba este treaba mea!

— Cum aşa?

— Pentru că ea este a mea, zic printre dinţi.

Îi închid telefonul în nas şi îl arunc pe pat, trecându-mi nervos mâinile prin păr. Ariana este a mea! Cum dracu' nu mi-am dat seama de asta până acum? Cum am fost atât de orb să nu văd din prima clipă că ea este cea potrivită pentru mine?

În tot timpul petrecut împreună cu ea, eu am jucat un singur rol: al prostului care nu îşi dădea seama că, de fapt, trăia ceva real, că simţea ceva real. Nu a fost teatru nicio secundă. Am făcut ce am simţit şi sentimentele mele au fost la fel de reale ca ale ei.

M-am îndrăgostit nebuneşte de ea, iar acum simt că îmi pierd minţile dacă nu o am lângă mine din nou. O iubesc! Dar oare am cum să fiu cu ea?

Capitolul 36

Ariana

Următoarele zile le petrec lucrând aproape

non-stop pentru interviul lui Cate. Are încredere în mine şi vreau să fac tot posibilul ca ea să se simtă cât mai confortabil în faţa camerelor de filmat şi toată nebunia care este în studio. În timp ce asistenta ei îmi oferă toată documentaţia necesară, eu încerc să alcătuiesc un interviu interesant, pe măsura invitatei mele.

Nici această emisiune nu va fi transmisă în direct, iar asta o linişteşte destul de mult pe Cate, care îmi dă de multe ori impresia că face asta mai mult pentru mine, nu că ar avea ea nevoie de o apariţie la TV.

În concluzie, mai tot timpul liber mi-l umplu cu activităţi legate de muncă, mai ales că, după cina avută cu fetele, am fost lovită de un nou val de amintiri dureroase legate de Ducele Căruia-Nu-îi-Spun-Numele. Şi asta din cauza Sofiei, care, fiind sora lui, m-a făcut să simt că o parte din el era cu noi la masă. Chiar dacă ea este total diferită faţă de el, tot găseam asemănări care m-au indus în starea de care credea că am reuşit să mă mai detaşez puţin, aceea de dor. Aşa că zilele astea am continuat să fiu bântuită de amintirile trăite cu Santiago, oricât de ocupată eram cu muncă.

Picătura care mi-a umplut paharul a venit de dimineaţă, când întâmplător am descoperit cutia cu jucăriile cumpărate de Santiago şi testate în acea noapte în New York şi în zilele următoare. Nici nu îmi amintesc cum de am păstrat această cutie când m-am mutat în casa asta, dar se pare

că, într-un fel sau altul, ea şi-a găsit drumul înapoi în viaţa mea, să îmi strice toate apele şi să îmi dea peste cap ziua de la prima oră. Acum dracu' mai are inspiraţie să muncească, când ziua îmi este plină de amintirile acelei nopţi.

Inevitabil, sunt toată ziua extrem de iritată şi nervoasă. A doua variantă ar fi să plâng, din nou, dar încerc să îmi vărs frustrările pe cei din jur.

— Perioada aia din lună? mă întreabă şeful meu, zâmbind forţat, dar îmi dau seama că, în acelaşi timp, face mişto de mine.

— Mai lasă-mă dracu' în pace, Edy!

Şi îmi văd de drumul meu, trecând ca o furtună pe lângă el. îl aud cum râde în spatele meu şi nu îmi fac griji că i-am rănit sentimentele, pentru că ne permitem, din când în când, astfel de înjurături. Dar faptul că râde, tot m-ar face să mă întorc la el şi să îi dau un pumn în bot. Aşa că iau distantă cât mai mare fată de el. Fată de toţi. Pentru că aşa decurge mai toată ziua mea.

După emisiune decid să plec direct acasă, altfel risc să îi transform pe toţi cei din redacţie în duşmanii mei şi, eventual, să mă şi dea afară cu mâna lor.

Şi au dreptate. Am trecut de la durere la nervi, la tristeţe, la nebunie... şi mă mir că nu a aruncat nimeni cu nimic după mine până acum.

Din fericire, toţi de prin redacţie sunt prinşi cu treabă şi nici nu mă observă când îmi iau geanta şi mă furişez afară. De obicei, nu sunt aşa ciudată şi

nici nu vreau să se mai repete. Sper ca mâine să am o zi mai bună. Mă îndoiesc de asta, dar trebuie să fac un efort să nu mă mai gândesc la Santiago şi să mă comport cât mai normal la locul meu de muncă.

Santiago… cu jucăriile lui… Santiago… mereu apetisant, îmbrăcat la costum gri închis, impecabil, din trei piese, cu părul aranjat perfect, cu privirea lui pătrunzătoare, care te face să îţi simţi corpul cum se aprinde într-o secundă, cu ochii lui căprui-verzui, care te fixează şi care te dezbracă fără să te atingă. El cu toată atitudinea lui impunătoare, care te face să visezi cu ochii deschişi că el este acum, la fel ca în trecut, rezemat de o maşină parcată cu tupeu fix în faţa intrării în clădirea redacţiei.

Stai. Ce? Visez? Sunt atât de obsedată de el încât încep să am halucinaţii că este în faţa mea?

Fac câţiva paşi spre el, din nou cuprinsă de starea de furie, că din cauza lui mintea mea a luat-o razna complet, dar, în acelaşi timp, cu inima aproape oprită şi parcă dorindu-mi ca ceea ce văd să fie real.

— Bună.

Un singur cuvânt spus ca o şoaptă, când aproape ajung lângă el şi simt cum lumea toată în jurul meu dispare… iar mie cineva mi-a oprit respiraţia.

Nu sunt capabilă să vorbesc. Doar clipesc de câteva ori, încercând să îmi dau seama ce se

întâmplă.

Probabil e amuzat de reacţia mea, pentru că schiţează un zâmbet în colţul gurii, dar tot corpul lui este încă încordat.

— Ariana… şopteşte, dar îl întrerup imediat, revenindu-mi în simţuri.

— Ce cauţi aici?

Întrebarea mea nu e blândă şi vocea îmi e puţin mai dură decât aş fi vrut.

— Pe tine.

Mă încrunt.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zice.

— Despre?

Se uită stânjenit în stânga şi în dreapta şi se îndreaptă de spate, ceea ce îl face să fie şi mai aproape de mine.

— Despre noi.

La dracu'… Nemernicul a venit mai sexy ca niciodată, să îmi sucească din nou minţile cu cine ştie ce tâmpenii…

— Nu există „noi”, Santiago. Credeam că am lămurit treaba asta de acum aproape o lună.

— Şi eu credeam la fel, dar m-am înşelat.

Vocea lui are o tentă de regret? Tristeţe?

Ceva din astea sigur regăsesc pe chipul lui frumos pe care aş vrea să îl ating, dar mă abţin. Revin la realitate şi încerc să îmi dau seama ce vrea.

Pauza mea îi dă ocazia să vorbească din nou.

— Putem să mergem undeva să vorbim?

E vizibil stânjenit de lumea care trece pe lângă noi, dar nu îmi scapă privirile unor femei care nu îşi ascund admiraţia fată de el. Ok. Nici eu nu vreau să mai stăm aici.

— Unde vrei să mergem?

— Mi-am luat o cameră la hotel. Putem merge acolo, sau la tine.

— M-am mutat, zic şi nu îmi dau seama de ce a trebuit să specific lucrul ăsta.

— Ştiu. Am aflat şi eu azi, după ce am făcut cunoştinţă cu noii chiriaşi, zice strâmbându-se.

— Te-ai dus acolo?

— Am ajuns pe la prânz şi am crezut că reuşesc să te văd, până pleci spre redacţie.

— A… e tot ce reuşesc să spun.

— Oricum, sunt oameni de treabă. S-au bucurat mult când au primit florile de la mine, de ieri.

Tonul lui e uşor glumeţ şi, în mod normal, aş râde numai gândindu-mă ce faţă a făcut el când femeia, aproape de vârsta a treia, i-a deschis uşa cu un trandafir în dinţi.

Dar continuu să fiu confuză de tot ce mi se întâmplă de câteva minute. Nu ştiu de ce ideea de a merge cu el la un hotel îmi sună prea… intimă. Aşa că prefer să aud ce are de zis pe teritoriul meu.

— Am putea să mergem la un restaurant, vin cu soluţia de mijloc, crezând că o să îi fie pe plac.

— Ceea ce vreau să îţi spun şi să vorbesc cu

tine nu trebuie să aibă alţi spectatori. Crede-mă, nici tu nu o să vrei.

— Ok… zic încet şi parcă cuvintele lui îmi transmit un sentiment că e ceva cu adevărat important. Atunci, mergem la mine. Am maşina în parcare, iar tu poţi să mă urmăreşti cu a ta.

— Oh, nu, spune calm, zâmbind ameninţător. Mergem ori cu a ta, ori cu a mea. Dacă îţi imaginezi că te mai scap din ochi, te înşeli.

Şi aşa îmi dau seama că în spatele zâmbetului lui, este din nou un ton serios. Ştiu că nu are rost să mă contrazic cu el, pentru că aş pierde.

— Atunci mergem cu maşina ta, îi răspund eu, ştiind că pot foarte uşor mâine să vin cu un taxi.

Şi, astfel, ne urcăm în maşina mare, 4x4, condusă de acelaşi tip pe care l-am mai văzut şi care de data asta mă salută, zâmbindu-mi politicos.

Santiago este lângă mine pe bancheta din spate, dar nu pot să nu observ cu coada ochiului micile semne care îi trădează agitaţia. Maşina este destul de spaţioasă, astfel încât să nu ne atingem, dar ceva din mine parcă îşi doreşte asta.

Mi-a lipsit atât de mult, dar ştiu că el nu simte la fel, aşa că fac tot posibilul să îmi păstrez mica doză de mândrie pe care o mai am şi să nu cedez farmecelor lui de Don Juan.

— Arăţi bine, Ariana, spune încet şi îmi dau seama că este tot mai agitat. Ăăă… întotdeauna ai arătat.

Santiago se bâlbâie? Ce dracu’ se întâmplă cu bărbatul ăsta?

Inima îmi bate tot mai tare cu cât ne apropiem de casa mea şi, în acelaşi timp, curiozitatea mea creşte în aceeaşi măsură.

— Mulţumesc, zic eu, reuşind cu greu să îmi păstrez tonul neutru.

Mă abţin să îi întorc complimentul.

— Şi care mai e treaba la palat?

— Ca întotdeauna, răspunde neinteresat de subiect, fără să-şi dezlipească privirea de pe mine. Aceiaşi oameni, aceleaşi probleme, dar acum totul este ok.

Da, acum este totul ok, ai luat o pauză şi te-ai gândit să apari din nou în viaţa mea, să mă dai peste cap, iar în câteva zile să pleci din nou. Oh, nu, Santiago. De data asta nu te mai las să te joci cu mine!

Dar înainte de toate, chiar sunt curioasă să aud ce vrea să vorbim, că poate a venit doar să îmi propună sa facem o nouă emisiune împreună, iar eu îmi fac iluzii aiurea. Adică nu îmi fac iluzii, dar… of… Ce spuneam?

Capitolul 37

Santiago

Inima îmi bate ca la iepure, în timp ce strâng din dinţi şi pumni, doar pentru a mă abţine să nu

sar pe ea. Aş vrea să îmi pierd degetele în părul ei moale, să o trag spre mine şi să o sărut ca un nebun, iar toate idioţeniile mele din trecut să dispară. Să îi spun că o iubesc, ea să îmi răspundă la fel şi gata. Totul să fie bine şi frumos.

Dar nu e chiar atât de uşor. Aici e vorba de Ariana, nu de vreo naivă aiurită şi la cât de nervoasă pare că este, nu m-ar mira dacă mi-ar trosni una peste bot şi m-ar trimite la plimbare, direct în originile mele spaniole. Până ajungem la ea acasă şi recunosc că m-a surprins că a acceptat varianta asta, încercăm să avem o discuţie de umplutură, în care îmi pare un pic mai calmă, dar nu mă pot baza pe asta. Aşa cum m-am aşteptat acum o lună ca ea să fie de acord cu propunerea mea de a ne vedea ocazional şi m-am trezit cu o găleată de apă rece aruncată în cap, la figurat, aşa pot să mi-o iau şi acum, iar ea să fie la fel de convinsă că nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu mine.

Şi acum, pe bună dreptate: până la urmă ce am făcut eu să-i dovedesc că poate să aibă încredere în mine? Să îi arăt cearşafurile curate de acasă, ca dovadă că nu m-am mai atins de nicio altă femeie de când am cunoscut-o? Să îi arăt de câte ori m-am uitat la pozele ei şi m-am gândit la ceea ce a fost între noi? Ar fi trebuit să îmi fac un jurnal şi să scriu acolo fiecare minut în care i-am simţit lipsa… Aş fi făcut şi asta dacă mi-ar fi venit ideea mai devreme, doar să o aduc înapoi.

Pe de-o parte îmi vine să râd de mine. Sunt patetic. Ştiu. Eu, marele Don Juan, sunt ca un iepure în faţa puştii, la un pas să mă pun în genunchi şi să o rog să mă primească în viaţa ei. Dar să fiu al dracu' dacă mă interesează. O să fac orice să o conving.

Pierdut în gânduri, nici nu observ când maşina se opreşte şi îmi dau seama că am ajuns la ea acasă. La noua ei casă. Că aceea unde a locuit până de curând, acum e plină de trandafirii pe care îi apreciază foarte tare un cuplu trecut de 50 de ani.

Şoferul îi deschide uşa Arianei, iar eu sar nerăbdător din maşină pe partea cealaltă, urmând-o imediat. Sunt la un pas în spatele ei, dar poate că sunt prea aproape şi nu vreau să o deranjez, aşa că mai iau puţină distanţă.

Mă port ca un extraterestru, doar pentru că sunt în prezenţa singurei femei pe care am iubit-o vreodată şi chiar nu am idee cum să mă port. Toată încrederea şi aroganţa mea au zburat pe geam în clipa în care am revăzut-o.

Deschide uşa şi îmi face loc să o urmez. Intraţi în livingul mare, frumos mobilat, îşi lasă geanta pe un fotoliu şi, întorcându-se spre mine, îmi aruncă o nouă privire, pe care eu o percep ca fiind puţin tăioasă. Înghit în sec.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă spre surprinderea mea.

— Whisky?

Barul este chiar în spatele ei şi nu pierde mult timp să îmi întindă un pahar cu lichidul mult aşteptat.

— Deci?

Aproape că mă înec când îi aud întrebarea, dar cât să o mai lungesc? Din fericire, lichidul arămiu mi-a mai trezit simţurile şi reuşesc să îmi recapăt controlul, măcar la suprafaţă.

Ariana

Îşi aşază încet pe masa mică paharul golit pe jumătate.

— Cum te simţi, Ariana? mă întreabă calm, dar comportamentul lui de când l-am văzut nu prea mi-a arătat aceeaşi atitudine liniştită.

— Ce vrei să spui? întreb, revenind la discuţia noastră.

— Nu te-am mai văzut de o lună. Cum eşti?

— Bine, mint eu, încruntându-mă uşor.

— Eşti sigură că nu mă minţi?

— Santiago, zic deja nervoasă că şi-a dat seama, care e rostul acestor întrebări? De ce ai venit?

— Nu am venit. M-am întors.

— Poftim? poate mă lămureşte şi pe mine azi ce vrea să spună.

Îşi trece o mână prin păr şi mai ia o gură din alcool, punând apoi la loc paharul. Şi oftează.

— Am greşit. Am greşit al dracului de tare.

Faţă de tine. Chiar şi faţă de mine.

Face un pas spre mine, dar tot lasă o distanţă de câţiva paşi.

— Mi-am făcut o mie de discursuri pe care le-am uitat complet în clipa în care te-am revăzut azi. Este pentru prima dată când sunt în situaţia asta şi chiar nu ştiu care sunt cuvintele potrivite pe care trebuie să le spun ca să te fac să înţelegi.

Inima îmi bate tot mai tare, dar nu înţeleg nimic din ceea ce vrea să îmi spună. Aşa că îl las să continue.

— Se spune că atunci când au descoperit America, băştinaşii nici nu au văzut vasele spaniole, până când acestea au ajuns foarte, foarte aproape şi asta pentru că nu au realizat ce se apropia de ei, fiind ceva ce nici nu ştiau că există. Era ceva exclus din mintea lor, chiar dacă acestea erau chiar în faţa ochilor.

Trage adânc aer în piept şi ochii lui îmi caută privirea.

— Cam aşa am fost şi eu. Un orb care nu şi-a dat seama de ceea ce era chiar în faţa ochilor lui, pentru că nu mai întâlnisem niciodată aşa ceva, iar timp de aproape două săptămâni, cât am fost alături de tine, am crezut că joc într-un teatru ieftin dar, de fapt, fiecare clipă alături de tine era mai reală decât tot ce trăisem eu până să te cunosc.

Toate simţurile îmi sunt blocate. Corpul îmi e paralizat şi creierul meu e îngheţat, aşteptând să

primească o explicaţie clară la ce vrea să spună. Inima mea înţelege mesajul din spatele cuvintelor lui, dar nu pot să reacţionez în niciun fel până nu înţeleg ce vrea, de fapt.

Văzându-mă confuză, continuă. Mai face un pas spre mine, dar ceva mă face să fac la rândul meu un pas în spate. Apropierea lui mă ameţeşte şi mai tare şi vreau să fiu perfect lucidă.

Dar gestul meu nu îi scapă şi se încruntă un pic, ca răspuns la retragerea mea.

Îşi trece mâinile peste faţă şi toată agitaţia lui interioară este vizibilă.

— Ce vrei să spui? îi şoptesc, privindu-l în ochi.

— Te iubesc! Şi m-am întors să te recâştig. Şi nu am de gând să mai plec niciodată, dacă tu eşti dispusă să mă primeşti înapoi.

Am halucinaţii. Sunt sigură că am o tumoare pe creier cară mă face să aud aceste cuvinte rostite de el cu atâta sinceritate. Este prea frumos să fie adevărat ce mi se întâmplă acum.

— Ştiu că îţi e greu să mă crezi, ţinând cont de… trecutul meu. Dar, te rog, să mă crezi că este adevărat şi, dacă eu am fost un orb în săptămânile petrecute împreună, tu ar fi trebuit să îţi dai seama că atingerile şi sărutările mele erau reale, chiar dacă eu nu eram conştient. Un nemernic ca mine nu poate să se poarte aşa cu o femeie, decât dacă o face din suflet.

— Era atracţie, zic încet.

— Era iubire, Ariana. Aşa cum simţeai şi tu, doar că eu nu am fost în stare să văd asta şi mi-a luat al dracului de mult timp să îmi dau seama că, de fapt, m-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am văzut, când ai apărut în casa mea, îmbrăcată într-o bluză de trening neagră şi o pereche de pantaloni scurţi, dar cu o atitudine mai impunătoare decât a unei regine. M-ai fascinat din prima clipă şi am crezut că e doar dorinţă, ceea ce mă făcea să te vreau mereu în preajma mea. De fapt, erau sentimente pure, prea pure ca eu să le înţeleg.

Sunt surprinsă că îşi aminteşte cu ce eram îmbrăcată, dar nu rămân la fel surprinsă de declaraţia lui.

Face încă un pas spre mine, dar de data asta nu mă mai retrag. Sunt prinsă în acest vis atât de frumos, care devine tot mai real, acum când el este la câţiva centimetri de mine, iar degetele lui calde îmi mângâie obrazul.

— O să îţi repet de o mie de ori că te iubesc, până când o să mă primeşti înapoi. Iar după aceea, o să îţi repet în fiecare zi, ca să nu uiţi că eşti prima şi ultima femeie pe care am să o iubesc.

Fără să îmi dau seama, îmi las capul în palma lui, bucurându-mă de atingerea care mi-a lipsit atât de mult. Simt cum o lacrimă mi se prelinge pe obraz, dar nu îmi pasă. Este o lacrimă plină de emoţie, că aud ceea ce inima mea rănită a dorit mereu să audă.

Dar nu pot să mă arunc aşa uşor în braţele lui. Simt că e sincer, dar cât o să îl ţină?

— Spune-mi, te rog, că şi tu crezi… îmi şopteşte, parcă citindu-mi gândurile.

— Te cred, dar…

Cuvintele îmi rămân în gât, blocate de nodul care îmi pregăteşte valul acela serios de lacrimi.

— Atunci de ce plângi?

Îmi ridic privirea spre el şi nu ştiu cum pot să îi rezist să nu îl sărut şi să şterg tot trecutul dureros cu buretele. Dar nu e atât de uşor.

— Pentru că mi-e frică, îi mărturisesc. Mi-e frică că o să îţi dai seama că nu îţi sunt de ajuns şi o să pleci.

Iar atunci îmi amintesc alt aspect important.

— De fapt tu eşti în Spania, eu sunt aici… o luăm de la capăt cu discuţia asta?

Îmi dezlipesc obrazul de palma lui caldă, iar în clipa următoare, sunt mult mai aproape de el, cu fata la doar câţiva centimetru de buzele lui.

— Dacă mă vrei în viaţa ta aici, nu mai plec de lângă tine.

— Cum…?

— Am instruit pe altcineva să se ocupe de afacerile familiei. Cineva mult mai potrivit pentru Curtea Regală şi toată lumea e acum fericită şi nu îmi mai judecă decizia de a veni aici. Am propriile mele afaceri, chiar aici, în State, cărora trebuia de mult timp să le acord mai multă atenţie, dar adevăratul motiv eşti tu. Tu eşti aici. Tu dai sens

vieţii mele, în orice direcţie ar merge ea, din punct de vedere profesional. Dacă nu eşti lângă mine, nimic nu contează.

— Santiago… şoptesc, tot mai uimită de ceea ce îmi spune.

A renunţat la poziţia lui de la Curte ca să fie cu mine?

— Ariana, şopteşte şi buzele lui sunt tot mai aproape de chipul meu. Spune-mi că mă ierţi.

Buzele lui îmi ating tâmpla, ca un fulg.

— Spune-mi că încă mă vrei.

Îmi atinge cu buzele moi, obrazul.

— Spune-mi că încă mă iubeşti.

Mă regăsesc hipnotizată de vocea lui joasă, de tonul lui ca o rugă, de respiraţia lui proaspătă amestecată acum cu un iz delicios de whisky, de buzele care sunt tot mai aproape de gura mea, parcă aşteptând permisiune.

— Nemernicule, spun încet, dar blând. Te iubesc!

Şi îmi lipesc buzele de ale lui, căutând sărutul mult dorit. Mă lipeşte de pieptul lui şi sunt topită în braţele acestea puternice. Limba lui îşi face loc cu uşurinţă printre buzele mele şi este întâmpinată de limba mea fără ezitare, într-un dans ameţitor şi plin de gemete dulci care îmi scapă din piept.

Cât am visat la clipa asta…

— Te iubesc, Ariana, şopteşte din nou printre buzele noastre.

Zâmbesc şi, cu degetele pe ceafa lui, îl trag din nou spre mine, sărutându-l cu toată iubirea şi dorinţa care zace în mine.

Când buzele noastre reuşesc să se dezlipească pentru a putea respira, îşi lipeşte fruntea de a mea şi-mi spune:

— Mi-a fost frică că am ajuns prea târziu…

— Din fericire, nu.

Zâmbesc. Îmi ridic capul, privindu-l în ochi.

— Dar de data asta aş vrea să o luăm puţin mai încet, n spun.

Se încruntă, dar nu că este nervos, ci pentru că nu înţelege.

— Adică nu vreau să sar direct în pat cu tine. Vreau să fiu sigură că ceea ce este între noi e real şi merge pe un drum bun şi sigur.

— Iubito, este pe cât se poate de real. Şi serios. O luăm cât de încet vrei şi sunt sigur că ai nevoie de timp să capeţi încredere totală în mine. Pentru că ştiu că nici înainte nu ai avut, dar acum sunt dispus să fac tot ceea ce vrei ca să ajungem în acel punct.

Zâmbesc. Mă bucur că e dispus să renunţe la controlul lui caracteristic, pentru mine.

— Dar am o singură condiţie, continuă zâmbind.

Era prea uşor.

— Vreau să fiu cu tine în fiecare zi.

Capitolul 38

Ariana

— Adică?

— Mi-ai lipsit prea mult săptămânile astea, Ariana. Ţi-am dus dorul ca un nebun şi singurul confort pe care îl aveam era din partea pozelor cu tine, din telefonul meu. Nu sunt capabil să mai las o zi să treacă fără să te văd. Asta e condiţia mea.

Încerc să îmi ascund zâmbetul. Cu el totul e o negociere.

— Şi, dacă nu sunt de acord, ce o să faci?

Rânjeşte ca un diavol, îndreptându-şi umerii şi umbrindu-mă cu corpul lui impozant.

— Atunci, nici eu nu o să o iau încet. O să te pun pe umăr şi o să te duc în dormitor, unde îţi garantez că nimic nu o să fie încet.

Înghit în sec, dar nu îmi pot reţine zâmbetul.

— Mi-a lipsit perversitatea ta, mărturisesc.

Mă sărută scurt.

— Şi mie mi-ai lipsit tu, cu totul.

Îmi zâmbeşte scurt, apoi îmi dă o şuviţă de păr după ureche.

— Deci? mă întreabă calm. Câte minute vrei să o luăm încet? 5? 10? Două ore?

Îmi dau seama că glumeşte şi încep să râd.

— Eşti incorigibil! replic eu, rezemându-mi fruntea de pieptul lui puternic.

Din nou sunt invadată de parfumul meu preferat… parfumul lui masculin.

— Iar tu eşti irezistibilă. Dar fie ca tine… momentan.

Îmi dau ochii peste cap, chiar dacă nu mă vede.

— Ţi-e foame?

Da, de tine, dar încerc să mă abţin.

— Da, răspund cu jumătate de glas.

— Putem să rămânem aici şi să comandăm?

— Da.

Încă sunt cu fruntea lipită de pieptul lui, savurându-i mirosul, iar braţele îi sunt în jurul meu. E atât de bine…

— Nu-i aşa că e bine în braţele mele? vocea lui e caldă şi ademenitoare, în timp ce îmi mângâie spatele.

— Ba da…

— Nu-i aşa că ai vrea să te duc sus şi să îţi arăt cât de mult mi-ai lipsit?

— Ba da…

Şi imediat îmi dau seama ce am spus. Îmi ridic privirea spre el, încercând să mă prefac supărată, în timp ce el zâmbeşte jucăuş.

— Ea două oară când pic în plasa asta.

— Ea două oară când te fac să recunoşti ceea ce îţi doreşti cu adevărat.

Şi are dreptate. De ce să mai amân inevitabilul? Doar ca să îl torturez? Pentru că sigur pentru mine e deja tortură şi îl doresc mai

mult decât oricând.

Nu i-am putut rezista când am ieşit prima dată împreună şi atunci eram convinsă că îl urăsc, dar acum, când ştiu că îl iubesc, iar el şi-a deschis sufletul în faţa mea, aşa cum sunt sigură că nu a mai făcut-o cu nimeni în viaţa lui... cum să îi rezist?

— Şi atunci ce mai aştepţi? şoptesc, privindu-i chipul frumos şi ochii plini de dorinţă.

— Doamne, cât te iubesc!

E tot ce spune înainte de a mă poseda cu gura lui, într-un sărut pasional şi excitant, în timp ce palmele mari îmi cuprind fundul, ridicându-mă în braţe. Îmi încolăcesc picioarele în jurul lui şi îi răspund la sărut şi la atingeri fără nicio ezitare.

Ca prin vis, ajunge la etaj unde găseşte cu uşurinţă dormitorul meu.

— Sper că nu îţi este foarte foame şi că mai poţi aştepta, îmi zice printre buzele noastre. Am visat prea mult la clipa asta, ca să mă rezum la câteva minute.

— Mi-e foame doar de tine, îi spun când mă aşază pe pat, iar corpul lui mare este peste al meu.

Santiago

Nu pot să cred că ceea ce trăiesc acum este real. Ea este din nou în braţele mele şi mă simt complet. Este acel moment de fericire absolută de

care auzeam vorbindu-se, dar pentru mine era o legendă căreia nu îi dădeam atenţie. Până când am cunoscut-o pe ea şi, mai ales, până mi-am dat seama că o iubesc şi că, alături de ea, eu trăisem deja astfel de momente. Nu îi mai dau drumul niciodată şi vreau să o fac să se simtă ca o adevărată zeiţă, aşa cum este pentru mine. Totul este despre ea, despre fericirea ei, iar eu sunt dispus să fac orice ca Ariana să rămână în viaţa mea.

Îi presar sărutări umede şi pline de dorinţă pe gât, pe claviculă, între sâni, iar după ce o ajut să scape de bluza pe care o poartă, ochii îmi sclipesc, când revăd sânii rotunzi din spatele sutienului negru, dantelat. Fac dragoste cu sânii ei, sărutându-i, lingându-i şi sugându-i încet, pentru că nu mă grăbesc. Nu am de gând să mai plec de lângă ea.

Gemetele ei sunt din nou în urechile mele, ca acel cântec pe care l-am adorat din prima clipă la ea şi mă roagă să încetez tortura plăcută.

Cobor peste abdomen şi, înainte de a-i da jos pantalonii eleganţi, scap şi eu de câteva haine de pe mine, rămânând la bustul gol.

— Îţi ador copul puternic, îmi spune privindu-mă cu acea sclipire plină de dorinţă în ochi.

— Iar eu îţi ador gustul, şoptesc şi, în secunda următoare, îmi trec limba peste materialul subţire a chilotului ei, care îi acoperă acea zonă erotică şi fierbinte.

E umedă, sunt sigur de asta, dar mai îmi trec limba o dată, înainte de a-mi strecura un deget în spatele materialului, pentru a descoperi exact ceea ce mă aşteptam.

— Mă omori… Eşti atât de umedă, *hermosa…* Pentru mine.

— Numai pentru tine/Santiago. Eşti singurul bărbat care mă excită în felul ăsta.

Sunt mândru că aud aceste cuvinte din gura ei. Aşa că o răsplătesc dându-i chilotul într-o parte şi lingându-i pielea fină şi moale a miezului ei umezit.

Îmi e de ajuns să o gust un pic ca să mă simt ca un însetat şi să nu îmi mai doresc să mă opresc. Îi scot şi ultimul articol al lenjeriei şi mă cuibăresc din nou între picioarele ei, cuprinzându-i pulpele cu palmele şi desfăcându-le cât mai mult pentru a avea loc să mă înfrupt din ea. Din când în când, îmi mai duc cate o mână spre sânii ei şi încep să îi masez, să îi cuprind cu toată palma, ca apoi să le strâng sfârcurile între degete, iar Ariana să umple camera cu gemetele ei senzuale.

O pătrund cu limba şi îi dezmierd clitorisul, până când o pătrund cu două degete, într-un ritm tot mai rapid şi, în doar câteva clipe, orgasmul ei vine ca un val care o face să îmi strige numele, asociindu-l cu alte entităţi creatoare de minuni.

Spatele i se arcuieşte, sânii i se ridică şi tot corpul îi rămâne câteva clipe încordat. Este superbă! Iar eu nu mai pot să mai aştept. Trebuie

să fiu în ea cât mai repede.

De îndată ce scap de restul hainelor şi îmi pun un prezervativ, mă lungesc lângă ea şi, lipind-o de mine, încep să o sărut. Blând la început, dar tot mai plin de dorinţă, cu cât nevoia mea ajunge la limite insuportabile. Dintr-o mişcare, o urc peste mine şi astfel mă călăreşte, iar eu pot să îi văd corpul superb, părul şaten mângâindu-i umerii, sânii plini şi înroşiţi cum se ridică cu fiecare mişcare, abdomenul fin şi şoldurile care se ondulează deasupra mea, palmele care îmi mângâie şi îmi zgârie, din când în când, pieptul. Îmi ridic şoldurile pentru a veni în întâmpinarea mişcării ei tot mai pline de nevoie şi îmi dau seama că îi ating acel loc sensibil, care o aduce tot mai aproape de culmile plăcerii. O mână îi masează cu poftă sânii, iar cealaltă îi susţine şoldul, sincronizându-ne mişcările şi ajutându-mă să mă înfig în ea tot mai adânc. Ritmul este condus acum de nevoia de mai mult, de dorinţa de a atinge acea plăcere explozivă, care vine inevitabil pentru amândoi, în scurt timp.

Epuizată şi cu respiraţia la fel de agitată ca a mea, se prăbuşeşte peste pieptul meu, iar eu, instant, o cuprind cu braţele, ţinând-o lipită acolo unde îi e locul.

După ce arunc prezervativul pe jos, promiţându-mi că o să mă ocup de el mai târziu, continuu să o ţin aproape şi să îi sărut chipul cu blândeţe.

— Nu credeam că o să mai am parte de aşa ceva alături de tine, şopteşte.

— Eu am alungat gândul ăsta de fiecare dată când m-am lovit de el. Ceva din mine a refuzat mereu să te piardă.

— Ţi-a luat ceva timp să îţi dai seama.

— Iartă-mă că te-am făcut să suferi. Cu toate astea, trebuie să îi mulţumesc Sofiei că mi-a dat o palmă de m-a trezit din prostia mea.

Îşi ridică capul pentru a mă privi mai bine în ochi.

— Adică?

— Mi-a trimis poza cu voi trei la restaurant şi m-a cam lăsat să înţeleg că are de gând să îţi prezinte pe cineva.

Deodată, mă încrunt şi o întreb serios.

— Nu a făcut asta, nu? Adică tu… nu ai cunoscut pe nimeni între timp, nu?

Cred că sunt un pic cam agitat în momentul ăsta şi inima îmi bate iar cu putere. Dacă îmi spune că a fost cu cineva, o să îl omor pe acel om, iar pe ea o s-o duc pe o insulă pustie, să fiu sigur că nu se mai apropie niciun alt bărbat de ea, câte zile voi avea. Normal că eu o să stau cu ea pe insulă.

Brusc, ideea mi se pare foarte bună.

Ariana

Tonul lui e chiar serios, chiar dacă pare că se

bâlbâie, când întrebarea lui absurdă îmi atinge urechile. Nu mă pot abţine să nu chicotesc, asta ca să nu râd de-a binelea, dar cu toate astea, îmi ridic o sprânceană la el.

— Şi dacă ar fi fost? Tu ai fost cuminte toată perioada asta de o lună?

De îndată ce pun întrebarea, mă simt foarte deranjată de un eventual răspuns afirmativ. Dacă îmi zice că a mai fost cu cineva, îi tai „comoara”. Nu, că atunci nu o să mă mai bucur nici eu de ea. Nu ştiu ce îi fac, dar nu o să îi placă.

Se ridică într-un cot, iar eu îi copiez gestul.

— Am să-ţi răspund, pe rând, zice foarte serios. Dacă ai mai fost cu cineva, îţi faci bagajele şi ne mutăm pe o insulă pustie. Cât despre activitatea mea din ultimele săptămâni, ea e singura care s-a mai atins de mine, de când tu ai apărut în viaţa mea.

Şi toată nesiguranţa mea este înlocuită de uşurare, când văd mâna lui dreaptă ridicată, arătându-mi palma. Asta chiar mă face să râd.

— Nu râde, zice de data asta mult mai blând, că nici ea nu făcea mare lucru dacă nu aveam în faţă pozele pe care ţi le-am făcut cu telefonul.

Pe chip îi apare un zâmbet jucăuş.

— Stai aşa. Poze? Parcă era doar una.

— Detalii. Una, din mai multe unghiuri.

Nu apuc să răspund că sunt din nou luată de el în braţe şi sărutată cu pasiune, de bărbatul care îmi şopteşte printre sărutări că mă iubeşte, iar eu

îi răspund la fel.

Capitolul 39

După patru zile

Ariana

Santiago nu a mai plecat din acea seară. A doua zi şi-a adus şi bagajele încă nedesfăcute de la hotel şi mi-a spus că în următoarele săptămâni vom merge împreună să vedem câteva locuinţe, urmând ca el să o cumpere pe cea care ne va fi pe plac amândurora. Nu mi-a cerut să mă mut cu el, însă mi-a ordonat în stilul lui caracteristic să fac asta. A zis că se subînţelege, din moment ce deja acceptasem să ne vedem zilnic şi că asta, din start, se poate traduce şi că ne vom muta împreună.

Ok, pe limba mea nu e acelaşi lucru, dar nu l-am contrazis, pentru că şi eu îmi doream să locuiesc cu el şi nu avea rost să ne contrazicem, fără sens. Câştiga oricum.

Aşa că de patru zile pot spune că deja locuim împreună. Şi nu mă plâng. Îmi place să îl am pe Santiago în preajmă şi mă surprinde cât de ordonat este. A descoperit o nouă pasiune: să pună vasele în maşina de spălat vase. Mie mi se pare amuzant, pentru că şi acolo se vede obsesia lui pentru ordine, aşezând cu atenţie, pe mărimi,

fiecare farfurie şi fiecare pahar.

Şi-a amenajat deja un spaţiu pentru biroul lui, într-o clădire foarte aproape de locul unde lucrez, aşa că în fiecare seară mă aşteaptă în faţa redacţiei şi mergem împreună să mâncăm, apoi acasă. Acest ritual începe să pară atât de normal, de parcă l-am face de ani de zile.

Între timp, am avut şi emisiunea cu Cate, care a fost încă un succes apreciat de toată lumea, mai ales de Lieberman, marele şef. Acum, în sfârşit, simt că am atins acel punct al carierei pentru care am luptat şi am lucrat atât de mult. Şi, cum îmi spun şi părinţii mei, e timpul să mă liniştesc şi să mă concentrez un pic mai mult pe viaţa personală, mai ales acum când am pe cineva atât de deosebit lângă mine.

Santiago a fost foarte încântat de ideea mea de a le face o vizită, aşa că urmează să facem şi asta în câteva săptămâni sau, aşa cum a propus el, să îi chemăm pe la noi îndată ce luăm noua casă. A mai menţionat cu această ocazie că vom face şi o vizită în Spania, pe la începutul verii.

Ok... Una e să îi cunoască pe ai mei, care sunt oameni obişnuiţi şi fără aşteptări, dar alta e când vorbim de familia lui şi mai ales de Regină... Din fericire, am câteva luni la dispoziţie să învăţ regulile de bază şi ce mai trebuie să ştiu pentru a avea o vizită relaxantă şi fără stres. Santiago m-a asigurat că nu vor fi probleme şi că totul va fi în regulă.

— Şi, dacă tot vorbim de reguli, îmi zice uitându-se viclean la mine, în timp ce stăteam amândoi pe canapea la tv, după cină, am găsit ceva interesant în dulapul din dormitor.

O secundă de confuzie şi îmi dau seama despre ce vorbeşte: cutia cu „jucăriile” de la el.

— Haine? întreb cu o inocenţă falsă şi clipind din gene.

Încet, ne întoarcem unul spre celălalt.

— Pe lângă haine. Mai exact, în raftul de sus, deasupra hainelor.

— Cutii?

— Eşti pe-aproape. O cutie cu ceva interesant în ea, completează cu acelaşi zâmbet jucăuş.

— Pantofii mei pentru ocazii mai speciale?

Începe să râdă, iar eu cu greu reuşesc să mă mai abţin să-mi păstrez această faţă, chiar dacă zâmbetul meu îmi trădează jocul.

— Dacă stau bine să mă gândesc, pantofii ăia se potrivesc cu ce e în cutia de lângă.

— Şi ce legătură au cu regulile?

— Pentru că şi ce e în cutie se rezumă la nişte reguli.

Privirea lui devine tot mai pătrunzătoare şi simt cum temperatura din jurul nostru creşte tot mai mult.

— Du-te sus şi încalţă-te cu pantofii din cutia ta. Şi, când vin să mă ocup de cealaltă cutie, vreau să te găsesc doar în acei pantofi, nimic altceva, întinsă pe burtă pe pat.

Vocea joasă, felul cum vorbeşte, privirea plină de dorinţă şi autoritate, toate astea îmi fac corpul să ia foc, să mi se usuce gura şi să nu mai pot face altceva decât să mă ridic încet şi să mă duc în dormitor.

Este unul dintre multele momente în care mă face să mă simt ca la o primă experienţă, ca şi când nu am mai fost atinsă niciodată, iar el este marele prădător căruia urmează să mă dăruiesc pentru prima dată.

Aşteptarea mă ucide, dar din fericire, în doar câteva minute îl aud intrând în cameră, apoi când ia cutia şi o aşază pe pat.

— Superbă, îl aud şoptind. Superba mea Ariana…

Îmi mângâie piciorul, pornind de la gleznă şi urcă spre spatele genunchiului, tot mai sus mângâindu-mi pulpa pe interior, dar continuă peste fund şi mai sus pe spate, până îşi pierde degetele în părul meu. Îmi întoarce capul spre el şi imediat mă sărută cu o poftă nebună, invadându-mi gura cu limba lui dornică să fie întâmpinată de a mea. Când mă eliberează din acest sărut face un pas în spate pentru a-l putea vedea cum scapă de hainele de pe el, dar fără să îşi mute privirea de pe mine o clipă. Rămâne complet dezbrăcat şi înghit în sec, dorindu-l din ce în ce mai mult.

— Atât ai voie să vezi momentan, îmi spune zâmbind şi se apropie de mine cu masca fină pe

care mi-o aşază peste ochi.

— Păcat. Îmi plăcea ce vedeam, spun încet.

— O să ai voie să te uiţi mai târziu, spune ca o şoaptă. Acum vreau să te concentrezi doar pe ceea ce o să simţi.

Îmi ridică pelvisul şi îmi dau seama că face asta pentru a-mi băga o pernă sub abdomen, ridicându-mi fundul. Mă excit, ştiind că sunt atât de expusă în faţa lui.

— Iubito, aş face un album întreg cu tine în astfel de poziţii. Eşti atât de frumoasă şi sexy, Ariana, încât sunt la un pas să îmi dau drumul doar uitându-mă la tine.

Tot corpul îmi e străbătut de fiori tot mai fierbinţi şi mă las purtată de senzaţiile pe care mi le dă, de mâna lui care din nou îmi mângâie picioarele de la glezne, iar când ajunge pe interiorul coapsei, palma lui îmi mângâie pielea tot mai sus, până îmi atinge locul cel mai fierbinte al corpului meu. Mă cuprinde cu palma, iar apoi degetele lui îmi dezmiardă labiile, trecând peste clitoris de câteva ori şi mârâind cuvinte perverse legate de cât de umedă sunt. De nicăieri, îmi dă o palmă peste fund şi, în secunda următoare, mă pătrunde cu un deget, pe care îl roteşte în interiorul meu, apoi îl scoate.

Totul se petrece în câteva secunde, dar îmi este de ajuns să fiu străbătută de milioane de fiori minunaţi.

— Atât de dulce, şopteşte şi îmi dau seama că

îşi linge degetul.

Gestul acesta mi se pare mereu atât de excitant ori de câte ori îl va repeta, iar asta mă face să îmi muşc buza.

— O să ai şi tu parte mai încolo de ceva bun, completează şi ştiu că zâmbeşte.

Începe să îmi mângâie spatele cu unul dintre obiectele găsite în cutie, dându-mi seama după câteva clipe că este cravaşa. Apoi, îmi atinge încet spatele şi fundul, lovindu-le blând, tachinându-mă şi accentuând senzaţia vagă de usturime lăsată de palma lui. După încă câteva lovituri uşoare, o coboară între picioarele mele, frecând-o încet de sexul meu tot mai excitat. Gemete înfundate îmi scapă din piept şi îmi simt corpul tot mai copleşit de senzaţiile mult prea plăcute.

— Cred că aş putea să te fac să îţi dai drumul, doar frecându-te cu asta, îmi şopteşte.

— Santiago, mă omori…

— În cel mai rău caz, o să murim amândoi, dar de plăcere, *hermosa.* Vrei să ştii cât sunt de excitat, datorită ţie?

Aprob din cap, pentru că vorbitul este un efort mult prea mare, iar corpul meu este de minute bune la un pas de un orgasm incredibil.

Îmi ia mana şi mă lasă sa îi mângâi abdomenul, coborând încet spre penisul lui, pe care îl cuprind cu greu, cu mâna. Şi este atât de tare, încât am impresia că e o bucată de fier, dar caldă şi fină, ale cărui vene le simt încordate, când

îmi trec degetele peste ele şi peste capul umflat şi umezit.

— Vreau să te gust, îl rog cu vocea aproape stinsă de dorinţă.

Mârâie din nou şi mă ajută să mă ridic într-un cot, aşezându-se cu un genunchi pe marginea patului.

— Doar puţin, *hermosa.* M-ai întrerupt din ceea ce făceam.

Profit de „dărnicia” lui şi fără a mai pierde timpul, îmi trec limba peste capul fin, gustându-i lichidul excitaţiei. Masca de pe ochi mă împiedică să văd ceva, dar asta nu face decât să mă stimuleze şi mai tare, să vreau mai mult, să îl vreau mai adânc în gura mea şi mă conformez astfel dorinţei mele de a-l linge, de a-l cuprinde cu buzele şi de a-l simţi cum îmi atinge cerul gurii.

— *Dios mio* Ariana… zice printre dinţi, trecându-şi degetele prin părul meu şi coborând pe faţa mea, pe obraz, până la bărbie. Te rog, opreşte-te, că nu vreau să termin aşa.

Cu greu, mă desprind de penisul lui apetisant şi îmi spune să revin la poziţia iniţială.

Şi primul lucru pe care îl face este să mă lovească din nou peste fund cu cravaşa, iar apoi să simt ceva tare la intrarea în mine. Nu îmi dau seama despre ce este.

— Nu este vibratorul. Pe ăla o să îl aruncăm, pentru că doar eu am voie să intru în tine.

Spunând asta, în locul obiectului, îi simt

imediat degetele, care îmi întind umezeala în toată acea zonă, făcându-mă din nou conştientă de efectul pe care el îl are asupra mea. Şi degetele lui mă ating chiar mai sus, atingându-mi rozeta.

— Ţi-am spus că azi o să îţi revendic fundul?

Cuvintele lui mă lovesc brusc.

— Poftim?

— Calm, *hermosa,* şopteşte încet şi blând. Mă cunoşti prea bine să ştii că o să fac în aşa fel încât o să îţi placă, zice cu acea voce vicleană. Doar am să mă joc puţin cu el, dar într-o zi o să fie al meu.

La dracu'… Bărbatul ăsta şi dacă o să îmi ceară să îmi taie o mână, o s-o facă în aşa fel încât o să i-o dau cu cea mai mare plăcere.

— Dacă nu îţi place, îmi spui şi mă opresc. Dar sunt sigur că o să te excite şi mai tare.

Şi uite cum cedez plăcerilor pe care el începe să mi le ofere când, în clipa următoare îi simt respiraţia caldă şi sărutările fierbinţi pe fundul meu, muşcând încet. Apoi coboară între picioarele mele, lingându-mă şi penetrându-mă cu limba, iar din când în când, acel obiect ce pare destul de mic, îmi dă târcoale şi mai ia locul limbii lui jucăuşe. După ce mi-a umezit zona şi m-a ajutat să mă relaxez după vestea dată, simt cum obiectul fin intră încet în mine. Acolo…

— Relaxează-te, iubito. Nu ai de ce să îţi fie frică, este destul de mic, zice încet.

Simt o uşoară stare de disconfort amestecată cu o senzaţie surprinzător de excitantă. Din

fericire, nu este foarte mare sau gros, deci e ceva ce pot suporta destul de bine, ba pot spune că îmi amplifică mai mult starea de excitaţie.

— Aşa, Ariana. Lasă-l să intre, ca apoi să îmi continuu festinul.

Din nou sunt copleşită de buzele moi care mă sug şi mă fac să simt valuri şi valuri de căldură, dar continuă să mă ţină departe de orgasmul mult aşteptat.

— Santiago, te rog, nu te mai juca, că îmi pierd minţile…

— Nu am cum altfel, iubito, zice zâmbind şi muşcându-mi încet fesa. Cu cât amân mai mult finalul, cu atât o să fie mai intens.

Se mai joacă un pic, apoi îmi dau seama că îşi schimbă poziţia corpului, dar rămâne deasupra picioarelor mele, cu două degete în mine, care preiau jocul chinuitor de plăcut al gurii lui, penetrându-mă într-un ritm din ce în ce mai erotic. Îmi da o palmă peste fund şi atunci simt cu adevărat efectul obiectului din fundul meu, care mă face să gem surprinsă de plăcerea simţită. Repetă gestul şi ceva în mine, acolo jos, începe să se construiască şi ştiu că a avut dreptate, iar eu sunt tot mai aproape de un orgasm cutremurător.

— Îţi place, Ariana? mă întreabă cu dorinţă în glas, când o nouă palmă produce efectul de domino al obiectului şi al degetelor lui.

— Oh, da! Nu te opri, te rog! Sunt atât de aproape!

— Ştiu că eşti, iubito. Te simt. Vreau să te şi aud.

— Oh, Doamne! aproape strig, când o nouă palmă mă face din nou conştientă de ceea ce îmi face el, de ceea ce simt şi de ceea ce îmi cuprinde extremităţile, ca un foc ce mă aprinde cu totul şi creşte în intensitate tot mai mult, cu cât degetele lui continuă ritmul rapid, iar micul obiect este tachinat de o nouă palmă pe fesa mea.

— Oh, da! Santiago! Ah! ţip, când acest foc se strânge acolo jos şi mă face să explodez într-un orgasm care mă aruncă într-un loc plin de luminiţe orbitoare, oprindu-mi respiraţia şi imobilizându-mi corpul, împietrit de ceea ce a fost încă un orgasm pe care nu îl voi uita niciodată.

Nu îmi dă prea mult timp să mă liniştesc, pentru că aud foşnetul unui prezervativ şi îl simt deja la intrarea în mine.

— Nu mai pot aştepta, iubito. Trebuie să te am acum, zice cu o voce încărcată de dorinţă şi se înfige în mine ca un animal.

lese o secundă, iar apoi intră din nou, la fel de dur, în timp ce o palmă mă loveşte din nou, amintindu-mi că jucăria lui este încă acolo, în fundul meu.

— Voi fi destul de dur.

Şi spunând asta, o nouă palmă îl aruncă într-un ritm mult mai rapid, dar la fel de dur cum a promis. Menţinând acest ritm extrem de erotic şi puternic, începe să se joace cu jucăria, scoţând-o

puţin, apoi băgând-o la loc, încercând să păstreze un ritm ferm, care mă înnebuneşte.

— Oh, Santiago… Da!

— Aşa, *hermosa,* dă-ţi drumul din nou!

Corpul meu este, ca de fiecare dată, la mila lui şi sunt cuprinsă de un nou val de călduri, când scoate brusc jucăria şi îmi loveşte fundul cu o nouă palmă.

Încă sub efectul celui de-al doilea orgasm, abia sesizez când scoate perna de sub mine, mă întoarce cu fata în sus şi îmi scoate masca de pe ochi. Nu am timp să îmi obişnuiesc ochii cu lumina din jur, că buzele lui pun imediat stăpânire pe gura mea, iar el este din nou în mine, într-un ritm posesiv, dur şi adânc. Cu o mână îmi cuprinde sânul şi îmi strânge sfârcul între degete, dându-mi o uşoară senzaţie de durere, care îmi accentuează plăcerea provocată de corpurile noastre, care se freacă şi se ating cu pasiune.

Îl trag de părul de pe ceafă în nevoia mea de a-l simţi complet, el mă muşcă de buza de jos, iar când o mână îmi cuprinde şoldul, înfigându-şi degetele în el pentru a-l ţine nemişcat, intră tot mai viguros în mine şi inevitabilul se petrece din nou, un alt orgasm, făcându-mi corpul să se spargă în milioane de bucăţi, urmată în scurt timp de el, care îmi strigă printre dinţi numele, repetându-mi, ca de fiecare dată, cât de mult mă iubeşte.

Capitolul 40

Santiago

Nu cred că o să mă satur de femeia asta vreodată. Trec zile, săptămâni, luni, anotimpuri, ani şi eu sunt la fel de nebun după ea. Şi posesiv. Nu am cum să mă controlez, oricât de mult aş încerca să mă abţin. Îmi vine să sparg capul oricărui bărbat care se uită mai lasciv la ea. E adevărat că e superbă, dar e a mea. Numai a mea. Şi nu îmi pot imagina o zi fără ea, în niciun caz, viaţa mea fără ea.

Este femeia perfectă. Niciodată nu m-am gândit că voi trăi ziua în care voi fi fericit alături de o femeie, dar ea m-a făcut să nu-mi mai doresc nimic altceva de la viaţă, atât timp cât o am lângă mine.

Dimineaţa mă trezesc cu mirosul vanilat al părului ei, care mă face să zâmbesc într-o secundă. Apoi, îmi deschid ochii şi îi văd chipul liniştit, când doarme, buzele fine pe care vreau să le gust, iar corpul meu e mai treaz decât mintea, aşa că o cuprind în braţe şi îi sărut bărbia, gâtul, trezind-o încet. Iar eu simt că mă trezesc abia când intru încet în ea, iar gemetele ei îmi cântă dulcea melodie care mă face în fiecare zi să îi amintesc că o iubesc. Aşa cum i-am promis când m-a primit înapoi.

A trecut un an de atunci, dar nu a trecut o zi în care să nu îi declar iubirea mea. Sunt cel mai fericit bărbat de pe lume şi ea trebuie să ştie că asta i se datorează doar ei. Şi, de asemenea, ştiu că ea este la fel de fericită şi îmi arată asta în fiecare zi. Dar cea mai importantă confirmare mi-a venit când a acceptat să fie soţia mea. Nu mi-a luat prea mult timp să o cer. Aş fi cerut-o din ziua în care ne-am împăcat, ştiind încă de atunci că suntem meniţi să fim împreună, dar nu am vrut să o sperii, aşa că am mai aşteptat vreo 3 luni, chiar înainte de a merge în Spania, unde am făcut anunţul oficial.

Sunt în biroul meu şi mă uit din nou la rama de pe biroul meu, cu o poză făcută în ziua nunţii. Nu cred că am văzut o mireasă mai frumoasă în viaţa mea. Nici măcar Sofia, care cel puţin în ochii mei, nu a fost la fel de superbă ca Ariana în ziua nunţii ei. Pentru că la câteva luni după noi, ea şi Nicholas au avut de asemenea o nuntă ca în poveşti, iar sora mea a strălucit de fericire.

Dar, revenind la Ariana… noul meu subiect preferat, soţia mea, iubirea vieţii mele, lumea mea, cea care mă sună acum şi căreia îi răspund imediat.

— Da, *hermosa.*

— Ce faci? vocea ei nu pare cea mai veselă.

— Mă gândeam la tine. Eşti bine?

— Da, sunt acasă.

— Deja? Ariana, e totul în regulă?

Sunt chiar îngrijorat, pentru că urma să o iau eu de la birou în vreo două ore şi să mergem acasă împreună.

— Da, iubirea mea, nu îţi face griji.

Mă ridic în picioare. Ultima dată când a avut vocea asta se certase cu şeful ei, pe la birou.

— Iar te-a supărat Edy? Idiotul ăla o are promisă de la mine şi i-am zis că, dacă se mai ia de tine pentru nimicuri, îl zbor prin primul geam care îmi iese în cale!

O aud chicotind în telefon, ceea ce mă mai liniştеşte un pic.

— Nu, Santiago, nu s-a întâmplat nimic. Edy nu a făcut nimic.

— Dar cine?

— Tu, zice şi râde.

— Eu?! deja inima îmi bate ca nebuna. Ce am făcut?

Imediat îmi trec în minte toate aniversările noastre, onomastici, liste de cumpărături pe care le-aş fi omis, orice aş fi putut să greşesc faţă de ea.

— Am glumit, Santiago. Totul e în regulă. Te aştept acasă, când termini.

— Ok. Plec acum, zic scurt, îndreptându-mă deja spre ieşire.

— Ai terminat treaba?

— Cui îi mai pasă de treabă când ştiu că e ceva cu tine? Ajung în 30 de minute, maxim.

Jumătate de oră mai târziu, intru ca o furtună

în casă. Ariana este în living, cu un ceai în mână.

Mă aşez imediat pe canapea lângă ea şi o sărut pe buze, cu blândeţe.

— Ce s-a întâmplat? întreb cu grijă.

Îmi mângâie obrazul şi văd că ezită.

— Ce am făcut? o întreb din nou, cu teamă. Ai zis că eu am făcut ceva, dar mă jur că nu ştiu despre ce e vorba.

Oftează, dar zâmbeşte.

— Da, ai făcut, spune şi inima îmi îngheaţă. M-ai lăsat însărcinată.

A?

A?

Clipesc o dată. Şi… după o veşnicie şi a doua oară.

— Deci nu am uitat de ziua noastră sau ceva de genul?

Începe să râdă.

— Santiago, tu ai auzit ce am spus? Sunt însărcinată. O să avem un copil!

Şi atunci înţeleg cu adevărat ce spune. În mod normal, aceste cuvinte m-ar fi făcut să ies într-o secundă pe uşă şi să nu mă mai uit înapoi. Dar asta ar fi fost înainte să o cunosc pe ea.

Un copil. Rodul iubirii noastre. O chestie mică şi gălăgioasă, care să reprezinte iubirea noastră. Un suflet minunat care să ne fie alături şi să ne aducă şi mai multă bucurie în fiecare zi, chiar dacă nu aş fi crezut că mai este posibil. Viaţa mea alături de Ariana este completă, dar un copil, este

o minune creată de iubirea noastră infinită.

O cuprind în braţe şi o strâng la piept cu putere.

— Nu credeam că pot să fiu mai fericit, dar uite că, din nou, tu mă faci să realizez că alături de tine fericirea nu are limite!

Îi cuprind faţa cu palmele şi o sărut cu toată dragostea mea.

— Te iubesc! îi spun printre buzele noastre.

— Şi eu te iubesc! zice încet şi îmi dau seama că pe obrajii ei sunt lacrimi.

— De ce plângi, ducesa mea?

— De fericire, zice zâmbind, când feţele noastre de îndepărtează puţin. Am crezut că o să te superi.

— De ce aş fi făcut asta?

— Nu ştiu… Niciodată nu a plănuit ca asta să se întâmple şi nici nu ştiu dacă am vorbit vreodată de acest subiect, iar acum, a fost o surpriză şi pentru mine şi nu ştiam cum o să reacţionezi.

— M-ai făcut cel mai fericit bărbat de pe lumea asta. Din nou. Eşti cea mai minunată soţie!

Şi o sărut din nou.

Apoi, mă îndepărtez şi o ating încet pe abdomen.

— Aici este o minune… Nu îmi vine să cred! zic cu vocea plină de entuziasm. Cum ţi-ai dat seama? Când mergem la doctor?

Zâmbeşte şi îşi pune palma peste a mea.

— Am avut o stare de disconfort zilele astea,

dar nu i-am dat atenţie până azi, când am ajuns la birou şi am simţit că se agravează. Am crezut că mă ia o răceală sau că am mâncat ceva ciudat, aşa că m-am dus repede la doctor Marcus, că are cabinetul chiar lângă redacţie şi acolo mi-a făcut un test de sânge şi am aflat imediat.

— Marcus? zic încruntându-mă. L-ai lăsat pe idiotul ăla să te atingă? Parcă ţi-am zis să îţi găseşti o femeie doctor la care să te duci.

Începe să râdă. Ştiu că râde de mine şi posesivitatea mea, aşa că îmi dau ochii peste cap.

— OK… ai fost azi, dar gata. De acum înainte mergem la un medic specialist, care va fi femeie, ok?

— Bine, zice şi mă sărută scurt pe buze. Mă întreb dacă o să scapi de posesivitatea asta vreodată.

— Nu e posesivitate, mint eu, zâmbind forţat, este dorinţa de a te proteja.

Râde din nou.

— Asta nu credeam că o să o aud vreodată! zice printre hohote, făcându-mă să îmi las privirea în jos, ruşinat, până şi eu, de prostiile pe care le pot abera.

Îmi ridică bărbia pentru a o privi în ochi şi ridică o sprânceană.

— Ai de gând să mai scapi un pic de dorinţa constantă de control?

— Am să încerc.

— Ok, zice şi se aşază cu capul pe pieptul

meu, lăsându-se cuprinsă de braţele mele.

Stăm aşa câteva clipe, dar o întrebare mă macină şi simt că trebuie să o spun:

— Şi asta înseamnă cu un o să mai mergi deloc la birou, nu-i aşa?

— Santiago!

Vrea să mă certe, dar nu o las. O strâng repede la piept, ţinând-o prizonieră, că altfel iar zice că sunt posesiv. Ce pot să fac? Aşa sunt eu şi nu mă deranjează să stea acasă, departe de idioţii care vor saliva la ea când formele ei vor începe să fie mai voluptuoase.

Dar, momentan, stau cuminte şi nu mai zic nimic, bucurându-mă de momentul nostru şi de vestea minunată. De restul idioţilor o să mă ocup eu la momentul potrivit.

Zâmbesc pe sub mustăţi şi apoi îmi afund nasul în părul ei moale. Încă un moment perfect alături de ea.

— Te iubesc, *hermosa!*

— Te iubesc, ducele meu!

- Sfârşit -